

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The
Trouble
with
Twelfth
Grave

A Novel

DARYNDA
JONES

New York Times Bestselling Author

The Trouble with Twelfth Grave

D "rşjnd" î1 "ner

ST. MARTIN PRESS

NEW YORK

[Okumaya](#)

[Başlayın](#)

[İçindekiler Yazar](#)

[Hakkında Telif](#)

[Hakkı Sayfası](#)

Bu St. Martin's Press e-kitabını satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerik almak için, ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize kaydolun.

Sign Up

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Bu e-kitabın okumakta olduğunuz kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen bildirmek ve Yayıncı us.macmillanusa.com/piracy adresinden ulaşabilirsiniz.**

Sevgili Caitlin Dareff için çünkü beni her zaman
gülümsetiyorsun

Teşekkür

İtiraf etmem gereken bir şey var. Charley Davidson yazmaya bayılıyorum. Onun tarzını, zekasını ve saygısızlığını seviyorum. Bu noktada ne düşündüğünüzü biliyorum, "Yazar olan sensin. Kendine iltifat etmiyor musun?"

Hızlı cevap mı? O kadar da değil.

Charley'i yazarken onu kanalize ediyorum. Harika saçları ve her duruma uygun bir geri dönüşü olan şımarık bir baş belası oluyorum. Kahve ve alaycılıkla yaşıyorum. Kötü adamları yakalayıp dünyanın yanlışlarını düzeltiyorum.

Ben Darynda'yken, dilim tutulmadan iki cümleyi bir araya getirebiliyorsam iyi durumdayım demektir. Bir rock yıldızı olsaydım sabahki görünüşüm daha iyi açıklanabilirdi. Ya da aşırı içici. Ve ne kadar üzülsem de nadiren esprili bir geri dönüş yapabiliyorum.

Ama insanlarım var. Harika, harikulade insanlarım var.

Benim de Bay Jones adında bir Reyes'im var. Bir çift olağanüstü Beep'im var: Jerrdan ve Casey. Ve hatta ikinci nesil Beep'ler: Konner ve

Kodin. Bu beş huysuz erkek bir araya gelince Güçlü, Güçlü Jones Çocukları'nı oluşturuyor. A.k.a., kalbim ve ruhum.

Kurabiyem sevgiyle Netter Pot Pie olarak anılıyor ve ona havadan daha fazla tapıyorum. Ayrıca enerjisi, coşkusu ve son toplantımız boyunca uyumuş olmama rağmen benden nefret etmemesi ile beni alçaltan bir Dana'm var. Üç saat boyunca. Ve beni kıkır kıkır güldüren ve bana en güzel memleri gönderen bir Jowanna'm var.

Hayatımda ihtiyacım olan tüm karakterlerin bunlar olduğunu düşünebilirsiniz, ama bekleyin! Dahası da var!

Quentin ve Luther ve Crystal ve Karen ve Lacy ve Ashlee ve sonsuz ilham aldığım tüm güzel yeğenlerim ve yeğenlerim var. Nanoo ve Dan Dan ve Andrea ve Robyn ve tüm Ruby Sisters ve SMP kardeşlerim ve LERA bölüm arkadaşlarım var. Ve beni anlayan, destekleyen ve dertleşen yazar arkadaşlarım var.

Ancak özel bir minnet borcum olan birkaç kişi var. Bazılarından bu kitap için pervasızca satırlar çaldım ve bazılarını da bu kitap yüzünden sıkıntıya soktum. Unutmayın, Alexander Pope'a göre, hata yapmak insanidir, affetmek ise ilahi.

Patricia Dechant, Trayce Lane ve Theresa Rogers'a alıntı yapmama izin verdikleri için sağ karıncığımın derinliklerinden teşekkür etmek istiyorum.

Paralı Askerler'e özel bir selam göndermek istiyorum: Mega, Moonie, Moji, Sketti ve Sully'ye sadece benim adımları vermekle kalmadıkları için

kızlar, ama bu kitabın yararı için yemek sohbetimizi çalmama izin verin. Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim.

Delicesine yetenekli Lorelei King'e Charley'nin dünyasına hayat ve dinleyicilerimizin kalbine ateş kattığı için teşekkür ederiz.

Ve sevgili okuyucu, iyi günde kötü günde Charley ve çetesine destek olduğun için teşekkür ederim. Hayatınızın bir parçası olmaktan onur duyuyorum.

Ama en çok inanılmaz menajerim Alexandra Machinist'e, olağanüstü editörüm Jennifer Enderlin'e ve süper becerikli film menajerim Josie Freedman'a teşekkür etmek istiyorum. Siz olmasaydınız burada olamazdım. Çok ama çok teşekkür ederim.

1

Kahve: Herkesten sonsuza dek nefret etmenin sıcak ve lezzetli bir alternatifi.

-DOĞRU GERÇEK

Hayattaki çok az şey perili evlerden daha eğlenceliydi. Söz konusu perili evlerde yaşayan insanlar belki. Ya da boyanın kurumasını izlemek gibi çok eski bir gelenek çünkü ne yazık ki perili evlerin çoğu aslında perili değildi. Evinde ölülerin yaşadığına yemin eden bir kadının, Bayan Joyce Blomme'un yanındaki parke zemine oturdum ve nefesimi tutarak bir hayaletin ortaya çıkmasını bekledim. Aman Tanrım!

Şaka yapıyorum.

Nefesim nadiren kesilirdi. Sonsuzluğun bu tarafındaki tek Azrail olarak kolay kolay korkmazdım, özellikle de Bayan Blomme'dan aldığım gibi bir soruşturma aldıktan sonra. Bir sürü şey aldım. İnsanlar evlerinin perili olduğuna yemin ediyordu. İçinde gizlenen şeytanı temizlemem için bana yalvarıyorlardı. Tek umutlarının ben olduğuma dair güvence veriyorlardı.

Ne diyebilirim ki? Laf ağızdan ağıza dolaşıyor.

Bayan Blomme bir büyükanneden beklenebilecek her şeye sahipti. Topuz yapılmış tuzlu biberli saçları, çiçekli bir ev ceket, parmak uçlarından ipleri dışarı fırlamış yırtık pırtık terlikleri ve boynundan sarkan okuma gözlükleri vardı. Muhtemelen bulmacalardan dolayı parmaklarında mürekkep lekeleri vardı ve bir tutam beyaz pudra yanağına ve burnunun ucuna bulaşmıştı. Yani ya Bayan Blomme yemek yapmayı seviyordu ya da kokainman. Ben ilkin meylettim.

Başka bir gün olsa, yaşlı kadına durumu daha net bir şekilde açıklardım. Evet, ölenleri görebiliyordum. Azrail gibi, kayıp ruhları -tek yönlü bir yolculuk teklifinden sonra geride kalan ruhları- yukarı taşırdım.

-Hazır olduklarında diğer tarafa geçeceklerdi. Temel olarak bu, gidenler benim ışığıma, dünyanın herhangi bir yerinden onlar tarafından görülebilen bir ışığa adım atıp karşıya geçerken benim orada durmamı gerektiriyordu.

Yani, evet, onları görebiliyordum. Ayrıca onlarla konuşabiliyor, bilek güreşi yapabiliyor ve saçlarına şekil verebiliyordum. Ama ölenleri görmek ve onları *ışığa çıkmaya* ikna etmek çok farklı iki beceri setiydi.

Yine de karanlıkta oturuyordum, çünkü Bayan Blomme ölülerin bu şekilde daha kolay görülebildiğine yemin ediyordu ve Bayan Blomme onların çoğunlukla gece geç saatlerde ortaya çıktığını söylediği için yatma zamanım çoktan geçmişti; melekler ve şeytanlarla ilgili büyüleyici bir hikâyeyi dinliyordum. Cennetler ve cehennemler. Tanrılar ve canavarlar!

Çünkü bütün konuşmayı ben yapıyordum.

Zavallı Bayan Blomme'un korkudan dili tutulmuştu. Kendisini savunmak ve hakkını teslim etmek gerekirse, ev gerçekten de periliydi.

Ama ben hayatımın son birkaç gününün mücadelesini anlatmakla o kadar meşguldüm ki, bu gerçeği pek de önemsemiyordum.

"Ve sonra," dedim, büyük finale hazırlanırken sesimi yükselterek, "beni duvara doğru itti ve dönen bir duman ve şimşek denizinin içinde kayboldu."

Söz konusu dönen kütleyi göstermek için ellerimi dairesel hareketlerle hareket ettirdim, ardından tepkisini kontrol etmek için Bayan Blomme'a döndüm. Müthiş bir hikâyeydi.

Bayan Blomme'un gözleri fincan tabağı gibiydi. Ağzı açık kaldı ve nefesleri küçük, keskin pantolonlarla geldi. Ne yazık ki, onun mutlak dehşet halinin benim üzücü hikayemle pek ilgisi yoktu ve daha çok kapıda duran, ağzı kraker dolu dal gibi çocukla ilgiliydi.

Daha önce tanışmıştık. Onun adı da Charlie'ydi, sadece farklı yazılıyordu ve üç tekerlekli bisiklete binmeyi ve annesinin keçeli kalemleriyle duvarları boyamayı seviyordu. Duvarlar bir gösterge ise, onun kalıcı kalemleri. Sabun ve su ancak bu kadarını yapabiliirdi.

"İşte orada!" Bayan Blomme ona doğru işaret etti.

Çok sevimliydi, siyah saçları ve sıska bacakları vardı.

Bayan Blomme aynı fikirde değildi. Kolumu tırmaladı ve yanıma doğru büzüldü, omzumun üzerinden çocuğa bakarken vücudumu bir kalkan olarak kullandı. Açıkça görülüyordu ki, eğer dışkılar ortalığa saçılırsa ben kurban edilecektim.

Kulağıma fısıldadı, çok yavaşça, her kelimeyi heceleyerek. "Onu görüyor musun?"

Bir kolunda plastik bir dinozor, diğesinde gümüş bir sos teknesi tutarken ay ışığı yaramaz gözlerinde parlıyordu. Hiçbir fikrim yok. Yumrukları her birinin taşıyabileceğı kadar kraker tutuyordu ve ağzına bir portakal karesi daha sokmak için yükünü dikkatlice manevra yapmak zorunda kaldı. Sonra portakal tozlu dudaklarıyla bana gülümsedi.

Annesi bir anda ortaya çıkıp onu kucağına alıp koridora taşımadan ve karanlığın içinde kaybolmadan bir mikrosaniye önce ben de gülümsedim.

Bayan Blomme ciyaktadı ve yüzünü sakladı. Bu beni şaşırtmadı. Beni şaşırtan şey, önümüzde bağdaş kurmuş oturan ve ben geçen haftanın dehşetini anlatırken beni dinleyen Charisma adlı küçük kıza verdiği tepkiydi -ya da tepkisizliği.

Charisma gözlerini kırpıştırarak bana baktı, pipetli bardaktan son meyve suyunu yudumladı ve "Yani artık kocan değil mi?" diye sordu.

Reyes hakkında konuşuyordu. Reyes Alexander Farrow. Benim kocam. Ya da hala kocam olduğunu umuyordum.

"Emin değilim," diye itiraf ettim.

Birkaç gün önce kana susamış bir tarikatı çökerttikten sonra kötü niyetli bir tanrıyı yuttuktan sonra -çünkü görünüşe göre benim işim bu- Jose adında bir tekila şişesinde üzüntülerimi boğmaya yenik düşmüştüm. O gün üç masum insan hayatını kaybetti ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Yutmakta zorlandığım acı bir haptı, bu yüzden bir avuç masum insanı kurtarmak için cehennem boyutuna girmeyi düşünüyordum.

içeride sıkışıp kalmışlardı. Reyes beni onu göndermeye ikna etti.

Charley Davidson'ın hayatından bir gün daha.

Bu arada o benim, Charley Davidson. ÖZEL DEDEKTİF. Azrail. Olağanüstü berbat. En yeni unvanımı da unutmayalım: Tanrı. Tanrı değil, ama yine de *bir* ilah. Üzerime yıkılacağını hiç düşünmediğim ve hiç istemediğim bir unvan.

Sonra tekrar, kocam da öyleydi. Bir ilah. Hayat verme gücüne sahip göksel bir varlık. Dünyalar yaratma. Planının en iyisi olduğuna beni ikna etmek için.

Böylece, biricik kocamı, içinde tanrı camı denilen ışıltılı bir taş bulunan bir kolye aracılığıyla cehennem boyutuna gönderdim. Muhtemelen Tanrı, Tanrı, onu yaptığı için.

Başımı arkamdaki serin duvara yasladım ve o anı düşündüm. Kafamın içinde kükreyen şüpheyi. Kulak vermem gereken şüphe. Sonunda görmezden geldiğim şüphe.

Tanrı camının işleyişi, karmaşık doğası göz önüne alındığında oldukça basitti. Ne de olsa, bir kolyenin içine yerleştirilmiş bir taşın içine yerleştirilmiş devasa boyutlarda bir cehennem boyutuydu. Çok korkunç bir şeyi barındıran çok kırılgan bir şey.

Birini kıyametine göndermek için, hedefin kanından bir damlayı tanrı camına damlattıktan sonra adını söylemek yeterliydi.

Kolye, uluyan bir adamın entrikalarıyla fırtına, uzanıp kişinin ruhunu içine çeker ve onu sonsuza kadar orada hapsederdi. Ama Reyes ile fırtına

sadece ruhunu değil, varlığının her molekülünü aldı. Bunun doğaüstü statüsünden kaynaklandığını düşünmüştüm ama şimdi daha fazlası olup olmadığını merak ediyordum. Ancak o sırada bu gerçek aklıma gelmemiştii.

Reyes'in bir işi vardı. Basit bir iş. İçeri atlayacak, arazinin durumunu öğrenecek ve ben adını söylediğimde geri atlayacaktı. Altı yüz yıllık bir söylentiye göre kolay olması gereken bir süreçti bu. Söylentiye göre tanrı camından bir ruhu geri almak için, ruhu içeri gönderen kişinin kolyeyi yeniden açması, hedefin adını söylemesi ve ruhun serbest kalması yeterliydi.

Söylentiler yanıştı. Biliyorum çünkü ben de aynen öyle yaptım.

Seslendim. Çığlık attım. Fısıldadım. Yalvardım. Ve hala kocam yoktu.

Perişan ve kafası karışmış bir haldeyken bir plan yaptım. Ben yapardım

peşinden gidecektim. En iyi arkadaşım ve sırdaşım Cookie'ye beni içeri göndermesini söyledim.

Elbette onu kandırmam gerekecekti. Beni asla isteyerek cehenneme göndermez. Ama ona beni nasıl geri çıkaracağını açıklayan bir not bırakacaktım. Teoride, çünkü görünüşe göre süreçte bir kusur bulmuştum. Ama ya büyük oyna ya da evine git diye düşündüm.

Tam planımı uygulamaya koyacakken, sarkıttan çıkan fırtına değiştii. Daha karanlık oldu. Etrafımda dumanlar dönüyordu ve ısı her gözeneğimi doyurarak tenimin üzerinden akıyordu. Elektrik. Neredeyse acı verici.

Sonra kolye tutamayacağım kadar ısındı. Kulakları yırtan bir patlama daireyi sarsmadan saniyeler önce onu düşürdüm. Beni duvara çarptı, görüşümün kenarlarının kararmasına ve ciğerlerimin oksijensizlikten yanmasına neden oldu. Bilincimi korumak için mücadele ettim ama kıpırdamaya cesaret edemedim.

Fırtına değışti. Duman, yoğun, siyah ve canlı, etrafımda birikti. Yukarı baktım, odaklanmaya çalıştım ama tam havayı içime çekebildiğim anda, kaçmak isteyen bir düzine ruh içimden geçerek ışığıma ve dolayısıyla cennete doğru koştu.

Hikâyeleri gözlerimin önünden geçti. Ruhların. Masum. Bir deli tarafından yüzyıllarca mahkum edildi.

Bir şekilde kolyeyi ele geçiren bir rahip onu kötölük için kullanıyordu. İçine ruh üstüne ruh göndermiş. Onun tekliflerini geri çeviren bir dul. Arazisinin bir kısmını kiliseye devretmeyi reddeden bir adam. Rahibi uygunsuz bir pozisyonda gören genç bir çocuk. Ve daha neler neler. Bir adam tarafından yok edilen bir düzineden fazla hayat.

Rahip de bir grup rahip tarafından içeriye kilitlenmişti ve yaptığı kötölüklerden dolayı onu cezalandırmışlardı ama haç çıkardığını hissetmedim. Yine de cehenneme giderdi. Bu boyutun cehennemine. Belki de çoktan gitmiştir.

Hepsi aynı zaman diliminden, 1400'lerden gelen ruhlar içimden geçtikten sonra bekledim. Tanrı camının içinde üç varlık daha vardı. Kuur adında bir iblis suikastçı. Mae'eldeesahn adında kötü niyetli bir tanrı. Ve benim kocam.

Beklerken önümde beliren görüntüyü asla unutamayacaktım. Duman odayı doldurmuş ve bir süper hücre gibi çalkalanıyordu.

ara sıra şimşek çakıyor.

Ve sonra Reyes içinden çıktı, geniş omuzlarından düşen duman ayaklarının dibine çöktü.

Ayağa fırlayıp ona doğru ilerlemeye başladığımda içimde bir coşku hissettim. Ama neredeyse anında durdum. Yanlış bir şeyler vardı. Önümdeki adam kocam değildi. Tam olarak değildi.

Duman ve şimşek onun etrafında kıvrıldı. Onu bir aşık gibi okşadı. Ona bir köle gibi itaat etti. O kımıldarsa, o da kımıldadı. O nefes alırsa, o da nefes alıyordu. Onun isteğine göre akıyor ve çekiliyordu, şimşekler teninin üzerinde uçuşuyordu.

Fırtınanın içinde değildi. O fırtınaydı.

Bana doğru beş adım atarak yürürken hayretler içinde kaldım.

Tökezleyerek geri çekildim, sonra adını fısıldamadan önce kendimi tuttum.

"Reyes?"

Sanki beni tanımamış gibi gözlerini kıstı.

Yüzüne dokunmak için uzandım. Yaptığım yanlış bir şeydi.

Beni duvara doğru itti ve beni orada tuttu.

Bakışları vücudumda gezindi. Eli önce boğazıma, sonra çeneme dolandı, parmakları acımasızdı.

Ellerimi onunkilere doladım ve ittim ama kıpırdamadı. Aksine daha da sıkı, ben de gevşedim. Ya da denedim.

Konuştığında sesi alçak, boğuk ve kararlıydı. "Elle-Ryn-Ahleethia."

Bu benim göksel ismimdi. Tanrısal olanım. Neden burada kullansın ki? Şimdi mi?

Beni orada bulduğuna şaşırmış gibiydi. Şaşırmış. Sonra bana bir kez daha baktı. İfadesi rahatsız edici bir şehvet ve aşağılama karışımıyla doluydu.

Bir anıyı canlandırdı. Aynı cehennem boyutuna sürgün ettiğim kötü doğaüstü suikastçı Kuur, Reyes'in kendisi bir tanrıyken insanları hor gördüğünü söylemişti. Tanrısal kardeşiyle aynı insanlar.

-Evet, o tanrısal Kardeş çok severdi.

Ve ben insandım. En azından bir parçam öyleydi.

O beni incelerken ben de Reyes'i inceledim ve tanrı camından ne çıktığını merak ettim. Kocama benziyor olabilirdi. Onun gibi kokuyor, onun gibi hissediyor ve onun gibi ses çıkarıyor olabilirdi ama önümde siyah bir duman havuzunun içinde duran bilinçli varlık evlendiğim adam değildi.

Sonunda Tanrı Rey'azikeen ile mi tanışıyordum?

Ve daha da önemlisi, az önce yeryüzündeki cehennemi serbest mi bırakmıştım? "Bir daha kocan olacak mı?"

Charisma sordu,

beni şimdiki zamana geri döndürüyor.

Ciğerlerimdeki havayı yavaşça boşalttım. "Keşke bilseydim."

Pipeti tekrar emdi, son damlasına kadar çekti.

Ben de aynısını yaptım, kahve fincanımı kaldırdım ve son değerli moleküllerin dilimin üzerine kaymasına izin verdim.

Sonra ona döndüm. "O çok güçlü ve ben O cehennem boyutunun ona ne yaptığını biliyorum. Onun ne kadarı hala kocam, ne kadarı 'kızgın tanrı adam'. I

Yani, aklına koyarsa dünyayı yok edebilir. Bu berbat olurdu."

Kızın bakışları yanımdan kayarak geçti, zihninin az önce ona söylediğim her şeyi düşündüğü belliydi. İyi ve kötü. Karanlık ve aydınlık. Akılda tutulması gereken çok şey vardı.

"*Cehennem* demeye iznim yok." Ya da değil.

"Muhtemelen en iyisi bu. O yerden olabildiğince uzak dur. Bunu aklından bile geçirme."

"Ya da *lanet olsun*."

Bir yanımda bu kadar küçük bir çocuğa cehennem boyutlarından, iblislerden ve dünyayı yok eden tanrılardan bahsetmeli miyim diye merak ediyordu. En azından ona daha geçen gün böyle bir tanrı tarafından öldürülen küçük kızdan bahsetmedim. Elbette hikayenin bu kısmını atlamam "profesyonel" sütununda bir onay işaretini garanti ederdi.

"Ya da *kıç çatlağı*."

"Sanırım bir şey duyuyorum," dedi Bayan Blomme.

"Neyse," diye devam ettim, "bu üç gün önceydi ve o zamandan beri kocamı görmedim."

"Öylece ortadan kayboldu mu?"

"Tam anlamıyla."

Ve yapmıştı. Güçlü bir elini boğazıma ve çeneme kilitlemiş, diğer elini arkamdaki duvara dayamıştı ve yaklaştığında onu sürekli tüketen ateş tenini yalıyordu. Bana doğru bastırıldığında.

Bir elimi göğüs kafesine indirerek aramızdaki mesafeyi kapatması için onu cesaretlendirdim. Hatırlaması için dua ettim.

"Reyes?" Fısıldadım, test ediyordum.

Sonra aradaki mesafeyi kapattı. Başını eğdi, yüzünü saçlarıma gömdü ve şehvetli ağzını kulağımın üzerinde gezdirdi. Konuştuğunda sesi kalın ve soluk soluğaydı. "Reyes binayı terk etti," dedi, beni itip duman ve şimşek çıtırtilarıyla dolu bir denizde kaybolmadan bir mikrosaniye önce.

Ve o gitmişti. Aynen böyle.

Güneş doğana kadar saatlerce orada durmuş, dumanın dairemden yavaşça uzaklaşmasını izlemiştim. Ve uzun zamandır ilk defa ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Ta ki ben bulana kadar. Ta ki bana yeni bir dava verilene kadar.

Yıpranmış bayanın çağrısını almadan önce.

Blomme, avlanıyordum.

Charisma ayağa fırladı. "İşemem lazım."

"Tamam, iyi eğlenceler," dedim arkasından, odadan hızla çıkarken.

Hâlâ Bayan Blomme'un onu neden göremediğini merak ediyordum. Uzun süre değil. Belki yedi saniye kadar. Çok uzun süre merak edemeyeceğim kadar çok işim vardı ama yine de beynimin arkasını gıdıkladı.

"Sana söylemiştim," dedi Bayan Blomme. Hâlâ omzumu koruyucu bir kalkan olarak kullanıyordu. "Evim perili. Onları gördünüz, değil mi? Kadını ve çocuğu?"

"Evet. Ama Bayan Blomme-"

Kötü haberlere devam edemedi telefonum çaldı. Arka cebimden çıkardım. Bob amcam, bir

Albuquerque Polis Departmanı dedektifi, birlikte çalıştığımız bir dava hakkında bana mesaj atmıştı. Bazen APD için danışmanlık yapıyordum, çünkü amcam neler yapabileceğimi biliyordu ve öldürülen kurban polise cinayetin kim tarafından işlendiğini söyleyebildiğinde davaları çözmek bin kat daha kolay oluyordu. Ancak bu dava, amcamı inandırdığımdan çok daha rahatsız ediciydi.

İki ceset parçalanmış ve yakılmış halde bulundu. Ama alışılmadık bir şekilde parçalanmış ve rastgele yerleri yakılmıştı. Yanıklar onları öldürmemiş. İç hasar ve kan kaybı onları öldürmüştü. Dövülerek ve pençelenerek öldürülmüş gibiydiler ama adli tabip saldırıların bir hayvan tarafından yapılmadığını söyledi. İnsan olduklarını söyledi.

Ya da aklımın bir köşesinde, belki de insan bedeninde yaşayan bir tanrı tarafından yapılmışlardır diye düşündüm. Şimşekten, ateşten ve yanıcı her şeyden yapılmış öfkeli bir tanrı. Örneğin öfkesi.

Bir anlık endişe midemin sıkışmasına ve yanaklarımın ısınmasına neden oldu.

Bob Amca'nın mesajı basitçe "Şansın var mı?" diye soruyordu.

Mesaj attım. "Henüz değil."

İstediği cevap bu değildi, ama vermek zorunda olduğum tek cevap buydu. Tüm kaynaklarımı bu dava için kullanıyordum ve ölü ya da diri hiç kimse cinayetler hakkında bir şey bilmiyordu.

Bayan Blomme'a döndüm. Bukle maşalarından biri gevşemiş ve bir kulağının üzerinden umursamazca sarkmıştı. "Bayan Blomme.

Blomme," dedim sesimi yumuşatarak.

Omzumun arkasından bana baktı.

"Bunu söylediğim için çok üzgünüm ama haklısınız. Eviniz perili."

Sertçe yutkundu ve haberi iyi karşılayarak başını salladı.

"Ama tatlım, senin peşini bırakmıyor."

Biraz doğruldu ve meraklı bakışlarını üzerime dikti.

"Anlamıyorum."

"Otuz sekiz yıl önce öldün."

Gözlerini kırptırdı, ben de devam etmeden önce ona bir süre verdim.

Özümsemek. İşlemek için.

Hatırlamaya çalışarak yere baktığı birkaç dakikanın ardından, "Ölüm belgenizi bulmam biraz zaman aldı. Kocanız sizi mutfağınızda yerde tepkisiz bir şekilde bulmuş. Ağır bir inme. Yıkılmıştı. Bir yıl sonra, neredeyse bugün öldü."

"Hayır. Bu doğru değil. Ben burada

yaşıyorum." "Yaşıyordun, evet.

Özür dilerim."

Duvara yaslandı, keder onu tüketiyordu.

Göğsüm sıkıştı. Elini kendi elime aldım. "Ama görüştüğün anne ve oğul?"

Kafasını kaldırmadan başını salladı.

"Bu senin torunun ve büyük torunun. Gördünüz mü?"

Bayan Blomme'un resminin asılı olduğu duvarı gösterdim, kocasıyla birlikte çekilmiş soluk renkli bir fotoğraf.

Yavaşça ayağa kalktı ve Blommes ve şimdi de Newell'ların nesillerini sergileyen devasa şömineye doğru yürüdü. Evi aile içinde tutmuşlardı. Yıllar içinde

yıllarca. Ve Blommes'ların çocuklarının bir kolunun burada büyümesine izin verdi.

Bana döndü, gözleri duyguyla ıslanmıştı. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Biliyorum." Ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm. "Bu daha çok oluyor düşündüğünüzden daha sık."

Melankolik bir gülümsemeye yumuşak bir kahkaha eşlik etti.

"Beni geçebilirsiniz. Eminim kocanız da dahil olmak üzere sizi bekleyen bir sürü aileniz vardır."

"Yeniden evlenmedi, değil mi? Hep tehdit ediyordu Önce ben ölürsem Sally Danforth'la evleneceğini söyledi. O kadından nefret ettiğimi biliyordu. Turşu tarifimi çaldı ve onunla eyalet fuarında mavi kurdele kazandı."

"Yapmadı," diye fısıldadım, skandala uğramıştım.

"Turşu konusunda yalan söylemezdim, Bayan Davidson. Ciddi bir iş bu."

Sırıttım. "Hayır, o başka biriyle evlenmedi Bayan Blomme. Sefil ve yalnız bir şekilde öldü."

"Oh, iyi, güzel. Bunu hak etti. Adam korkunçtu." Duygu, kirpiklerinin arasından süzülüp yıpranmış yanağından aşağı süzüldüğünde döndü.

"Eminim perişan haldeydi."

Gerçekliği kavradıkça, fiziksel durumu da bir sorun haline geldi. Ev ceketini düzeltti ve saçındaki bigudileri okşadı.

"Tanrım, böyle görünerek hiçbir yere gidemem." "Ne demek istiyorsun? Sen mükemmelsin."

"Saçmalık," dedi, ev ceketini bir kez daha düzelterek. Ama bir şey dikkatini çekti ve bakışları tekrar salona açılan kapıya kaydı.

Charlie'nin geri döndüğünü görmek için döndüm. Kollar dolu. Yumruklar yenilenmişti.

Eğilerek Bayan Blomme'un kulağına fısıldadım. "Bu Charlie Newell, sizin büyük torununuz."

Yeni bir nem kirpiklerini aşip ilkinin takip etme tehdidiyle karşı karşıya kalınca bir eli ağzına gitti. "Tanrım, çok güzel değil mi?"

"O muhteşem. Ve burada bir de torununuz var. Karizma."

Bayan Blomme bir sandalye bulup içine çöktü ve onu kaybettiğimi anladım. Hiçbir şekilde bu çocukları kendi hallerine bırakmazdı. Düzen ve disipline ihtiyaçları vardı. Ama daha çok şımartılmaya ihtiyaçları vardı.

"Biraz daha kalabilir miyim? Onlara göz kulak olabilir miyim?"

Yanında diz çöktüm. "Tabii ki yapabilirsin."

İki meraklı çocuğu olan bekâr bir anne olan Bayan Newell'a teşekkürlerimi sundum.

"Temas kurabildiniz mi?"

İşimi yapmam için içeri girmeme izin verecek kadar nazikti, şaşırtıcı bulduğum bir açıklık ve yardım edemedim ama kendisinin biraz hassas olup olmadığını merak ettim.

"Dedim. Ve haklıydın. Bu senin büyükannen Blomme."

Düşünceli bir şekilde kendi kendine gülümsedi ve ellerini bulaşık havlusuna dalgınca sildi.

"Sadece bir sorum var," diye devam ettim. Koridoru işaret ettim. "Bu sos teknesi de neyin nesi?"

Kıkırdadı ve omuz silkti. "Bazı çocukların güvenliği var battaniyeler; bazı çocukların sos tekneleri var."

Ben de onunla birlikte güldüm. "Bunun bir tişört olması lazım."

Yine de Bayan Blomme'un torununu ve torununun torununu görebildiği halde neden büyük torununu göremediğini merak etmekten kendimi alamadım.

Ah, pekala. Başka bir gün için bir gizem.

Bayan Newell'a büyükannesinin bir süreliğine burada takılacağını açıkladıktan sonra, ki o da bunu büyük bir hevesle karşıladı, oradan ayrıldım. Birkaç cinayeti çözmek ve inatçı bir tanrıyı avlamak da dahil olmak üzere yapacak çok işim vardı. Ama önce, taciz etmem gereken bir atlama izleyicisi vardı.

2

*Güzel görünmek istemiyorum.
Başka bir dünyaya ait ve belli belirsiz tehditkâr görünmek istiyorum.*

-MEME

Newell'ların evinde oturduğum zamanın yarısında karnım gurulduyordu. Üç gündür derin bir uyku uyumamıştım ve neredeyse hiç yemek yememiştim. Endişe midemi dolu tutuyordu.

Ama önümde uzun bir gece vardı. Yiyeceğe ihtiyacım vardı, bu yüzden Macho Taco'ya gittim, ekstra salsa soslu üç taquito ve ekstra köpüklü bir Meksika lattesı sipariş ettim, çünkü sahip olmaya değer her şey fazladan sahip olmaya değerdi ve şehrin diğer tarafındaki irascible skip tracer'ın evine doğru yola çıktım. Neyse ki hafta içi bu saatte kasaba neredeyse terk edilmişti.

Menaul'dan doğuya yöneldim ve bir otostopçu aldığımda zar zor bir şeyler atıştırmıştım. Angel adında on üç yaşında bir çete üyesiydi ve aynı zamanda huysuzdu. Ölümünden on yıl sonrasına kadar onunla tanışmamış olmama rağmen, Angel ve ben hızlı arkadaş olmuştuk. Ve şimdi o benim en iyi -hatta tek- dedektifimdi. Kiraz kırmızısı Jeep Wrangler'ım Misery'nin yolcu koltuğuna oturdu.

Çete üyesi parlaklığı. Kırmızı bandana kaşlarının altında. Kirli A kesim tişört. Göğsünde yara var.

Angel'ın içeri girmesi alışılmadık bir şey değildi. Angel istediği gibi içeri girip çıkıyordu ama bu giriş diğerlerinden daha sert görünüyordu.

Görüldüğü anda pencereden dışarı baktı, omuzları kamburlaştı, ağzından tuhaf bir sessizlik çıktı. Cidden, hiç ses çıkarmıyordu. Sadece üzgün olduğunda, bir şey sakladığında ya da ufuktaki ateşli bir kıızı gizlice kontrol ettiğinde sessizdi. Etrafta hiç seksi kız olmadığı için...

Bunun tüm dikkatimi alacağını biliyordum, bu yüzden bir manikür salonu, bir spor salonu, bir bizcochito fırını - hayatım boyunca neredeydi? - başka bir spor salonu, bir hamburgerci ve şeritteki tek açık dükkan olan bir psişik ile dolu bir alışveriş merkezinin otoparkına girdim. Oraya gireceğimizi biliyor olmalıydı. Ürkütücü.

"Tamam," dedim ısıríklar arasında. "Seni bu kadar heyecanlandıran ne?"

Bana bakmak için dönmedi. Üzgündü. Bir şeyler sakladığında gözlerimin içine bakma eğilimindeydi, sanki bu benim izimi kaybettirecekmiş gibi. Kendini savunmak için, genç yaşta ölmüştü.

"Onu bulamıyorum." Sesinde hayal kırıklığı vardı. "Angel, bu senin hatan değil. Onu ben de bulamıyorum. seni onun peşine takmam."

"Anlamıyorsun." Koltuğunda kıpırdandı ama nöbetine devam etti. "Onu hissedebiliyorum, sadece bulamıyorum."

"Ne hissediyorsun?" Dehşet omurgamdan yukarı doğru tırmanırken sordum. Eğer Angel da benim son üç gündür hissettiklerimi hissediyorsa, hepimizin canı yanabilirdi. Tüm insan ırkı gibi.

"Öfke," dedi yumuşak bir sesle.

Evet. Boku yedik. Ama bunların hiçbirisi Angel'ın suçu değildi. Eğer hatalı biri varsa, o da benim kalın kafalı kocamdı. Çünkü suçu üstlenmeyeceğimden emindim.

Sonunda bana döndü, kahverengi gözleri alçak ışıktaki parlıyordu, şeftali rengi tüyleri bu yüzden daha koyuydu. "Asıl soru şu *mija*, onu bulduğunda onunla ne yapacaksın?"

"Haklısın," dedim mekiklerin arasında. "Asıl soru bu."

"Eğer bir planınız varsa, şimdi onu uygulamak için iyi bir zaman olacaktır."

Salsa soslu taquito'yu yuttum, sonra da ona bakakaldım. "Dostum, az önce *alet* kelimesini mi kullandın? Cümle içinde? Doğru bir şekilde?"

"Gerçekten mi?"

"Bu çok büyük bir kelime dostum."

"Ay, *dios mio*." Tekrar pencereden dışarı baktı ama omuzlarındaki ağırlığın az da olsa hafiflediğini hissettim. "Bana bunun ne hakkında olduğunu söyleyecek misin?"

"Evet. Sadece, henüz değil." "Ne zaman?"

"Garrett'la konuşacağım. O ne yapacağını bilir. Bir şey öğrendiğim anda seni çağıracağım."

Başını salladı, şartlarımı kabul etmiş gibi görünüyordu. Tartışmadan ya da beni soyunmuş halde içeren sonu gelmez müzakereler olmadan. Kesinlikle bir şeyler ters gidiyordu.

"Tatlım, ne oldu?"

Omuz silkti ve tekrar pencereden dışarı baktı.

Bir elimi onun soğuk elinin üzerine koydum ve bakışlarını bana çevirmeden avucunu açtı ve parmaklarını benimkilere geçirdi. Bu hareket, bu tek, basit jest beni dehşete düşürdü. Reyes'in bir sorun olabileceğini, yaşananların her şeyi değiştirebileceğini biliyordum ama Angel'ı bu derece etkilemesi beklenmedik bir şeydi.

İstemediğim bir şey duymaya hazırlanarak çenemi tuttum ve sordum: "Sonuç olarak Angel: Öldürebilir mi? Yapabileceğine inanıyor musun?"

Ellerimize baktı. "Sorun da bu, *Corazón*. Reyes öldürebilir mi? Evet ama sadece seni korumak için. Ya da Beep'i. Rey'azikeen öldürebilir mi?" Alt dudağını dişlerinin arasından içeri çekti, pencereden dışarı bakmak için bir kez daha döndü, sonra o kadar yumuşak konuştu ki onu duymak için kendimi zorlamam gerekti. "Milyonlarca."

* * *

Garrett'in evine vardığımda saat biri vurmuştu. Otuz sekiz. Ish.

Garrett uyuyor olacaktı, bu yüzden o gün başımdan büyük bir işe kalkıştığımı fark ettiğimde ona gitmemiştim. Onu pusuya düşürebilirdim. Ona Tanrı'yla olanları anlatırdım.

cam, duman ve kızgın tanrı, ve beni azarlayamayacak kadar uyumlu ve şaşkın olacaktı. Kazan-kazan.

Garrett Swopes arkadaş çevremdeki en isteksiz inananlardan biriydi, ancak kim olduğumu ve neler yapabileceğimi kabul ettiğinden beri paha biçilmez bir varlık haline gelmişti. Aynı zamanda birinci sınıf bir araştırmacıydı ki bu çok garipti. Eski metinleri araştırmaya ve kadim kehanetleri şu ya da bu şekilde ortaya çıkarmaya başlamadan önce, okuyabildiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Cookie'nin dairesinden çaldığım kekleri aldım, koridorun hemen karşısındaydı ve anahtarı bende idi, Garrett'ın evine doğru yürüdüm, üzerinde "Garrett'ın Evinin Gizli Anahtarı, Şşşt" yazan başka bir anahtar çıkardım ve kendimi içeri attım.

Anahtarı onun bilgisi ve daha da önemlisi rızası olmadan yaptırdığım için, anahtarı son kullandığımda Garrett'a kilidi açtığımı söyledim. Salak bana inandı. Kilitleri açabilirdim, ama zamanında açamazdım. Bu şeyler görüldüğünden daha zordu.

Garrett'ın evinin sert manzarasında gezinmek için telefonumun ışığını kullandım. Kitaplar, kâğıtlar ve erkeksi eşyaların yanı sıra birkaç boş bira şişesi ve yarısı boş bir şarap şişesi etrafa saçılmıştı. Garrett ne zamandan beri şarap içiyordu?

Sonunda yatak odasına geri döndüm ve her şey daha da merak uyandırıcı bir hal aldı. Yerde her şekil ve boyutta giysi vardı ve Swopes'un çift D olduğundan şüphelendiğim için bir kadınla birlikte olduğunu varsaymak zorundaydım.

Evet. Sirt üstü yatmış uyuyordu, gövdesi üzerindeki çift D haricinde çıplaktı.

Bu garipti.

Bir köşede duran ağırlık kaldırma sehpasına oturdum ve onu uyandırıp uyandırmamam gerektiğine karar vermeye çalıştım. Karanlıkta oturmuş, sevişme sonrası bir çiftte bakıyor olmam, muhafazakâr kesim tarafından ürkütücü bulunabilirdi. Yine de Garrett'ın harika bir gövdesi vardı. Nüfusun en azından yarısı bunu anlayışla karşılardı.

Onu uyandırmaya fırsat bulamadan Garrett kıpırdandı.

Merhaba demeye başladım ama nefesimi çeker çekmez kendimi bir 45'liğin namlusuna bakarken buldum. Kekleri bıraktım ve teslim olmak için ellerimi kaldırdım.

"Benim," dedim, sesim cılız çıkıyordu. "Kapak getirdim."

"Ne oluyor **I a n**?" Elini kaldırmadan **u z a n d ı** ve gözlerini ya da namluyu üzerimden çekti ve bir lamba yaktı. "Yatak odamda ne halt ediyorsun?"

"Sana kek getirdim." Silah hâlâ üzerimde olduğu için ellerimi kaldırmadım.

Kız inledi ve adamın üzerinden yuvarlanarak adamın daha fazla yerini ortaya çıkardı.

moka rengi teni. Sert, kaslı, moka rengi teni. Gelecek nesillerin hatırına hızlıca bir göz attım, sonra dikkatimi elimdeki konuya geri verdim.

"Charles," dedi uyararak, sesi derin, uyuklu ve keskin bir parıltıya dönüşmüştü.

Yumurtlamış olabilirim ama çok az. Ben evli bir kadındım, lanet olsun.

Bana ters ters bakmaya ve silah doğrultmaya devam edince pes ettim. "Peki. Vay anasını. Beni sen çağırdın, unuttun mu?"

Sonunda silahını indirdi ve gözlerini ovuşturdu. "Seni üç gün önce aradım."

"Doğru. Bunun için üzgünüm. Çok meşguldüm." Elimle işaret ettim.

Şimdi yatağın diğer tarafına yayılmış olan kadına doğru. "Kim bu fahişe?"

Önce yatak arkadaşına, sonra bana baktı, ağzı açık kalmıştı. Kelimenin tam anlamıyla. "Dalga mı geçiyorsun benimle? O bir fahişe değil. Geçmişini göz önüne alırsak, bunu en iyi senin anlayacağını düşünmüştüm."

"Benim neyim?"

"Harika karın kasları olan süper seksi bir tahvil ajanıyla yatağa girdiği için birini yargılayacak son kişi sen olmalısın-"

Harika karın kasları vardı.

"-boktan bir gece geçirmiş olabilir ya da olmayabilir, bu yüzden bir şeyler içmeye gitti ve karşılıklı bir cazibe paylaştığı harika bir genç kadınla tanıştı ve her ikisi de yetişkin olduğu için birlikte kaliteli zaman geçirmeye karar verdiler. Senin ona fahişe demen için-"

"Dostum," dedim, lafını yarıda keserek, "tişörtünde HO yazıyor." Ne demek istediğimi daha iyi anlatmak için işaret ettim. Gömleğinin üzerinde yazıyordu. H-O harfleri.

Sinirli bir iç geçirdi ve yatak başlığına yaslandı. "Hope, Charles. Hope yazıyor, Hope Hristiyan Akademisi'nde olduğu gibi."

O zaman ağzım açık kaldı. "Bir lise öğrencisiyle mi yatıyorsun?"

"O bir öğretmen," dedi dişlerini sıkarak. Komikti.

"At a Hristiyan Akademi mi? Öyle değil mi? o
nazik of, iyi,
etik dışı mı?"

"O bir öğretmen, rahibe değil."

"Anlaşıldı," diye kabul ettim, her ne kadar onunki benimki kadar sivri olmasa da. "Neden bebeğinin annesi olmayan biriyle yatıyorsun?"

Garrett'in sevimli bir kızıdan bir bebeği olmuştu ve benzer olağanüstü bir mirasa sahip oldukları için kız onu bilerek hamile bıraktığı için ona güvenmiyordu. Anla işte.

"Neden buradasın Charles?"

"Yardıma ihtiyacım var, ama önce neden aradın?" "Sana mesajımda söyledim."

"Evet, pek mesaj atmam." Aslında ben yaptım. Çocuk kitabıyla ilgili bir şey mi? Ama o sırada dünyanın her yerinde top ve zinciri kovalamakla meşguldüm. Adam hızlıydı.

Dişlerini sıktı - bunu insanlara yapardım - sonra yere baktı. "Gerçekten kek mi getirdin?"

* * *

On beş dakika sonra Garrett yeni bir adamdı, yeni yıkanmış ve İrlanda baharı gibi kokuyordu. Daha önce hiç

ilkbaharda İrlanda'da bulundum. Ya da yılın herhangi bir zamanında.

"Bunları tesadüfen buldum," dedi ve bana üç çocuk kitabından oluşan bir seti uzattı.

"Sonunda okumayı mı öğreniyorsun? Aferin sana Swopes."

Kahveye doğru yürüdü ve iki fincan doldurdu. Ona o gün zaten on iki fincan içtiğimi söylemek istemedim. Çünkü bir içecekten çok bir sevgili olarak gördüğüm bu koyu iksirden asla çok fazla içemezdim. Ama aynı zamanda uzun bir gün olduğu için.

Kahveyi geri getirdi ve kekleri parçaladı. "Bunları kim yaptı?" diye sordu.

"Belki de yaptım." Bana verdiği kitapları inceledim. Kapaklar, renkli bir krallığın üzerinde parıldayan yıldızlarla güzelce resmedilmişti.

"Hayır, gerçekten."

"Tamam, Cook yaptı. Bunlar nedir?"

Elimdeki kitabı göstererek, "Bu birincisi," dedi.

Kitabın adı *İlk Yıldız'dı* ve Pandu Yoso tarafından yazılıp resimlenmişti.

"Bu İngilizce çevirisidir. İlk olarak Endonezya'da yayımlanmış ve otuz beş dile çevrilmiştir."

"Güzel. Harika görünüyorlar, ama senin için neden bu kadar ilginçler?"

İlk kekini bitirdi, bir fincan kahve aldı ve sonra "Çünkü seninle ilgili" dedi.

Şüphayle kaşlarımı çattım ve yumuşak bir kahkaha atmadan önce uzun bir süre onu inceledim. "Cidden, Swopes."

"Ciddiyim. İlk başta ben de inanamadım. Ta ki onları okuyana kadar."

"Tamam, ne olmuş yani? Bunlar eski çağlarda yaşamış birileri tarafından yazılmış.

Peygamber'in daha yeni bulunup yayınlanması ve bir gecede uluslararası bir sansasyon haline gelmesi?"

"Biri hariç her konuda haklısın. Onları eski bir peygamber yazmadı. Yedi yaşında biri yazdı ve o -sanırım o bir erkek-sağır ve kör ve Jakarta'da yaşıyor."

Kitabı masanın üzerine koydum ve ona en iyi Şüpheci Debbie taklidimi sundum.

"Biyografisini okuyun. Ailesi onun bir peygamber olduğuna inanıyor. Kitapları onlara imzalıyor ve onlar da hikayeleri yazıyorlar."

"Yazarın da onları resmettiği yazıyor. Eğer körse-"

"Öyle. Tek başına."

Parmaklarımı kabartmalı kapağın üzerinde gezdirdim. "Ama bunları hiç görmediyse... Yani, hep kör müydü?"

"Doğduğumdan beri. Ama asıl noktayı kaçıırıyorsun Charles. Arka kapağı oku."

Garrett kahve içmek için ayağa kalkarken kitabı çevirdim ve okumaya başladım.

Tanıtım yazısını yüksek sesle okudum. "Uzun zaman önce uzak bir diyarda, gökyüzünde sadece yedi yıldızı olan bir krallık varmış. Yedi yıldızdan hiçbirisi Birinci kadar sevilmezmiş, çünkü en küçüğü olmasına rağmen aynı zamanda en parlak ve en şefkatli olanıymış. Diğer yıldızlar onu kıskanır ve ona kızarlarmış.

krallık halkını en çok onu sevdikleri için cezalandırdılar. İnsanları cezalandırmaya karar verdiler. Depremlere ve sellere neden oldular ve yanardağları patlattılar. İlk Yıldız'ın kalbi kırılmıştı ama küçük bir yıldız ne yapabilirdi ki? Halkını kurtarmak için her şeyi.

"Tamam," dedim ve ilk bölümü açtım. "İlgi çekici, ama benzerliği görebildiğimden emin değilim."

"Oku," diye emretti. Sandalyesine oturdu ve bekledi. Ben de sonraki birkaç dakikamı kitabı okumaya ayırdım. Okudukça Swopes'un bir şeyler bulmuş olabileceğini fark ettim.

bir şey.

Her şeyi bilen bir kahinin bakış açısından anlatılan kitabın özü tanıtım yazısındaydı. Yedi yıldız kadim bir krallığı izliyordu ama hiçbirisi Birinci'den daha çok sevilmiyordu. Diğer altısı onu kıskanıyor ve onunla alay ediyordu. Krallığını ve halkını çok seven Birinci Yıldız'ın onları korumak için her şeyi yapacağını biliyorlardı.

Altı yıldız krallıkta fesatlık yaratmaya başladı. Depremleri, fırtınaları ve yanardağları çağırdılar. Krallığındaki insanlar ölüyordu ve yıldızlar gün geçtikçe daha da kötüleşiyordu.

Sonra bir gün İlk Yıldız diğer altıyı halkına bir daha asla zarar vermemeleri konusunda uyardı. Güldüler ve onu yörüngesinin dışına ittiler ve daha da fazla felakete neden oldular.

İlk Yıldız savaşarak yörüngesine geri döndüğünde, halkının yüz binlercesi ölmüştü. Büyük ve korkunç bir öfke kapladı içini. Hepsini öldürmekle tehdit etti ama onlar ona güldüler.

"Bir yıldızı öldüremezsın," demişler ona. "Yıldızlar ölemez." "Beni izleyin," dedi. "Seni yiyeceğim. Seni yutacağım okyanus denizi yutar."

Ona inanmamışlar, o da yıldızlardan birini yemiş.

Geriye kalan beş kişi şaşkına dönmüştü. Evrenin en uzak köşelerine dağıldılar ama İlk Yıldız aldıkları tüm canlar için öfkeliydi. Bir diğerinin peşine düştü. Göklerde büyük bir savaş oldu, gelgitlerin kabarmasına ve toprakların bükülmesine neden oldu. Sonunda onu da yendi. Sonunda, söz verdiği gibi yaptı. Onu bütün olarak yuttu.

Bunu duyan diğer yıldızlar, onunla savaşabilmek için daha güçlü olmak amacıyla birleşmeye karar verdiler. Dört iki oldu, ama hala yeterince güçlü olmadıklarından korktular, bu yüzden iki bir oldu.

Bu kez onun peşine düştüler ve en küçük yıldız, şimdi devasa olan dört güçlü yıldızla yüzleşmek zorunda kaldı. Ama öfkesi kontrol altına alınamadı. Kırk gün kırk gece boyunca savaştılar, ta ki sadece bir yıldız ayakta kalana kadar: Birinci.

Yedi yıldız gücünde olan İlk Yıldız, Yıldız Yiyen olarak tanındı. Hâlâ tüm yaşamı koruyor, ihtiyacı olanlara ışığını ve ona karşı gelenlere iştahını getiriyor.

Kitabı kapattım ve tüm metaforları özümsemek için bir an durdum. "Anladım," dedim. "Birbirine benziyor ama bu hikâye orijinal kehanetten o kadar farklı ki her şeyin bir tesadüf olabileceğini düşündüm."

Garrett düşünceli bir şekilde başını salladı. "Doğru. Orijinal kehanete göre, yedi orijinal yıldız, **y a n i** tanrılar

Milyonlarca yıl boyunca sadece iki tane olana kadar, ebeveynleriniz. Sonra birleşerek seni, yani on üçüncü enkarnasyonu yarattılar. Boyutunuzun son ve en güçlü tanrısı."

"Bu neredeyse tam tersi," dedim kitabı kaldırarak.

"Öyle, ama kitapları alın ve diğer ikisini okuyun. Bence onları çok ilginç bulacaksınız."

İkinci kitabı aldım. "*Karanlık Yıldız*."

"Bunda hikâyeye kimin girdiğini tahmin edebilir misin?" Şaşırmış bir şekilde ona baktım. "Reyes mi?" Başını salladı.

"Peki ya üçüncüsü?" Ama onu gördüğüm anda anlamıştım ve nefesim göğsümde sıkışmıştı.

"İki yıldız birbirine çarptığında ne olur?"

"Stardust," dedim, artık tamamen büyülenmiştim. "Bip. Bip'i tahmin etti."

"Beep'i tahmin etti."

Garrett'ın yatak odasının kapısından bir kadın sesi geldi. "Oh, merhaba," dedi, bir çorabını düşürüp ayakkabılarını aramak için daireler çizerek. "Kusura bakma, erken kalkman gerektiğini fark etmemiştim."

"Ben yapmadım," dedi Garrett. Ayağa kalktı ve kızın eşyalarını taşımasına yardım etti. "Zoe, bu benim ortağım Charley. Charley, bu Zoe."

Ellerinden birini sıkacaktım ama ikisi de doluydu, bu yüzden sadece selam vermekle yetindim. "M e m n u n o l d u m , Zoe.

Bunun için üzgünüm" -yatak arkadaşını işaret ettim- "bunun için. Bir dahaki sefere iyi şanslar."

Gergin bir kahkaha attı, beni nasıl karşılayacağından pek emin değildi.

Garrett, "Ona aldırmayın," dedi. "Onun zihinsel sorunları var."

"Hey, bana böyle bir şey söyleyen son adama ne dediğimi biliyor musun?" Kaşlarını çatmakla yetinince, "Ambulans" dedim.

"Dediğim gibi, zihinsel sorunlar."

Tuzluğu ona fırlattım.

Kolaylıkla yakaladı, sonra ben ikinci kitabı incelerken Zoe'yi arabasına kadar uğurladı. Kitaplar ne kadar büyüleyici olsa da, hâlâ PDQ'nun çözmesi gereken büyük bir sorunum vardı.

Eve geri adım attığı anda, ona bununla vurdum.

"Bu yüzden Reyes'i yanlışlıkla cehenneme gönderdim. boyutuna geri döndü ve sonra onu tekrar dışarı çıkaramadı, ancak yaklaşık bir saat sonra tanrı camından patladı, bu birkaç yıl, hatta birkaç yüz yıl ile burada Dünya'da tek bir saat arasında bir farka sahipti, ancak geri döndüğünde artık Reyes değildi, tek bir düşünceyle dünyayı yok etme gücüne sahip öfkeli bir tanrıydı."

Tekrar karşımdaki sandalyeye oturdu ve öylece baktı.

Tırnaklarımın hızlı bir analizini yaptım. Birkaç tanesini kemirdim.

Garrett'in mutfağının görsel bir değerlendirmesini yaptı. Oreos için dolaplarını yağmalamayı düşündüm. Bir tane daha

bir yudum kahve. Marvel ve DC'nin uyum içinde yaşayıp yaşayamayacağını merak ettim. Balenlerimi ayarlamak için sandalyemde yer değiştirdim. White Stripes'ın "Seven Nation Army" şarkısını parmak uçlarımla masaya vurdum. Mesajlar için telefonumu kontrol ettim.

Sessizlik rahatsız edici bir seviyeye ulaştığında durumu açıklığa kavuşturdum. "Benim muammam bu. Özetle. Bu yüzden buradayım. Biraz daha kahve?" Ayağa kalktım ve ikimizin de fincanını aldım, Garrett'a düşünmesi için daha fazla zaman tanıdım. Hesaplaması için. İşlemek için. Bazı şeyleri sindirmek diğerlerinden daha zordu. Bunu anladım.

Bardaklarımızı doldurdum, sonra masaya döndüm.

Garrett hâlâ bakıyordu. Felç geçirmiş olabilirdi ama ben öyle düşünmüyordum. İlk belirti yüzünün düşmesi miydi? Sarkık görünmüyordu.

"Orospu çocuğu Charles," dedi sonunda, kelimeler gümüşü gri gözleri gibi net ve canlıydı.

Vay be. Tespit edebildiğim kadarıyla felç yoktu. Uzman değildim ama her iki eli de masanın üzerinde yumruk şeklinde kıvrıldığında ve bakışları sanki ölümümü planlıyormuş gibi sabit kaldığında, bunu iyiye işaret olarak kabul ettim. Uzuvarlarında gözle görülür bir zayıflık yoktu. Zihinsel keskinliği keskin ve sürdürülebilirdi. Felç geçirmediği her gün benim için iyi bir gündü.

"Hey," dedim o beni dövmek için şeytani planını gerçekleştirirmeden önce, "bu onun fikriydi. Onu o cehennem boyutuna göndermek istemedim. Ben kendim girecektim. Her şeyi kontrol edecektim. Daha kötü olmadan geri dönecektim. Ama hayır. Taşaklı adam içeri girmek zorundaydı çünkü erkek gibi taşakları ve ona rehberlik edecek bir penisi vardı. Ve şimdi

Vahşı ve vahşı, ama hala taşakları var. Tanrı aşkına, önemli olan tek şey bu. Erkeklik organları."

"O vahşı mi?"

Ona bakakaldım. "Farrow. Reyes Farrow mu? Ayak uydurmaya mı çalışıyorsun?"

"Kocan." Her heceyi sıkılmış dişlerinin arasından çıkardı. "Vahşı mi, yoksa hâlâ kim olduğunun farkında mı?"

Düşünceli bir şekilde ağzımı iki yana açtım. "Tahmin etmem gerekirse, evet derdim, kim olduğunun çok farkında görünüyordu. Eğer Rey'azikeen tanrısından bahsediyorsak. Aksi takdirde, sıçtık demektir. Orada pek fazla Reyes yoktu."

Yine öylece oturduğunda, ya derin düşüncelere dalmış ya da nöbet geçiriyordu, parmaklarımı yüzünün önünde saklattım.

"Dünya'dan Swope-a-nator'a. Bir plana ihtiyacımız var Stan. Biz

Burada oturup bunu düşünemezsin. Sen *plan adamısın*. Neden ilk sana geldim sanıyorsun?"

Aslında önce Garrett'a gitmiştim çünkü Reyes'in eski uğrak yerlerinden eski bir köle iblis olan Osh'un nasıl tepki vereceği konusunda şaşırtıcı derecede endişeliydim.

"Neler yapabilir?" Garrett sordu.

I bastırılmış benim Dudaklar Birlikte,sonra dedi Yumuşakça, "Dünyanın yok edilmesi."

Başını salladı ama söylediklerimin hiçbirine şaşırmış gibi görünmüyordu. Ben de ona öyle söyledim.

"Söylediklerimin hiçbirine şaşırmış gibi görünmüyorsun."

Bir omzunu kaldırdı. "Bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu düşündüm. O bir tanrı, Charles. Ve söyleyebileceğim kadarıyla, vahşi biri."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Tanrı'nın, *Tanrımız* Yehova'nın, Yahve'nin, Elohim'in ya da O'na ne demek isterseniz deyin, Tanrı camını kardeşi Rey'azikeen için yarattığını söylediniz. Yoksa Tanrı neden yaşayan tek akrabası için bir cehennem boyutu, bir hapisane yaratsın ki?"

Haklıydı. "Ben de bir tanrıyım. Onu tuzağa düşürüp aklını başına getirebilecek biri varsa o da benim, değil mi?"

Tekrar yumruğunu sıktı ve başıyla onayladı. Sonra bakışları tekrar benimkilere kaydı. "Bekle, önce sen mi bana geldin?"

"Evet. Sana söyledim, sen plan adamısın. Lafı açılmışken, dostum, şu araştırma ve geliştirme işini biliyor musun? Çok iyi gidiyorsun." Şu anda biraz pozitif takviyenin çok işe yarayacağını düşündüm. "Öldürmek. Araştırma söz konusu olduğunda, onu öldürmekten çok sevip serbest bırakıyorum."

"Ama bu üç gün önce oldu."

"Evet, durumu kendi başıma düzeltmeye çalıştım." "Peki bu senin için nasıl sonuçlandı?"

"Artık buradayım, değil mi?"

"Aklında ne var?"

"Her şey sırayla. Osh'u kaçırıp işkence etmeliyiz." "Bana uyar."

"İşkence malzemeleriniz var mı?" Umutlu bir şekilde sordum.

"Benden değil ama yakınlarda yirmi dört saat açık bir Walmart var. Ona işkence etmemiz için özel bir neden var mı?"

"zellikle değil. işkence, adam kaçırmayla çok iyi uyuşuyor. Bildiğiniz gibi, işleri yarım yamalak yapmayı sevmem. Ayrıca, buna mecbur kalmaktan biraz fazla mutlu olacağından endişeleniyorum."

"Anlamı?"

"Yani, bir kle iblisi ve kocamın eski bir düşmanını gizli kulbmze davet etmeden *nce bir plan yapmamız* gerekiyor. Reyes'in karanlık tarafa geçtiğini anladığında, yarı yolda kalacağından endişeleniyorum. Yanımızda durmasına ihtiyacımız var. Tam gaz. Gururlu ve güçlü."

"Sen tam bir ucubesin."

"Bunu ne kadar sık duyduğuma şaşıracaksınız."

3

*Bir gün birine aşık olup ertesi gün spor olsun diye onu
avlayabilmeniz çok tuhaf.*

-MEME

Garrett ve ben bir plana çok fazla yatırım yapmak için birlikleri toplayana kadar beklemeye karar verdik. Çünkü elimizde hiçbir şey yoktu. Kesinlikle hiçbir şey. Bir tanrı nasıl takip edilir ve yakalanırdı? Tanrı bir kez ele geçirildikten sonra ne olacaktı?

Scooby Çetesi'yle ofiste buluşmadan önce birkaç saatim olduğu için, biraz uyumaya çalışmak üzere daireme geri döndüm. Çarşaflarımla kaliteli zaman geçirmeyeli üç gün olmuştu. Ne zaman uzansam, dünyanın patlayacağından endişelenerek dönüp duruyordum.

Ama çok garip rüyalar görüyordum. Müstakbel kocamla resmi olarak tanışmadan önce erotik rüyalar görüyordum. Yeni rüyalarım erotik olmaktan çok, rahatsız edici derecede gündelikti.

Reyes hepsinde başroldeydi ama pek bir şey anlatmıyorlardı. Yine de gözlerimi kapattıktan birkaç dakika sonra perişan bir halde uyandım. Kaybolmuş hissettim.

Ama bu sefer değil, bebeğim. Beni öldürse bile biraz z'ye ulaşacaktım. Bu amaçla, nadiren yaptığım bir şeyi yaptım. Bir gece içkisi içtim. Şüphesiz bu, telaşlı düşüncelerimi uzak tutmama yardımcı olacaktı.

Yüzümü yıkayarak ve kafamdaki kahverengi dağınıklığı bir saç bandı haline getirerek yatmaya hazırlandım. Sonra serin, süper yüksek iplik sayıları arasında süründüm, gözlerimi kapattım ve gece içkisinin, yani sağlıklı bir doz Kentucky burbonunun etkisini göstermesini bekledim. Ancak buna fırsat kalmadan bulaşık makinesi yine o sesi çıkarmaya başladı. Arada küçük gıcırtiların olduğu bir tıkırtı.

Hayır. Olamaz. O şey şaka mı yapıyordu?

Tüm drama kraliçesi edasıyla oflayıp puflayarak çarşafı attım ve mutfağa doğru yürüdüm. Reyes'in mutfağına. Reyes'in endüstriyel aletlerle ve ne bilgim ne de çalışma isteğim olan bir sürü parlak şeyle dolu şef mutfağı.

Taş Devri'nden fırlamış gibi görünen bulaşık makinesini tekmeledim. Taş Devri'nde bulaşık makinesi var mıydı?

Sonra Reyes'e döndüm. Tezgâha yaslanmış, üzerinde sadece bir çift salon pantolonuyla beni izliyordu. Beli ipli olanlardan. Pantolon kalçalarına kadar iniyor, sert karnını ve karın kaslarını gösteriyordu. Elleri iki yanında durmuş, sırtındaki granit tezgahın kenarını kavıyordu. Tutuşunu sıkılaştırdı ve kasları onun emrini yerine getirmek için sıçradı. Çabayla kasıldılar, tepeler ve vadiler geniş omuzlarının altında yer değiştirdi.

Yaklaştım, parmak uçlarım vücudunun dokusunu arzuluyordu. Sadece bir tat. Göğüs kafesinin üzerinden ya da göğsünün üzerinden tek bir geçiş.

"Prenses Penelope'de bir sorun var," dedim yaklaşırken. Ondan sıcak, şehvetli dalgalar halinde güç yayılıyordu. Saldırının eşiğindeki bir yırtıcı gibiydi, kendini zar zor dizginleyebiliyordu. Güç ve zarafet vücut bulmuştu.

İnanılmaz uzunluktaki kirpiklerinin altından parıldayan bakışlarıyla beni inceledi. "Kim o?" diye sordu, sesi tüm yaramaz yerlerime akan ılık bir su gibiydi.

"Kendi bulaşık makinenizin adını bilmiyor musunuz?" Alay ettim. "Sen benim adımı hatırlıyor musun? Yoksa çok şey mi istiyorum?"

Bakışları ağızıma düştü ve ciğerlerim çalışmayı durdurdu. "Bunun bir anlamı var mı?"

Başımı sallayıp ona cevap verecek kadar kendime geldim. "Evet,

Prenses Penelope'de bir sorun var. Sanırım sorun karbüratöründe."

Elini uzattı ve belimdeki ipi çekti. "Kıyafetlerinin hâlâ üzerinde olduğu gerçeğinden bahsediyordum."

Sarsılarak uyandım ve gözümü karanlığa kırpıştırarak dođrulдум. Bu bir rüyaydı. Sadece bir rüyaydı.

Kendimi toparladıktan sonra odayı aradım. Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Doğal olarak, orada değıldi. Eski yöntemlerine geri dönmüştü. Uykumu işgal ediyordu. Onu arzulamama neden oluyordu.

Sadece son oyununu anlayamadım. Neden sadece bana gelmedi? Önceden gördüğüm rüyalar saftı.

erotizm. Bunlar erotikti ama açıkça cinsel değildi.

Yine de son üç gündür bu kadar az uyumamın nedeni onlardı. Gözlerimi her kapattığımda, kafamın içinde seksi oldukları kadar şaşırtıcı da olan garip küçük skeçler oynuyordu. Ve her birinde, neredeyse kocama dokunacak kadar yaklaşıyordum, ancak bunu başaramadan irkilerek uyanıyordum.

Belki de bu onun son oyunuydu. Belki de amacı buydu. Zekamı köreltmek. Beni bitkin ve şaşkın tutmak için, ama neden? Onu takip edemeyeyim diye mi? Sanki yapabilirmişim gibi.

Uyandıktan sonra, ki bu yattıktan yaklaşık on dakika sonraydı, uykunun bu sabah da dün olduğu gibi zor olacağını anlamam uzun sürmedi. Ve ondan önceki gün. Ve ondan önceki gün.

Bunu bilerek mi yapıyordu? Bu onun bir çeşit stratejisi miydi? Ama ne amaçla? Eğer planı beni şaşırmış halde tutmaksa, eline ne geçecekti?

Çoğunlukla beynim acıdığı için pes ettim ve yataktan kalktım. Kahveye ihtiyacım vardı. Ve bir duş. Ya da kahve duşu.

Hey...

Son yirmi dört saat içinde gürültüyü görecektim kadar kahve içtiğim için önce duşu seçtim. Duşlarla ilgili sorun, hiçbir zaman yalnız başıma tadını çıkaramamamdı. Reyes gitmiş olsa bile, kesinti üstüne kesintiye katlanıyordum. Bu sabah da farklı değildi.

"Hey, güzel kız," dedim Artemis adında bir Rottweiler'a.

Çoğu sabah taş duvarlara ve fayans zemine sıçrayan su akıntılarını kovalamak için bana katılırdı. Ne yazık ki, ne zaman yeni bir eğlence kaynağı bulsa, ona ulaşmak için neredeyse beni deviriyordu. Duvarlardan geçebilirdi. Ben, o kadar değil. Bunu bir gün öğreneceğini ummuştum ama resmi olarak vasim olmasının üzerinden birkaç ay geçmişti ve durum pek iç açıcı görünmüyordu.

Duvarı yaladı -ya da yalamaya çalıştı- ve ağzında ince bir su akıntısı yakalamak için elinden geleni yaptı. Havladı, kulaklarını kaşıyama izin verecek kadar durdu, sonra fayans zemini yalamaya geri döndü. Tek umudum George'un, düşün, onu bu şekilde ihlal ettiğimiz için bizi affetmesiydi.

Ama tek ziyaretçim Artemis değildi. Oturma odamdan gelen yumuşak, hafif bir ses duydum.

"Charley Teyze?"

"Banyodayım, tatlım." George'u -muhtemelen birden fazla şekilde- tersledim ve havluya uzandım.

"Sana birkaç sorum var," dedi Amber kapalı kapının arkasından. Amber, Cookie'nin on üç ve üç çeyrek yaşındaki kızıydı. "Meşgul müsün?"

"Meşgul müsün?" Başıma bir havlu sararak sordum.

"Reyes Amca içeride seninle mi?"

Neredeyse kendi tükürüğümle boğulduktan sonra boğazımı temizledim ve "Şu anda değil" dedim.

"Oh, güzel. Hiçbir şeyi bölmek istemedim."

"Çok düşüncelisin." Bir bornoz giydim, şık görüldüğümünden emin oldum ve "İçeri gel balkabağım" dedim.

İçeri girdi, her zamanki gibi neşeliydi, uzun, siyah saçları dağınık bir topuzla toplanmıştı, kocaman mavi gözleri parlak ve kristal berraklığındaydı. Buharı el sallayarak uzaklaştırdı, bana sarıldı, sonra klozetin kapağını kapattı, nam-ı diğer Kıvırcık'ı -klozeti, kapağı değil- ve üzerine oturdu.

"Ne oldu?"

"Size ne iş yaptığınızla ilgili birkaç soru sormak istiyorum."

"Oh, harika. Okul için bir ödev mi yazıyorsun?"

"Hayır ve bunu sadece yalan söyleyip söylemediğimi anlayabildiğin için itiraf ediyorum."

Kalçamı lavaboya dayadım, kollarımı kavuşturdum ve onunla yüzleştim. "Açık sözlülüğünüzü takdir ediyorum."

"Teşekkürler. Düşünüyorum da. Peki, birinin bir şey çaldığı bir vakayı çözmeniz gerekse, örneğin ofis malzemeleri, ilk olarak ne yapardınız?"

"Tamam, bu yazdığın bir hikaye için mi?"

"Hayır."

"Peki ya sadece boş bir merak?"

"O da değil."

"Bunun ne hakkında olduğunu bana söylemek ister misin?"

Uzun, melodramatik bir nefes aldı. "Bana bunu yapmamamı söyleyeceksin."

"Nereden biliyorsun? Tamamen cesaretlendirici olabilirim." "Hayır, olmayacaksın."

"Amber Olivia Kowalski."

"Tamam, Quentin ve ben kendi dedektiflik büromuzu açıyoruz ve okuldaki bir davayla başlıyoruz."

Sağırılar. Birileri ofis malzemelerini alıyor ve biz de kim olduğunu bulacağız."

Quentin, omuz hizasında sarı saçları ve Yeni Meksika günbatımının güzelliğine rakip bir gülümsemesiyle on altı yaşında sevimli bir çocuktı. Doğaüstü dünyaya karşı çok duyarlıydı. Ölüler ve iblisleri görebiliyordu ve benim ışığımı görebilen az sayıdaki insandan biriydi.

Hediyesi milyonda birdi. Tam anlamıyla. Pek çok insan, ölen kişi etrafta olduğunda net bir duman ya da bulanıklık görebilecekleri ya da soğuk bir nokta hissedebilecekleri veya bir inilti duyabilecekleri konusunda hassastı. Ama Quentin ölmüş olan kişiyi hem bedenen hem de ruhen görebiliyordu. Sağır olarak doğmamış olsaydı onlarla daha fazla iletişim kurabilirdi.

Santa Fe'deki New Mexico İşitme Engelliler Okulu'na gidiyordu ve Amber, Cookie kabul eder ve okul da başvurusunu onaylarsa gelecek yıl ona katılmayı umuyordu. Kan bağı olan bir akrabası olmadan işiten bir öğrenciyi NMSD'ye almak zordu ama Amber'ı seviyorlardı ve haftada en az iki ya da üç kez kampüse geliyordu. Her geçen gün daha da sağırlaşıyordu -büyük harfle *D*, yani kültürel olarak-. Ve onun mo-

Bekle. *Dedektiflik bürosu* mu dedi?

Cesaretlendirici olacağımı söylediğimi hatırlamadan önce bir dakika boyunca şok içinde durdum. "Kendi dedektiflik ajansın mı?"

"Evet."

"Vay canına. Tam olarak emin değilim ama sanırım gururum okşandı." "Gerçekten mi?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Durun, bir düşüneyim." Durumu düşünürken bir parmağımı kaldırdım. "Evet, eminim öyleyim. Ama cevabım hayır."

Omuzları çöktü. "Gördün mü? Sana söylemiştim."

Kıkırdadım, ona doğru yürüdüm ve başını öptüm. "Şaka yapıyorum."

Tekrar parladı. Ruh hali, birinin güneşi açıp kapatmasına benziyordu, o kadar açık bir şekilde takıyordu ki.

"Charley Teyze." Beni azarlar gibi yaptı ama ona takılmak bir teyzenin işiydi. "Yani, bize yardım edecek misin?"

Amber ve Quentin'in kendi dedektiflik bürolarını açma düşüncesi hem duyduğum en şirin şeydi hem de en korkutucularından biriydi. Sevimli mi? Evet. Tehlikeli mi? Benim dünyamı düşünürsek, evet.

"Kendine yardım etmene yardım edeceğim."

"Tamam. Oraya gidip kimin yaptığını sorsanız, sorduğunuz herkesin duygularını test etseniz ve bize hırsızın kim olduğunu söylemeniz olmaz mı?"

"Hayır." Saçımı havluyla kurulamaya geri döndüm.

"Bu da şu hayat dersi veren şeylerden biri mi olacak? Çünkü sen etraftayken pek işe yaramıyorlar. Kimse seninle kıyaslanamaz, bu yüzden adil değil."

Islak saçlarımı geriye savurdum ve ona en iyi ölü tavrı taklidimi yaptım. "Bu da şu suçluluk duygusu triplerinden biri mi olacak? Çünkü ben etraftayken pek işe yaramıyorlar. Samimiyetsizliği hissedebiliyorum, unuttun mu?"

Ağzını birbirine yapıştırdı, sonra bir dirseğini dizine dayadı ve çenesini avucunun içine aldı. "Annem çok daha kolay

senden daha çok dolandırmak için."

Ağızma bir diş fırçası soktum ve iyice köpürttüm. "Tatlım," dedim köpüğün içinden, "Dünya gezegenindeki herkesi kandırmak benden daha kolay. İmkânsız bir savaş veriyorsun."

"Tamam, o zaman ne yapmalıyız? Bunu çözemiyoruz. Denedik, denedik ve denedik."

"Malzeme odasına kimin girebildiğini öğrendin mi?" "Şey, hayır," dedi düşünceli bir ifadeyle.

"Tamam, ben olsam buradan başlardım. Kimin olduğunu bul

erişin, sonra da geçerli bir şüpheliniz olana kadar mazeretlerini kontrol ederek bu kişileri tek tek eleyin."

"Evet. İhtiyacımız olan şey bu. Geçerli bir şüpheli."

Telefonunu bir kağıt mendil kutusuna dayadı, KAYIT tuşuna bastı ve ona az önce söylediğim her şeyi imzalamaya başladı. Durdu ve "Nasıl *yaşayabilir* diyorsun?" diye sordu.

Kıkırdayarak onun için imzaladım. Mesajını bitirdi ve GÖNDER tuşuna bastı.

"Quentin bugün okulda bunun bir kısmını öğrenebilir. Keşke ben de oraya gitseydim."

"Biliyorum tatlım. Belki gelecek yıl."

Omuz silkerek kabul etti ve ayağa fırladı. "Başka sorularım olursa seni arayabilir miyim?"

"Yapabileceğini biliyorsun ama bu binada inanılmaz bir araştırmacı olan başka biri daha var."

"Reyes Amca?"

"Hayır."

"Üvey babam mı?"

Öz amcam Bob, en iyi arkadaşımın evlenmiş ve bir gecede Amber'in üvey babası olmuştu; bu rol onun çok sevdiği, Amber'in de güvende hissettiği bir roldü.

"Hayır."

Düşünceli bir şekilde yüzünü eğdi. "Bayan Medina, Soğuk Savaş'ta casus olduğuna ve bir keresinde düşmanlarının dikkatini dağıtmak için fıstık ezmesi kullanarak bomba yaptığına yemin eden ve böylece Chihuahua'sı Kudretli Thor ile Sibirya'daki hapishaneden kaçabilen 1B'li yaşlı kadın?"

Alaycı bir şey söylememek için dudaklarımı birbirine bastırdım. İğneleyici benim göbek adım olduğu için kendimi tutmam kolay olmuyordu.

İçimdeki doğaya hakim olduğumda, "Hayır, Medine Hanım olmaz" dedim.

Sonunda meraklı bir omuz silkmeye pes etti. "Annen, tatlım."

"Anne?" diye sordu, güzel yüzündeki şüphe burnu kadar belirgindi.

Yumuşak bir şekilde güldüm. "Benim için perde arkası işleri kim yapıyor sanıyorsun? Annen tam bir baş belası."

Gözlerini kırıştırdı, sonra bu fikre ısınır gibi oldu. "Annem mi?"

Belalı biri mi?"

"Kesinlikle."

"Güzel." Gülümseyerek döndü ve kapıya yöneldi.

"Teşekkürler, Charley Teyze."

"Hiç de değil, tatlı bezelyem. Quentin'e selam söyle."

"Tamam."

"Bekle," dedim, kapıdan dışarı eğilerek. "İşinizin adı ne?"

"Soru-Cevap Soruşturmaları."

Durakladı ve tepkimi bekledi.

"Bayıldım."

Etrafında döndü ve dışarı sıçradı.

4

Bir keresinde o kadar sert bir kahve yapmıştım ki, benim için bir kavanoz açmıştı.

-T-SHIRT

Giyinmeyi bitirdim, bir fincan kahve yaptım ve yarısını doğrudan sürahidenden içtim. Bu yüzden onu tekrar görmüş olabilirim. Koyu gri çalkantı. Reyes'le resmi olarak tanışmadan önce beni takip ederdi ama mesafesini korurdu. Tek gördüğüm siyah bir bulanıklıktı, ama bu bir şekilde farklı görünüyordu. Daha soğuk. Daha gri.

Oturma odasına doğru yürüdüm, swoosh'un içinde kaybolduğu dolabı açtım ve sonra vazgeçtim. Tehlikeli olsaydı, yakında öğrenirdim. İnkâr harika bir şeydi.

Gerçek bir fincan kahve doldurduktan sonra e-postalarımı kontrol ettim, anında sıkıldım ve bunun yerine haberlere bakmaya karar verdim.

Cookie içeri girdiğinde tam olarak bunu yapıyordum.

"Hey, balkabağım," dedi ama yüzüm ekrana yapışmıştı.

Ne bulduğuma inanamadım. "Penn Jillette ve karısının kızlarına Moxie adını verdiklerini biliyor muydunuz?"

CrimeFighter?"

Kahveden kalanları kendine doldurdu, sonra bana katıldı.

"Bunu bir yerde okumuştum. Ne kadar şirin değil mi?"

"Sevimli mi? Cook, bu korkunç. Yani, ya zavallı kız büyüdüğünde kötü adam olmak isterse?"

"Bu bir muamma. Lafı açılmışken, keklerimi aldın mı?"

"Sadece dört. Gecenin bir yarısı Garrett'ı uyandırmak zorunda kaldım ve bir zeytin dalına ihtiyacım vardı. Çikolatalı krema ile."

"Garrett'ın onu uyandırmaya aldıracağını sanmıyorum. saat kaç olursa olsun."

"Bana silah çekti."

"Ama fazladan bir adım atmaktan asla zarar gelmez."

"Bunları neden yaptın? Bilmediğim özel bir durum mu var? Doğum günü mü? Yıldönümü? Yasak bir ilişki yüzünden suçluluk mu duyuyorsun?"

"Hayır, onları senin için yaptım. Son zamanlarda... keyifsizdin. Kapkeklerin seni daha iyi hissettireceğini düşündüm."

"Cook," dedim, ona doğru eğilip kocaman sarıldım.

Kireç yeşili bir kemer ve eşarp ile kırıık adaçayı yeşili bir kıyafet giymişti. Siyah ve griye çalan çizgili saçları her zamanki gibi her yöne doğru dikilmişti ama daha açık renk olsaydı biraz Elton John'a benzeyebilirdi. Onun kaybı.

"Cupcake'ler herkesi daha iyi hissettirir," dedim ve gitmesine izin verdim. "Belki şeker hastalarını değil."

"Bugünlerde neler yapıyorsun?"

"Ne? Hiçbir şey. Benim bununla hiçbir ilgim yok," dedim, haince olaya karıştığımı çoktan keşfettiğinden emindim.

Kayıp ofis malzemeleri davası ve yeni kurulan dedektiflik bürosu.

Cookie, Amber ve Quentin'in birlikte çok fazla zaman geçirdiklerinden endişe ediyordu ve elfin bu yeni girişimde cesaretlendirilmesi kesinlikle onlara tam olarak bunu yapmak için bir bahane verecekti.

Aslında, bu ikisinin tüm bu gizemi bu nedenle uydurduklarını düşünmezdim. Yani, bizim izimizden gitmek istemelerinin gururumuzu okşayacağını biliyor olmalıydı.

"Tamam o zaman." Cookie bundan sonra sessizce oturdu ve artık kendini tutamayana kadar kahvesini yudumladı. "Ne oluyor, Charley?"

"Özür dilerim." Utanç içinde başımı eğdim. "Bunu yapmak istememiştim. Sadece çok tatlıydı ve o çocuğu hiçbir şeyden mahrum edemeyeceğimi çok iyi biliyorsun. Cazibesini üzerimde kullandı. Öldürücüdür. Silah veri tabanında bir yerlerde kayıtlı olmalı."

"Neler oluyor?" Ayağa kalktı ve volta atmaya başladı. "Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra, paylaştığımız onca sırdan sonra -kabul ediyorum, sende benden biraz daha fazla var- ama yine de Reyes'le sorunlarınız varsa bana gelebileceğinizi biliyorsun. Sayamayacağım kadar çok kez kanepemde yattın."

"Üç gibi mi?" Belli ki sayma konusunda pek iyi değildi. "Ve şimdi belli ki ciddi sorunlar yaşıyorsun ve-"

Bana doğru döndü. "Ne dedin sen?"

Uh-oh. Söylediklerim kafama dank etti. "Hiçbir şey. Dinleme kulaklarım açıktı."

Ağzını büzdü. "O ne yaptı?" "Kime?"

"Kızım." "Hiçbir şey.

Yemin ederim."

"Charlotte Jean Davidson."

Vay canına, bu gerçekten işe yaradı. "Tamam, sana söyleyeceğim ama hiçbir şey söyleme. Rehberlik ve düzen için sana gelmek istiyor. O yüzden sana söylediğinde şaşırmış gibi davran."

Cook gözlerini bana dikti, yüzünde mutlak bir inançsızlık ifadesi vardı. Bugünlerde çok daha hızlı öğreniyordu.

* * *

Amber ve Quentin'in yeni girişimleri hakkında her şeyi anlattım. Cookie umduğumdan daha iyi karşıladı. Sanırım Amber'ın önce ona gelmek istediğini söylediğim kısımdı, ama Cookie'nin birlikte daha fazla zaman geçirmelerine üzüleceğinden endişeleniyordu - bilirsiniz, her an uyanık olma olayının ötesinde - bu yüzden benden tavsiye almaya geldi çünkü mesleğini bulduğunu düşünüyor. Annesinin yaptığı şeyi yapmak istiyor.

Bu her şeyi açıklığa kavuşturdu. Amber bana borçluydu.

"Gerisini de," dedim botlarımı avlamak için ayağa kalkarken, "ofiste anlatırım. Bütün çeteyi davet ettim."

Kapıya doğru yönelmişti ama durdu ve döndü. "O kadar kötü mü?"

Kanepem Sophie'nin altından bir çizme çıkardım ve giydim. Cookie'ye dönüp bakmadan, "Evet,

Ne yazık ki öyle."

Apartmanımızın ön kapısından sadece elli metre uzakta olduğu için ofise birlikte yürüdük. Ama sessizce yürüdük, o düşünceli, ben ise panik halindeydim. Yine de belli etmedim. Aslında kocamı kaybetmişim, bedeni hakkında hiçbir şey bilmediğim bir tanrı tarafından ele geçirilmişti. Değişken biri miydi? Bu kadarı kesin gibiydi ama zalim miydi? Kötü niyetli miydi? Bunu ancak zaman gösterecekti ama zaman bizde çok fazla olan bir şey değildi. Eğer korktuğumuz gibi biri çıkarsa, onu yakalamamız gerekiyordu. Bu kadar.

Q&A Investigations ile karıştırılmaması gereken Davidson Investigations, Central'da, New Mexico Üniversitesi'nin güzel kampüsünün hemen karşısındaki tarihi bir tuğla binanın ikinci katında yer alıyordu. Birinci katta Reyes'in barı ve ızgarası Calamity's vardı. Reyes satın almadan önce barın sahibi olan babam, buraya bendenizin adını vermişti. Nedenini bilmiyorum. Kaos beni nadiren takip ederdi.

Taze bir cezve kahve koyduk, çünkü kahve her şeyi daha iyi yapıyordu ve misafirlerimizin gelmesini bekledik.

Hepsi de öyle yaptı. Hepsi aynı anda. Garipti.

Garrett. Bob Amca. Angel. Gemma. Osh.

Bekle, Gemma?

"Selam Gem," dedim ve bir zamanlar benim sayemde sarılma kovucu bir spreyci icat etmeye çalışan adam, harika Bob amcam da dahil olmak üzere herkesi kucaklayarak selamladım. Ve şimdi en iyi arkadaşım ile evliydi. Sanki artık gerçekten akrabaydık. Cookie ve ben değil. Tanıştığımız anda kardeş olmuştuk. Ama Bob amca hep şüpheli biriydi.

Gemma'ya doğru bir adım attım ve onu da kucakladım.

"Burada ne yapıyorsun?" Birdenbire oluşan garip sessizlikte s o r d u m .

"Küçük kız kardeşimle vakit geçiriyorum. Bir kız küçük kız kardeşiyle vakit geçiremez mi?"

"Hayır."

Güldü ve küçümseyici bir el salladı. "Hayır, gerçekten, Gem."

Daha da ciddileşerek çenesini kaldırdı ve "Ben hazırım" dedi.

Tekrar doldurmak için kahve fincanına doğru yürüdüm. Son zamanlarda yeterince içemiyor gibiydim. Muhtemelen iyi bir siesta yapamadığım içindir. "Hazır mısınız?"

Kendini destekledi ve başını salladı. "Ne için?"

"Bu." Etrafını işaret etti. "Sen. Her ne isen yap, ben hazırım."

"Öyle olduğundan emin değilim."

Diğerleri Cookie'nin ofisinde hak iddia ederken Bob Amca bir adım daha yaklaştı. "Gem, sanırım-"

"Hayır," dedi, aklı yerindeydi. "Artık daha fazla dahil. Bilirsin, tabağa çık. Golü a t . Kadranı on bire getirin."

Dahi bir IQ'ya sahip biri için, metaforlarda gerçekten kötüydü.

"Bunlar ne anlama geliyor?" diye sordum.

Derin bir nefes aldı. "Toplantı için buradayım." "Hayır."

"Hayatınıza ve yaptıklarınıza daha fazla dahil olmak istiyorum."

"Hayır."

"Neden ben değil de Bob Amca bu işe dahil oluyor?"

"Hayır. Peki toplantı yapacağımızı sana kim söyledi?"

Oş köşedeki sandalyesinden kalkıp konuştu. "Bence kalmalı."

Oş on dokuz yaşında görünüyor olabilirdi ama bir gün bile yaşasa asırlıktı. Mürekkep siyahı saçları omuzlarına dökülüyordu ve geleneksel siyah silindir şapkası ile siyah pardösüsünü giymişti; öyle cazibeli ve tarz sahibi bir görüntüsü vardı ki ona haddini bildirmek zordu, ama bildirdim.

"Burası senin memleketinmiş gibi davran. Daeva'nın söz hakkı yok."

Bronz gözlerini bana dikti. "Bu çok alçakça, şekerim. Senin için bile."

"Gördün mü?" Gemma dedi ki. "Bu çok ilginç. Daeva nedir?"

"Cehennemden gelen bir köle iblis," dedim, onu hemen korkutmayı umarak.

"Oh." Bunu bir an düşündü, sonra "Tamam. Şimdiden bir şeyler öğrendim." Bu uzun bir sabah olacaktı.

Cookie'nin masasının etrafına oturduk, Bob Amca en iyi arkadaşım ve iş ortağım olan resepsiyonistin yanındaydı. Onun elini tuttu ve içinden küçük bir zevk dalgasının fişkırdığını hissettim.

Garrett geri çekildi ve ona fahişenin arayıp aramadığını sorduğum için sinirlenmiş gibi davrandı. Reyes için endişeleniyordu.

Benim gibi.

Oş en uzak köşeye oturdu ve lisedeki bir çocuk gibi sandalyesini arkaya yatırdı.

Angel içeri girdi ve Osh'la birlikte arkada takıldı, muhtemelen odada benden başka onu görebilen tek kişi Osh olduğu için.

Artemis bile geldi. Angel'ın ayaklarının dibine oturdu ve Angel ile Oş sırayla kulaklarını okşadılar.

Gemma yanıma oturdu. Cookie'nin sandalyesine el koydum ve masasının arkasına oturdum, böylece durumu açıklarken herkesi görebiliyordum.

Boğazımı temizledim ama Garrett elindeki ipi kaldırarak bana işaret etti.

"Ah, doğru." Oş'a baktım. "Oş, seni bağlayıp işkence yapmamız gerekecek. Üzgünüm."

"Gerçekten mi?" Ayağa kalktı ve silindir şapkasını çıkardı, geniş bir sırıtışla mükemmel yüzünü yaparak. Genelevdeki bir bakirenin hevesiyle ellerini birbirine vurdu ve beklentiyle ovuşturdu. "Beni nerede istiyorsun?"

"Bu sandalye iyi olacak. Sadece odanın ortasına doğru kaydırın."

Cookie'nin ofisi çok büyük değildi ama Osh'u bağlayıp ona işkence etmek için yeterince büyüktü.

Osh oturduğunda ve Garrett bağlama işlemine başladığında Gemma'nın gözleri endişe içinde yuvarlandı. O anda içimden eşcinsel pornosu geçmesi yanlış mıydı?

Garrett'in düğümlerinin çözülemez olduğundan emin olmak için yanlarına gittim. Ama bir insan için kaçınılmaz ve

bir Daeva çok farklı iki şeydi. Osh büyük olasılıkla hemen hemen her zor durumdan kurtulabilirdi ama başka hiçbir şey yapmasa bile onu yavaşlatacağı kesindi. Garrett'in el işi bunu kesinleştirdi.

Oş bana sırttı. "İşi yapacak mısın, şekerim?
Bana zarar verecek
misin?"

"Yapabilirim."

Göz kırptı ve bir mikrosaniye sonra müstakbel damadıyla flört ettiğimi fark ettim. Beep'in ordusunun ne olacağını görmüştüm. Kimin Beep'in ordusu olacağını. En azından çoğunu. Ve Oş kesinlikle gelecekte konuşuluyordu.

Angel bana doğru yaklaştı. "Bağlanmak istiyorum."

Ona döndüm ve elimi her zamanki çocuksu yüzüne koydum. "İplerin senin üzerinden kayacağından oldukça eminim, *lindo*."

"Her ihtimale karşı kontrol etmeliyiz," dedi.

Ama onu zar zor duydum. Elimi yüzüne koyduğum anda ensemdede bir sıcaklık hissettim. Bir sıcaklık omurgamdan aşağı kayıyordu.

Umutla etrafımda döndüm ama hiçbir şey görmedim. Oş'a döndüğümde, o da sıcaklığın geldiği yöne bakıyordu.

"Ne?" Tekrar döndüm. "Ne gördün?"

Mizahın tüm izleri kaybolmuştu. Odadaki herkes Oş'un görüş açısını boş yere takip etti. Ama Oş artık tamamen bağlı olan başını eğdi ve bana ciddi bir bakış fırlattı.

"Neden bağlıyım?"

"Çünkü bazı önlemler almak zorundayız."

Yanında diz çökerek bir elimi bağlı koluna koydum, kasları bağlara karşı zorlanıyordu. Garrett harika bir iş çıkarmıştı.

"Osh, sana olanları anlatırken sakın olmanı istiyorum."

Önce arkama, sonra tekrar arkama baktı. "Zaten bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Tekrar baktım ama hiçbir şey görmedim. "Ne? Onu gördün mü?" Başını eğdi. "Nasıl oldu bu?"

"Osh, ne gördün?"

Bana yeniden odaklandığında yüzü solmuştu. "O. Bir anlığına. Öfkeliydi. Vahşı. Uçarı." İfadesi kuşkuya dönüştü. "Onu serbest bıraktınız."

"Ne? Hayır." Başımı salladım. "Bilmiyorum." Ayağa kalktım ve bakacak başka bir yer bulmak için ofisimin kapısına doğru yürüdüm. Onun suçlayıcı bakışlarından başka bir yere. "Bu bir kazaydı."

Ona döndüğümde başı yine öne eğik, çenesi koyu renk saçlarının ardında gerilmişti.

"Osh, ne düşünüyorsun?"

"Onun ne kadar güçlü olduğu hakkında bir fikriniz var mı? En ufak bir düşünceyle neler yapabileceğini?"

"Onu serbest bıraktım da ne demek? Nereden serbest bıraktın?"

"O bir tanrı, şekerim. Her zaman oradaydı, gizleniyordu. Yeniden yükselmek için fırsat kolluyor."

"Osh, o... yani sonsuza dek bir tanrı oldu. Ama haftalardır tanrı olduğunu biliyor. Ve ben... onu tanrı camına gönderdim."

Şaşkınlıkla keskin bir nefes çekti.

"O nedenle değil. Onun için değil... bakın, sadece içeri girip mekânı kontrol etmesi gerekiyordu. İçeride mahsur kalan masum insanlar vardı. Gitmek istedim ama onu göndermem için ısrar etti. Altmış saniye bekleyip onu geri çağırmam gerekiyordu. O kadar bile beklemedim. On beş saniye geçmeden adını söyledim ama hiçbir şey olmadı."

"Devam et."

"Her şeyi denedim. Hiçbir şey işe yaramadı. Hiçbir şey..." Paniklemeye başlamıştım. Oş'un tepkisi işlerin ne kadar kötü olduğunu daha iyi anlamamı sağladı. "Ve yaklaşık bir saat sonra cam patladı ve içeride mahsur kalan tüm masum insanlarla birlikte o da dışarı çıktı."

Yüzündeki şaşkınlık dehşete benzer bir şeye dönüştü. "Bu düzlemde bir cehennem boyutunun kapılarını mı açtı?"

"Bilmiyorum. Sanırım."

"Ne zaman?"

"Üç gün önce. Olay olur olmaz size söylemediğim için özür dilerim."

Tepkileri değerlendirmek için odayı taradım. Şimdiye kadar herkes endişeli olmaktan çok şaşkın görünüyordu, gerçi Cookie ikincisine meylediyordu. Tek istisna Angel'dı. Benim güzel oğlum.

"Sana söylemeliydim. Sadece çok şaşırmıştım. Onu bulup durumu düzeltebileceğimi düşünmüştüm."

"Ne hakkında konuşuyoruz?" Garrett ona sordu. "Ne yapılması gerekiyor?"

Bob Amca o zaman konuştu, sabrı hızla tükeniyordu. "Balkabağım, burada neyin tehlikede olduğunu hepimize anlatmalısın."

Ona elimden geldiğince özür dileyen bir ifade takındım, sonra Oş'a döndüm. "O hâlâ Reyes."

"Çöz beni."

"Hayır," dedim ve öne atıldım. Tekrar önünde diz çöktüm. "O hâlâ Reyes, Oş."

Onda hiç görmediğim bir ifadeyle beni çiviledi. Yazık. "O cehennem boyutuna girdiği anda Reyes olmayı bıraktı, aşkım. Çöz beni."

"Bir plana ihtiyacımız var."

"Bu uçaktan siktir olup gitmeliyiz." "Osh, buradaki herkes bunu yapamaz."

Dolgun ağzının bir köşesi yukarı doğru eğildi. "Benim sorunum değil."

İfadesi beni şok etti. Kafama bir tokat atsa bile bu kadar şaşırmazdım. "Bizi terk mi edeceksin?"

Bana merhamet etmeden önce uzun bir süre bakışlarımı tuttu. "Hayır, tatlım. Sadece ihanete uğradığını hissetmeni istedim."

Topuklarımın üzerine geri yaslandım. "Neden?"

"Çünkü buna alışman gerekiyor. Seni ve sevdiğin her şeyi öldürecek şekerim, bu odadaki insanlardan başlayarak."

Cookie'nin nefesi kesildi.

Gemma sandalyesinden fırladı.

Garrett pencereden dışarı bakmak için döndü.

Başımı salladım. "Hayır," dedim yerimde durarak. "O hâlâ Reyes. İçinde bir yerlerde, o hâlâ Reyes."

Osh'u tutan ipler kâğıt şeritler gibi üzerinden düştü. Garrett gerildi, savaşa hazırlanıyordu. Sonunda kaybedeceği bir savaştı bu, ama müthiş bir mücadele verecekti.

Oş iki eliyle kollarımı sıktı, sonra ayağa kalktı ve beni de kendisiyle birlikte yukarı çekti. Bakışlarımız kilitlendi, dişleri sanki beni sarsmak istercesine sıkılmıştı.

"Bu konuda taviz vermeyeceğim, Osh."

"Sen Tanrı Yiyen'sin. Bu işi hemen burada halledebilirsiniz."

Ondan uzaklaştım.

Bob Amca aramıza girdi, bir an Oş'a baktı, sonra bana döndü. "Neden bahsediyor bu?"

"Aptal bir kehanet."

"Bu bir kehanet değil," dedi Garrett. "Bunu burada, bu düzlemde yaptın."

"Bir kez ve ne yaptığımı bile bilmiyordum."

Adamlar kendi kocamı yememin lojistiği hakkında tartışmaya başladıklarında, ki bu benim naçizane fikrime göre yamyam çığlıkları atıyordu, öfkem yükseldi. Sadece birazcık. Etrafımızdaki odayı sarsacak küçük bir sarsıntıya neden olacak kadar.

Tüm konuşmalar kesildi.

"Cevabım hayır. Kocamla asla böyle bir taktiğe başvurmam, bu yüzden tartışmaya gerek yok. Bir plana ihtiyacımız var."

Varsayımlar ve imalar değil. Sağlam bir plan."

"Aslında iki plana ihtiyacımız var," dedi Osh.

Garrett pencere kenarındaki koltuğa uzandı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sorun iki yönlü. Bir şekilde yapabilirsek bile Uçucu bir tanrıyı yakalayıp sonra da onu bir şişeye mi tıkacaksınız?" Tanrı'nın bir eyleminin bile düzeltmeyeceği başka bir sorunuz var.

Kaşlarımı çattım. Başka ne olabilirdi ki? "Sen neden bahsediyorsun?"

"Tanrı camı. Cehennem boyutu. Kapıların açıldığını söylemiştin."

"Hemen hemen yok edilmişlerdi," dedim başımı sallayarak. "O halde boyut içinde bir boyut yarattınız. Bir anomali. Bir tekillik."

"Ne gibi? Kara delik gibi mi?"

"Bir anlamda. Yeni boyut önce yavaş yavaş, sonra bu boyuttan beslendikçe daha hızlı ve daha hızlı büyüyecek. Kütle kazandıkça. Sonunda, her şeyi ele geçirecek."

Garrett'a doğru yürüdüm ve yanına oturdum. "Yani, evet, bu kötü."

"Kulağa kötü geliyor," dedi Angel.

Oş başını salladı. "Kötü olan kısmı bu değil."

"Daha da kötüleşiyor mu?" Ben sordum.

"Açık konuşmak gerekirse, söz konusu boyutta ikamet eden iblisler Dünya'yı miras alacak."

"İblisler mi var?" Cookie sordu. "Kimse iblislerden bahsetmedi."

Bob Amca ellerini kaldırdı ve işleri biraz yavaşlatmak için havayı okşadı. "Tamam, tamam, bir tekilik, ama her şey sırayla. Reyes'le ilgilenelim, onu geri getirmeye ya da yakalamaya çalışalım ya da ne yapmamız gerekiyorsa onu yapalım. Sonra da Dünya'yı yiyip bitiren cehennem boyutunu düşünebiliriz ki inanın bana, bunu söylediğimi duyacağımı hiç düşünmemiştim."

"Katılıyorum," dedi Garrett. "Reyes'e konsantre olmamız gerekiyor."

"Bu yeterince kolay. Kıskanç biri," dedi Osh. "Çoğu tanrı gibi. Angel'ın yüzüne dokunduğunda -ki kim dokunmaz ki- ondan bir tepki aldın."

"Yani, izliyor mu?" Angel sordu.

"Daha çok izleme gibi ve muhtemelen sadece Charley'ye odaklanmış durumda."

"Neden böyle söylüyorsun?" Gemma sonunda konuşmaya dahil olarak sordu.

"Çünkü tüm evrende yeterince acıktığında onu yiyebilecek tek kişi o."

Gemma benden Oş'a baktı, sonra tekrar geri döndü. "Ama ne yaptığımızı anlamayacak mı?"

Oş omuz silkti. "Bu her zaman bir olasılıktır, ancak bu bizi denemekten alıkoymasın."

"Ne öneriyorsun?" Garrett sordu.

"Kaçmanızı öneririm ama başka kimse olmadığına göre-" "Uyuşturucu," dedi Garrett.

Oş başını salladı. "Bu işe yarayabilir. Hepimiz uyuşturucu kullanabiliriz. Sonra Dünya bir felaketle yok olduğunda umurumuzda olmayacak.

Uçucu bir tanrı ya da iblis istilasına uğramış bir cehennem boyutu." Garrett'a sırtıttı. "İyi düşünmüşsün."

"Hayır, uyuşturucu. Charles daha geçen gün uyuşturulmuştu. Tanrı olmasına rağmen onun üzerinde işe yaradı."

Başımı salladım. "Çok fazla komplikasyon var ve biz Onun üzerinde işe yarayıp yaramayacağını bile bilmiyorum. Önceden evet, ama şimdi tam bir tanrı olduğuna göre? Kim bilir nasıl bir etkisi olur?"

"Senin üzerinde çalıştılar," diye karşı çıktı. Başımı sallamaya devam edince pes etti. "Peki, tamam. Sen bir tanrısın. Kendini nasıl takip eder ve yakalarsın?"

"Beni kahveyle cezbederdim, sonra da fincanlar gelmeye devam ederdi. İnan bana, hiçbir yere gitmezdim. Yine de bunun onun üzerinde işe yarayacağından şüpheliyim. Tüm tanrılar kahveyi benim kadar sevmez."

Charley ile ilgili son gelişmeleri henüz öğrenmemiş olan Gemma ön kapıya doğru ilerlemeye başladı. "Aman Tanrım," dedi saatine bakarak. "Geç oluyor ve kahvaltı için Wyatt'la buluşmam gerekiyor." Wyatt bir polisti ve bugüne kadar tüm mesleki davranış kurallarını çiğnediği eski bir hastasıydı. Onunla çok gurur duyuyordum. "Harika bir buluşmaydı çocuklar. Yarın aynı saatte mi?"

"Gemma," diye söze başladım ama ben daha tek kelime edemedi kapıdan çıkmıştı. Duyduğumuz tek şey, neredeyse dış merdivenlerden aşağı düşerkenki ayak sesleriydi.

"Zavallı şey," dedi Bob Amca. Başımı cesaretlendirici bir şekilde okşayarak bana başsağlığı diledi. "Senin yeteneklerin söz konusu olduğunda hep at gözlüğü takardı."

"Onu suçlayabilir misin?"

"Hiç de değil. Hatırlat da onu daha sonra kontrol edeyim."

Osh, "Bence Swopes bir şeylerin peşinde," dedi.

Ayağa kalktım ve yerde volta atmaya başladım. "Sana söylüyorum, işe yaramayacak."

"Neden olmasın?" Swopes sordu. "O şeytani tarikat seni uyuşturup sandığa attığında sende işe yaramıştı."

"Aslında beni bagaja attılar ve sonra da uyuşturdular."

"Ciddi misin?"

"Ve planında ölümcül bir kusur var, Swopes. Reyes akşam yemeği için eve gelmiyor. Ona nasıl ilaç vereceğim?"

"Onu cezbedeceğiz," dedi Cookie.

Oda dikkatini nefis komşuma çevirdi. "Harika fikir tatlım, ama neyle?"

Bakışları Garrett'ın üzerine indiğinde ve muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en yaramaz sırıtişını takındığında, bu plandan hoşlanmayacağımı biliyordum.

5

*Eğer haftanın geri kalanında hayatta kalmayı başarabilirsem,
Ceketimin sıcak pembe, kaskımın da ısıltılı olmasını istiyorum.*

-DOĞRU GERÇEK

Bir planımız vardı. Öyle de oldu. Yüz bin yıl geçse de işe yaramayacak olması önemli değildi, bir planımız vardı. Mazel tov. Vahşi grubun geri kalanı ölümümü planlarken ben kahvemi ısıttım. Reyes beni öldürecek, eğer buna çoktan karar vermediyse.

Ofisimi Cookie'ninkinden ayıran duvara yaslandım. Reyes'in tam da bu odada bana görünmesinin, beni duvara yaslamasının, ağzını boynumda ve yanağımda gezdirmesinin üzerinden çok zaman geçmemiştir.

O günü düşündüğümde, kolları dirseklerine kadar katlanmış, kıvrımlı kollarını ortaya çıkaran beyaz düğmeli bir gömlek giyerek bana doğru yürüdü. O gömleği hep sevmişimdir. O da bunu biliyordu.

Ağzının bir köşesi yukarı kalkarak boğucu bir sırıtışa dönüştü. Kadınların külotlarını düşürmesine neden olan türden. Bacaklarımı bir tabak spagettiye çeviren türden.

"Ne içiyorsun?" diye sordu öne doğru yürürken. Bir hayvana benziyordu, zarif, güçlü ve duygusal.

"Pil asidi," diye dalga geçtim, kalbim biraz daha hızlı arpmıyormuş gibi davrandım.

Neredeyse birbirimize değene kadar ilerleyişini durdurmadı ve sonra bir elini arkamdaki duvara başımın yanına, diğerini de belime dayadı. Beni kilitliyordu. İlk hamleyi yapmam için yalvarıyordu.

"Dilimi ağızında istiyorum." Sesi tenimi saran ve karnıma yerleşen bir sıcaklık dalgasına neden oldu.

"O zaman, elbette, oraya koy."

Bakışları şu anda tartışılmakta olan nesneye kaydı. "Isırmayacak mısın?"

"Sadece birazcık."

Bir parmağını fincanıma daldırdı, sonra kaynar sıvıyı dudaklarımda gezdirdi. Onu tatmak, emebilmek için dilimi uzattım ama temas ettiğim anda sarsılarak uyandım, kazağıma ve kotuma kahve döküldü.

Herkes dönüp bakarken yüksek sesle "Lanet olsun," dedim.

Sonra tekrar olduğunu fark ettim. Ama bu sefer tamamen uyanıktım. Ne oluyor lan?

"Onu gördün mü?" Oş'a kocamdan bir iz var mı diye odayı tarayarak sordum. "Burada mıydı?"

Oş'un kaşları endişeyle birbirine yaklaştı ama başını salladı. "Neler oluyor?"

"Yok bir şey." **Temizlenmek** için tuvalete doğru yöneldim.

"Aklımı kaçırdığım gerçeği dışında."

Ofise döndüğümde, üstümü değiştirmem gerektiğini fark ettim, Bob Amca telefondaydı, sesi agresifti. Neredeyse kızgındı.

"Ne oldu?" Telefonu kapattığında sordum.

"Bir tane daha var," dedi bana dikkatle bakarak. "Başka bir ceset mi?"

Başını salladı.

"Diğerleri gibi mi?"

Tekrar başını salladı, karısını öptü ve kapıdan çıktı.

Garrett ve ben onu takip ederken, "Daha fazlasını öğrendiğimde mesaj atarım Cook," dedim. "Bizimle orada buluşur musun?" Angel'a söyledim.

Başını salladı, sonra da ortadan kayboldu.

Osh, Cook'a el sallayarak veda ettikten sonra bizi kapıdan dışarı kadar takip etti. "Az önce ne olduğunu bilmek istiyorum," dedi.

"Sen de ben de."

* * *

Garrett, Osh ve ben Bob Amca ile Fourth ve Chavez yakınlarındaki bir benzin istasyonunda buluştuk. Bir kadın tuvaletin anahtarını ödünç almış ve bir daha geri vermemişti, bu yüzden bir kadın çalışan onu kontrol etmeye gitti ve onu ölü buldu.

Yürürken ağzımı ve burnumu kapattım, koku iki blok ötede yüzüme vurdu. Görünüşe göre bu tür dehşetlere karşı bağışıklığı olan Ubie, hayal gördüğümü söyledi. Ben öyle düşünmüyordum. Bundan daha kötü bir şey, kesinlikle hiçbir şey yoktu.

Ölü bir beden kokusu. Özellikle de yanmış bir cesedin.

Kurbana ve olay yerine hızlıca bir göz attım, sonra kusmadan önce eğildim. Kadın önceki iki cinayetle tamamen aynı şekilde öldürülmüştü.

Vücudu yüzeysel çizikler ve derin yaralarla kaplıydı. Yüzünü ve gövdesini çürükler kaplamıştı. Elbisesinin yarısı yırtılmıştı ama diğerleri gibi saldırı cinsel içerikli değildi. En azından aleni değildi. Saldırgan bundan zevk almış olabilirdi ama saldırı sırasında cinsel bir temas olmamıştı.

Ancak tuhaf olan kısım yanıklardı. Tıpkı ilk ikisi gibi, Patricia Yeager adındaki bu kadının da derisinde ve giysilerinde rastgele yanık izleri vardı. Çoğu ayaklarında ve sırtında. Sırt üstü yattığına ve ters çevrilmiş gibi görünmediğine göre, yanık izleri oraya nasıl gelmiş? Eğer saldırgan saldırmakla meşgulse, kurbanını yakmaya ne zaman vakit bulmuştur?

"Oh, daha da iyi olacak," dedi Bob Amca. Bizi mağazanın arka tarafındaki küçük bir ofise götürdü. Pompaların üzerine yerleştirilmiş bir güvenlik kamerası vardı ve tesadüfen tuvaletin kapısına denk gelmişti.

Bayan Yeager'ın içeri girdiğini görene kadar kaydırıldı. Kaydı, çalışanın ana anahtarla kapıyı açtığı noktaya kadar ileri sarmasını izledik. Kadın tuvaletten geri geri çıkarken görülüyordu, elleri dehşet içinde ağzını kapatıyordu. Ben de yanındaydım.

"Ama asıl mesele şu," dedi Ubie. "Başka kimse girmedi. Başka kimse kalmadı."

"Ve videonun geri kalanını izlediğimizde," dedi Memur Robb, "saldırıdan sonra da kimse içeri girip çıkmadı." "Peki," dedi Ubie, bana bakarak, "fail nasıl içeri girdi, Bayan Yeager'ı öldürdü ve sonra nasıl fark edilmeden çıktı? yoldan geçenler ve güvenlik kameraları?"

Ubie genç memuru kovdu ve kapıyı kapattı. "Bu doğaüstü bir şey olmalı, değil mi?"

Osh ve Garrett başlarıyla onayladılar. Ben gözümü dikip bakmaya devam ettim.

Ekran. Dijital kayıtlarda bile doğaüstü varlıkları görebildiğimi öğrenmiştim ama hiçbir şey görünmüyordu.

"Bir şey yakaladın mı, Osh?" Angel ipucu bulmak için etrafı araştırırken oradaki diğer tek doğaüstü varlığa sordum.

Oş başını salladı. "Hiçbir şey."

"Bu bir iblis olamaz. Güneş varken olmaz, değil mi?"

"Güneş o banyoya girmiyordu. Bir içeri girmiş olabilir, sanırım."

Garrett telefonundaki bir uygulamayı açtı ve içinden bir şeyler okudu. "İlk kurban, Indigo Russell, iki gün önce öğleden sonra öldürüldü."

"Doğru," dedim. "Yüzbaşı Eckert davayı sana vermeden önce Bob Amca."

Yüzüne ciddi bir gülümseme yayıldı. "Evet, senin sayende tüm tuhaf olanları anlıyorum."

"Bunun için üzgünüm."

"Hiç de değil. Ama haklısın Garrett, ilki arka bahçesindeki ağaçları sularken öldürüldü. Öğleden sonraydı ama güneş çıkmıştı."

Oş'a döndüm. "Bir iblis bir şekilde, mesela bir çitin ya da bir evin gölgesi boyunca kayabilir ve oradan öldürebilir mi?"

Omuz silkti. "Yapabilseler bile, neden yapsınlar ki? Demek istediğim, iblisler insanları gerçekten öldürmez. Onlara sahip olurlar. Dürüst olmak gerekirse, bu düzlemde birini öldürebileceklerinden emin değilim. Pis işlerini yapmak için diğer insanları kullanıyorlar."

"Yapabilirsin," dedim tek kaşımı kaldırarak.

"Evet, ben özelim. Ve yarı insanım, yani..."

Garrett, "Bu soruyu sormak gerekiyor," diye söze başladı ama daha ileri gitmeden onu durdurdum.

"Hayır, değil." "Charles-"

"Hayır. Ben sadece ... hayır. Reyes bunu yapmıyor." Ama ben bile

kelimeleri söyleyince içime bir şüphe düştü.

"Bu sadece göz önünde bulundurmamız gereken bir şey."

Başımı eğdim, olanlardan dolayı utanç içindeydim. Onlara her şeyi anlatmak zorundaydım. Bunların hepsi benim hatam olabilirdi.

Bob Amca elini omzuma koydu. "Ne o l d u ?
Balkabağı mı?"

Uzun ve düşünceli bir anın ardından, "Reyes ve tüm o masum ruhlar o cehennem boyutundan çıktı. Ama içeride kapana kısılmış en az üç varlık daha olduğunu biliyorum."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Çünkü onları oraya ben koydum. En azından ikisini. Biri Kuur adında bir tür doğaüstü suikastçı, diğeri de Mae'eldeesahn adında kötü niyetli bir tanrıydı."

Oş başını salladı. "Lanet olsun, bunu unutmuşum. İkisinin de çıktığını hissetmedin mi?"

"Hayır. Ben sadece rahibin kurbanlarını hissettim. Ve efsaneye göre, rahip de oradaydı. Ama beni geçmedi. Doğruca aşağıya indiğine eminim. Ama diğer ikisine ne olduğunu bilmiyorum ve onlar böyle bir şey yapabilecek kadar güçlü doğaüstü varlıklar."

Ölümlerin arkasında Reyes'in olabileceği ihtimalini göz ardı edecek kadar aşık değildim. Tüm açılardan düşünmemiz gerekiyordu. Sadece bunu uzun süre düşünmek kalbimi çok acıttı.

"Kurbanlarla herhangi bir bağlantı bulabildiniz mi?" Bob Amca'ya sordum.

"Hiç yok. Bir muhasebecimiz, bir kayıt sanatçımız ve bölge mahkemesinde katip olan Bayan Yeager var. Ailevi bağlantıları yok. Geçmişlerinde birbirlerini tanıdıklarını düşündürecek hiçbir şey yok."

"Yani cinayetler ya tamamen rastgele işleniyor ki bu beni çok korkutuyor ya da görmediğimiz bir bağlantı var."

"Aynen öyle." Bob Amca kaydın bir kopyasını aldı ve bir kanıt torbasına attı.

Cinayetler tamamen rastgele işlenseydi, katilin bir sonraki hamlesini takip etmenin hiçbir yolu olmazdı. Eğer bir

bağlantıyı bulmamız gerekiyordu. Bunun önüne geçmeliydik.

Tam o sırada dışarıdan bir kadının çığlıkları duyuldu. Birbirimize baktık, sonra küçük ofisten dışarı fırladık ve çift cam kapıdan geçerek memurların arasından geçmeye çalışan perişan bir kadın bulduk.

Bob Amca ve ben, bir polis memuru yüz ifadesi dehşet dolu ve duyguları ıstırap içinde boğulan genç bir esmeri zapt etmeye çalışırken oraya koştuk.

"Bölgeyi terk etmeniz gerekiyor hanımefendi," dedi talihsiz memur.

"Hayır! O benim karımın arabası! O arabanın sahibi olan kadının tuvalette öldürüldüğünü söylediler!"

Başka bir memur da zavallı kadını zapt etmeye çalışan meslektaşına katılınca geri çekilmek zorunda kaldım. Acısı o kadar güçlüydü ki göğsümü sarmalayarak ciğerlerimdeki havayı sıktı. Ellerimi dizlerimin üzerine koydum ve bir baş dönmesi dalgası üzerime çökerken onları yeniden doldurmak için mücadele ettim.

Polisler sonunda Bob Amca'nın yardımıyla kadını geri püskürttüler, her ne kadar tüm tartışmayı kaydeden bir kameraman takılıp düşmelerine neden olsa da.

"Geri çekilin," dedi memur, sesi ustura gibiydi ama cesur muhabiri ve sadık kameramanını durdurmak için hiçbir şey yapmadı.

"Kayda devam et," dedi, bakışları akşam haberleri için hazırlayacağı yemle parlıyordu.

Ve karısı bir marketin tuvaletinin zemininde ölü yatan zavallı kadın kör bir şekilde savaştı, yalvardı

memurlar geemesine izin verdi.

Elimden geldiğince soğukkanlı bir şekilde onlara doğru yürüdüm, elimi omzuna koydum ve yatıştırıcı bir enerjinin benden ona doğru akmasına izin verdim. Neredeyse anında sakinleşti, onu esir alanların üzerine yığıldı ama yüzü hâlâ kızarmıştı ve fincan tabağı gibi gözleri hâlâ vahşiydi.

"Adın ne senin?" Memurlar onu bir ambulansın arkasına oturmaya zorladığında ona sordum.

Acil yardım görevlisi nabzını ve tansiyonunu kontrol etti ve yüzüne oksijen maskesi taktı.

"Maya," dedi nefesini tutmaya çalışarak.

Bob Amca bir şişe suyun ardından bir subay gönderdi, sonra yanımda durdu.

Maskeyi indirdi. "O mu?" diye sordu, yalvaran bir sesle. "Patricia mı?"

"Öyle olduğuna inanıyoruz," dedi ona ve kadın yıkıldı, Hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve başını sallıyordu.

"Hayır. Bu mümkün değil. Onu az önce gördüm."

O sırada başka bir kadın koşarak geldi ve kollarını Maya'ya doladı. Kardeş olamayacak kadar birbirlerine benziyorlardı. Ubie birkaç potansiyel tanığı daha sorgularken birlikte ağladılar. Ama bu kadının neden saldırıya uğradığını bilmem gerekiyordu. Eğer insani ve rastgele olsaydı, bu bir şeydi. Ama doğaüstü ve rastgele tamamen farklı bir durumdu.

Bir süre sonra Maya onunla konuşabileceğim kadar sakinleşmişti. Hâlâ ağlıyordu ve büyük bir kısmı

Hâlâ inkâr ediyordu -emin olmak için cesedi görmek istiyordu- ama en azından daha akli başındaydı.

"Maya?" Yaklaşarak sordum. "Sana birkaç soru sorabilir miyim?"

Kız kardeşi ona bir bardak su uzatırken burnunu çekti.

Maya'nın kahverengi saçları kısa kesilmişti ve kolunda Sünger Bob Kare Pantolon dövmesi vardı. Ayrıca bileğinin etrafına farklı tılsımlara sahip deri ipler takıyordu. Bir tanesinin üzerine karısının adı kazınmıştı.

"Patricia son zamanlarda endişeli görünüyor muydu? Endişeli? Belki biri onu taciz ediyor ya da arayıp kapatıyordu?"

Maya başını salladı. "Hayır." Elindeki suya baktı. "Herkes Patty'yi severdi. Öyle bir kızdı işte, anlıyor musun?"

Kız kardeşi Maya'yı kendisine doğru çekmeden önce başıyla onayladı.

"Bir insan bunu neden yapar ki?" diye devam etti Maya. "O kadar çok şey yaşadı ki, ama kendini toparladı ve silkindi. O çok özel biriydi. O çok... eşsizdi. Bu bir denizkızını ya da tek boynuzlu atı öldürmek gibi bir şey. Neden biri bunu yapsın ki?"

Karısını tanımlamak için efsanevi yaratıkları kullanmasını ilginç buldum.

"O kadar özeldi ki," diye tekrarladı, nefesi kesilmişti. "Hiçbir fikrin yok."

Bundan sonra, Maya tekrar yıkıldı ve içine çöktü. kız kardeşinin kollarında. İkisi de hıçkıra hıçkıra ağladılar ve adli tabip olay yerindeki işini bitirip cesedi bir ceset torbası içinde dışarı çıkardığında

onu geride tutmak için başka bir polis ekibi daha aldı. Onu görebilecekti ama otopsi bitene kadar göremeyecekti.

6

*Çantamda her zaman bir bıçak taşıyım...
Bilirsin, cheesecake ya da başka bir şey için.*

-T-SHIRT

Bob Amca ve Angel soruşturmaya devam etmek için geride kaldılar ama Osh, Garrett ve ben oraya vardığımızdan daha da sinirli bir şekilde benzin istasyonundan ayrıldık. Reyes vahşileşmişti, dünya alternatif bir cehennem boyutu tarafından yutuluyordu ve doğaüstü bir varlık bu düzlemdeki insanları öldürüyordu.

Garrett'in kamyonetiyle Calamity'nin evinin arkasına çektik. "Yemeğe ihtiyacım var," dedi

Osh. "Ve bir duş."

"Gece geç saatte mi?"

diye sordum. "Çok."

"Yine kart masalarında ruh kazanmıyorsun, değil mi? Sen?"

"Ne?" Bana göz kırptı, sonra kapıyı açtı ve dışarı çıktı, böylece ben de binayı boşaltabildim. Garrett onu eve bırakacaktı.

"İyi olacak mısın?" Garrett sordu, sesi endişeyle yumuşaktı.

Osh alay etti. "Serçe parmağıyla seni öldürebileceğini biliyorsun, değil mi?"

"İyi olacağım," dedim onu görmezden gelerek. "Yeni bir şey öğrenirsen bana haber ver."

"Eğer iyiliğime karşılık verirsen, yaparım."

"Elbette." Dışarı çıkmaya başladım ama elini koluma koydu.

"Charles," dedi, sesi uyarıcı bir tondaydı, "anlaşma böyle. Bilgi paylaşıyoruz, değil mi?"

Göz kapaklarımı kapattım. "Doğru."

"Olaydan üç gün sonrasını kastetmiyorum."

Ah. Hâlâ bu konuda eğilmişti. "Yani, aynı gün. Anladım."

Ona iki kez baş parmağımı salladım, sonra koltuğa geçip kapıdan çıktım. Osh tekrar binmeden önce bana cesaret verici bir sırıtış attı.

"Bunu yukarı taşımamız gerekiyor mu?" Garrett sordu.

Ertesi gün Reyes'i bir tuzağa çekmeyi planlamıştık. Garrett'in önce birkaç malzeme alması gerekiyordu.

"Hayır. Plana sadık kalacağız ve yarın sabah buluşacağız."

"Tamamdır," dedi.

Kamyonlar her zaman yaptıkları gibi kükreyerek uzaklaştı ve ben de ön taraftan dış merdivenlere yöneldim. Tam merdivenleri çıkmak üzereydim ki arkadaşım Pari aradı ve bir fincan sıcak meyve suyu düşüncesiyle ağzım sulandı.

Telefonumdaki şık bir düğmeye bastım. "Hey, Pari, naber?"

"Hey, Chuck. Ne zamandır aramak istiyordum. Nasıl olduğunu görmek için. Bakalım küçük ülkeleri yok etmeyi başarabilmiş misin?"

"Hey, ben sadece küçük ülkelerin bazı kısımlarını yok ettim. Asla bütün bir ülkeyi değil."

"Evet, geceleri uyumana ne yardım ediyorsa, bebeğim." İyiymiş gibi davranıyordu. Sesinde hafif bir titreme duyabiliyordum. Pari pek titreyen biri değildi.

"Pari, neler oluyor?"

"Oh, pek bir şey yok. Her zamanki gibi. Bugün bir ara uğrayabilir misiniz? Burada bir dedektif vardı."

İçimden bir alarm geçti. Pari'nin hükümet tesislerini hacklemek gibi bir alışkanlığı vardı. "Bir dedektif mi? Ne oldu? Sen iyi misin? Yine Pentagon'u mu hackledin?"

"Ben iyiyim. Ve hayır. Sadece birkaç sorusu vardı. Bilirsiniz, olağan şeyler. Ayın on beşi gecesi saat 21:00 ile 04:00 arasında neredeydiniz? Bunu doğrulayabilecek biri var mı? Yalan makinesi testine girmek istememenizin özel bir nedeni var mı?"

"Beş dakika içinde orada olurum."

"Tamam.

Teşekkürler."

Telefonu kapattım, acaba yukarı çıkıp Cookie'ye söylesem mi diye düşündüm ama arabası bizim apartmana gelmemişti. Ona sonra söyleyecektim.

Pari'nin dükkânına iki blok yürüdüm ve arka kapıdan girdim. Ziyaretim için hazırlık yapmıştı. Ortak alana açılan kapı kapalıydı. Gölgelekler açık. Kahve demlenmişti. İyi kız.

Ancak içeri adımımı attığım anda bunu hissettim. Sesindeki titreme telefonda hafif olabilirdi ama duygularındaki titreme ayaklarımın altındaki toprağın sarsılması gibiydi. Alarm yemek borumdan yukarı fırladı ve boğazımı sıktı, neredeyse hava kaynağımı kesiyordu ki bu Pari'nin duygusal durumu için oldukça aşırı bir tepkiydi.

Sonra onu sinirlendiren şeye karşı verdiği fiziksel tepkiyi taklit ettiğimi fark ettim. Kötü bir şey olmalıydı. Pari Kuzey Kutbu'ndaki bir salatalık kadar soğukkanlıydı. Kelime dağarcığında *panik* kelimesi yoktu.

Umursamaz bir tavır takındım ve ofisine girdim. Masasında oturmuş, mürekkebinin gösteren kırmızı, kolsuz bir askıyla çalışıyormuş gibi yapıyordu.

Başını kaldırdı ve beni bu kadar erken gördüğüne şaşırılmış gibi davrandı ama vücudundaki her hücrenin rahatladığını hissettim.

"Oh, hey," dedi, güneş ışığı ve gülümsemeye.

Bana sarılmak için ayağa kalktı, sonra bir sandalyeye doğru işaret etti. Karşısına oturdum ve uzattığı fincanı aldım. Harika bir cappuccino yapmıştı.

"Nasılsın?" İlk yudumumdan sonra yüksek sesle inlemek yerine sordum.

"İyi," diye yalan söyledi. Yerine oturdu, birkaç dakika dudaklarını çiğnedi, sonra o güne kadar gördüğüm en ciddi ifadeyi takındı. Koyu renk gözlüklerinin arkasından pek bir şey göremiyordum ama yine de.

"İstemedem birini öldürmüş olabilirim."

Uzulca yutkundum, sonra kaşlarımı kaldırarak onu sorguladım.

"Bir ceset buldular."

"Sanırım bu birini kaybetmekten daha iyidir." "Bir erkeğin."

"Tamam."

"Üzerinde sadece benim dükkânımın kartı vardı." "Bir dövme salonunuz var. Bu garip değil Birinde senin kartın vardır, değil mi?"

"Doğru." Ellerini birbirine doladı. "İşte bu, ama arkasına adımı ve cep telefonu numaramı yazmıştım."

"Yani, onu tanıyor muydun?"

"Polislere yapmadığımı söyledim." "Onlara yalan mı söyledin?"

"Evet."

"Nedenini açıklamak ister misiniz?"

"Çünkü, dediğim gibi, onu ben öldürmüş olabilirim. Tre ve ben onu öldürmüş olabiliriz. Ama bunu istememiştik."

"O zaman teknik olarak bu adam öldürme olur. Cinayet değil. Eminim anlayışla karşılayacaklardır," dedim ve kendi yalanımı konuşmaya dahil ettim.

"Ne? Oh, doğru. Kasıtsız adam öldürme. Nefsi müdafaa olsa bile yine de adam öldürme sayılır mı?"

"Neden en baştan başlamıyorsun?"

Titrek bir nefesle kararlılığını topladı ve hikâyesine daldı. "Bildiğiniz gibi Tre ve ben bir süredir ara sıra görüşüyoruz."

"Tre nasıl?" Tre onun sanatçılarından biriydi. Uzun boylu, esmer, lezzetli sanatçılarından biri. "Hâlâ acı verecek kadar güzel mi?"

"Oh, evet. Diğer şeylerin yanı sıra."

"Tamam, şu ana kadar seninleyim. Bir öyle bir böyle. Acı verici derecede muhteşem."

"Boş zamanlarımızdan birinde Hector Felix adında bir adamla tanıştım. Tre birkaç günlüğüne ailesini ziyaret etmek için Kaliforniya'ya gitmişti ki Hector birkaç arkadaşıyla birlikte gelip dövme yaptırmak istedi. Refah için bir Kızılderili sembolü. Ya da belki porno. Hatırlayamıyorum. Her neyse, o gece ona biraz dövme yaptım ve çok çekiciydi."

"Hepsi öyle değil mi?"

"Ve düşünceli."

"Evet."

"Ve, şey, dolu."

"Ah."

"Bana çıkma teklif etti ve ben de bir kez olsun özel bir yere götürölmenin güzel olacağını düşündüm."

"Macho Taco artık senin için yapmıyor mu?"

"Çıktık, ama onun boktan biri olduğunu anlamam uzun sürmedi. Kelimenin en içten anlamıyla. Adam deliydi, Chuck. Belgelenebilir. İlk günden beri sahiplenici ve kıskançtı. Bunu saklamaya bile çalışmadı. Bilirsin, çoğu zaman, gerçekten kötü olanlar en azından ilk başta bir gösteri yaparlar. Sırf garsona teşekkür ettiğin için kıskançlık krizine girmeyeceklerini düşünürsün."

"Bu kadar açık olduğunda, bu bir hak alma meselesidir."

"Mantıklı. Bana ne oldu, neden böyle bir şey yaptım bilmiyorum.

ama onunla ikinci kez çıktım."

"Çıkmadın."

"Ben yaptım."

"Yapmamalıydın."

"I yapmamalı var. I gerekir var kırık o
hemen kapatın."

"Neden yapmadın?"

Saç bandından koyu renkli bir tutam düştü. Onu
kulağının arkasına sıkıştırdı. "Sığ olduğumu düşüneceksin."

"Pari, güvenli bir şey istemenin utanılacak bir yanı yok."

"Oh, Hayır, o değildi. o. I sadece
aranıyor için sürücü onun
Lamborghini."

Bir sırtışla mücadele ettim. "Bayanlar ve baylar, hepimizin
bildiği ve sevdiği Pari. Hız delisi."

"Çok aptalca davrandım. İkinci buluşmadan sonra
ayrıldım."

Randevudan bahsettiğinde, içinde bir tiksinti dalgasının
ürperdiğini hissettim. "Ne oldu?"

Başını iki yana salladı. "Bunun bir önemi yok. S o n u ç :
Hector'un izni olmadan kimse Hector'u terk edemez."

"Bunu gerçekten söyledi mi?"

"Defalarca. Beni haftalarca taciz etti ama polislerin izini
sürebileceği hiçbir şey yapmadı. Onu arayıp ihbar
edebileceğim hiçbir şey yapmadı. Yaptığı her şey onun
sözüne karşı benim sözüm olacaktı ve küçük bir olayla
başladı. Arabamın aynası kırılmıştı. Ön taraftaki camlarda
kurşun delikleri vardı. Sonra her şey büyüdü. Elektriğim
kesildi. Müdavimlerimden biri dükkândan çıkarken saldırıya
uğradı. Sonra bir gün eve geldiğimde tüm kıyafetlerimin
parçalara ayrılmış olduğunu gördüm."

"Onunla yüzleştikimde, beni uyarmaya çalıştığını söyledi. Hiçbir şey kanıtlamayacağımı söyledi. Ve nerede olduğunu doğrulayabilecek pek çok arkadaşı olduğunu söyledi."

"Yani, onu ihbar etmeyi denediniz mi?" Normalde, bir müşteriye yapmasını söyleyeceğim ilk şey polise ihbarda bulunmak olurdu, ancak bu durum bunun ötesine geçmişti. Her ikisinin de adının yazılı olduğu bir polis raporu *olmasından* endişelenmeye başladım-a.k.a. kanıt.

"Hayır. Ben dün doğmadım, Charley. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirim. Parası, bağlantıları ve karanlık arkadaşları var. Onu suçladığım hiçbir şey yapışmazdı."

"Dedektife onu tanımadığınızı söylediğinize göre bu iyi bir şey olabilir."

"Yine de aptalcaydı. Gerçeği söylemeliydim. Sadece panikledim."

"Tüm bunlar için çok üzgünüm. Keşke bana söyleseydin."

"Ciddi misin, Chuck? Başa çıkman gereken yeterince sorunun var. Hamile en iyi arkadaşın ne sıklıkla hayatta kalmak için kutsal bir yer aramak zorunda kalıyor?"

"Şey, o da vardı."

"Ayrıca, beni taciz etmeye başladığında beni tamamen unutmuştun."

"Ne?" Mecazi anlamda konuşmadığını fark etmeden önce ona en iyi dehşete düşmüş ifademi takındım. Onu gerçekten unutmuştum. Kendimi savunmam gerekirse, herkesi unutmuştum. "Bu Amnesia-ville'deki görevim sırasında mı oldu?"

"Evet."

"Tanrım, ben en kötü arkadaş türüyüm."

"Doğru. Ara sıra başkalarını da düşünmeye çalışabilirsin." "Ama biliyorsun, Bob Amca'yı arayabilirdin."

"Başka kimsenin dahil olmasını istemedim. O noktada utanmıştım."

"Kendine çok yükleniyorsun."

"Hayır, ben bu saçmalıklar için fazla zekiyim. Yani, para mı? Cidden mi? Adam buldozer gibi bir kişiliğe sahipti. Ama o tekerlekler, Chuck." Ellerini kalbinde kenetledi. "Brembo frenli yirmi inçlik cilalı alüminyum alaşımlar."

"Ve bazı kızlar elmasları sever."

Kadın homurdandı. "Lütfen. Bana her gün bir taş yerine yedi vitesli manuel şanzımanlı 6,5 litrelik bir V-12 verin."

"Ee, ne oldu?"

"Birkaç gece önce, ben kapattıktan sonra dükkana geldi. Tre Kaliforniya'dan dönmüştü ama o gece için çoktan eve gitmişti. Hector her zamanki gibi sarhoştı. Bana saldırdı. Bir kaltağın onu terk etmesinin tek yolunun bir çam kutusunun içinde olduğunu söyledi."

"Adamın ciddi terk edilme sorunları vardı."

"Diğerlerinin yanı sıra."

Duygularını toparlaması için ona bir dakika verdim. Çok uzun sürmedi.

Uzun.

"Sonuç olarak, beni öldürmeye çalıştı."

Öne doğru eğildim ve elini tuttum. Koyu renk gözlüklerinin arkasından gözyaşları süzüldü. Öfkeyle gözyaşlarını sildi.

"O... o beni boğuyordu."

İçimde kabaran öfkeyi örtmek için elini sıktım.

"Çok güçlüydü. Hayatım boyunca kendimi savunma ve dövüş sanatları dersleri aldım ama yine de onunla dövüşemedim." Isırdı ve yüzünü başka yöne çevirdi. "Tre dükkâna geri döndüğünde bayılmanın eşiğindeydim. Cüzdanını unutmuştu."

"Tanrı'ya şükür," dedim.

Başını salladı ve devam etmeden önce zorlukla yutkundu. "Hector'a korunmak için sakladığım beyzbol sopasıyla vurdu ama bu onu pek etkilemedi. Aldığı ilaç her neyse çok güçlüydü. Öfkeli bir boğa gibi Tre'nin peşinden gitti. Tre sonunda onu kafasından yakalayana kadar saatlerce dövüştük. Onu boğdu ve Hector kendine geldiğinde kaçtı."

"Bekle, kaçtı mı?" Biraz şaşırarak sordum.

"Evet. Ama her şey bittiğinde her yerde kan vardı. Ofisimin her yerinde. Yerlerde. Duvarların her yerinde. Hector kanlı bir şekilde dövüldükten sonra tökezleyerek dışarı çıktı ve iki gün sonra cesedini çölde buldular."

"Ne zamandır ölüydü?"

"İlk raporlara göre, yaklaşık iki gün." "Bunu size dedektif mi söyledi?"

"Tam olarak değil."

Dehşet boğazımı sıktı. "Pari, yapmadın."

"Yaptım."

"Tamam, bu kadar. Artık devlet veri tabanlarını hacklemek yok.

Tüm bunlar bitene kadar. Bu pisliğin izini sürebilirler, biliyorsun." "Panikledim."

"Seni suçlamıyorum. Ama Pari, o gece neden polisi aramadın?"

"Tre beni yapmamaya ikna etti. Onu tanıyordu. Ya da annesini tanıyordu."

"Ve?"

"Adı Edina Felix. El Paso'da çok güçlü bir aile reisi."

"Anaerkil mi?" Garip bir terim.

"Tre'nin büyük bir suç şebekesi için kılıf olduğuna yemin ettiği birkaç yasal iş yürütüyor."

"Oh. Bu... onun için çok hırslı."

"Tre'nin bana söylediğine göre akıl hastalığı kalıtsalmış diyelim."

"Ne şekilde?" Daha da endişelenerek sordum.

"Oğullarından birini bir ara sokakta kanlar içinde bırakan son kızı yüzü kesilmiş halde buldular."

Sandalyeye geri yaslandım.

"Hector'un üzerine atmadılar tabii ki ama o zavallı kız...."

"Kız deyip duruyorsun. Kaç yaşındaydı?"

Pari güneş gözlüklerini çıkardı ve burnunun kenarını sıktı. Dehşet dalgaları onu sardı. Pari'nin hiçbir şeyden korktuğunu bilmiyordum. Ya da herhangi birinden. Sert, dirençli ve onu kontrol etmeye çalışan herkese karşı saygısız biriydi. Ama Hector onu gerçekten korkutmuştu.

"Pari? Kaç yaşında?"

"On altı," dedi sonunda. "Kız on altı yaşındaydı."

İçime bir şok dalgası yayıldı ve gözle görülür bir şekilde irkilmeme neden oldu. On altı mı? On altı yaşında bir çocuğa kim böyle bir şey yapar?

"Birkaç ay önceydi," diye ekledi Pari.

"Hector kaç yaşındaydı?"

"Otuz iki yaşındaydı.

"Yani o da mı çocuk tacizcisiydi?"

"Öyle görünüyor."

"Kız öldü mü?"

"Tre bilmiyordu. Öyle düşünmüyordu ama ailesi taşındı."

"Tre ile konuşmam

gerek." "İyi şanslar. O

gitti." "Ne demek

istiyorsun?"

"Doğranmak ve bir ara sokakta bırakılmak için burada kalmadı," dedi onu savunurken. "Hector bana saldırdıktan bir gün sonra çekip gitti."

"Seni burada mı bıraktı?"

"Ne? Hayır. Öyle değildi. Onunla gitmem için bana yalvardı. Bir işiniz olduğunda durum biraz farklı oluyor. Müşterilerimi öylece bırakıp şehri terk edemem."

"Aslında yapabilirsin," dedim, tam da bu konuda cesaretlendirerek. "Chuck, yapamayacağımı biliyorsun."

Yüzündeki ifade beni

Daha derin bir anlam aradım ve şartlı tahliye koşullarından bahsettiğini anlamam biraz zaman aldı.

"Pari, senin durumundaki insanlar bile şehirden izin istiyorum."

"Ben değilim. Şartlı tahliye memurum hıyarın teki. Yine de ona çıkma teklif etmeyi düşünüyorum. İnanılmaz seksi bir alaycılığı var."

Yumuşak bir şekilde güldüm. "Ona ulaşabileceğim bir numaranız var mı? Bazı sorularım var."

"Tanrı aşkına, Chuck, sen evli bir kadınsın. Neden şartlı tahliye memurumla konuşmak istiyorsunuz?"

"Tre," dedim yarı yudumlanmış, yarı solunmuş bir kahve yudumunu öksürerek. "Tre'yle konuşmam gerek."

"Oh. Tamam."

Ona telefonumu uzattım ve o da yazdı. "Peki, hangi dedektif sizi görmeye geldi?"

"*Tanrısal* bir kelime mi yoksa iki kelime mi?" diye sordu, telefonuma odaklanarak.

"Tre yatakta o kadar iyi mi?"

"Evet. Evet, öyle." Bitirdi ve geri verdi. "Oh, ve o bir Dedektif Joplin'di."

Yüksek sesle inledim. Bu gün daha da kötüleşebilir miydi? "Joplin benden nefret ediyor."

"Pek hoş bir adama benzemiyordu. İnatçı görünüyordu."

Pari hâlâ dehşet içindeydi. Onun renginin altında titriyordu. yine de elik gibi bir yüzey. Onu suçlayamazdım. Joplin beni de korkutuyordu. Cevaplara ihtiyacı vardı. Ve kapanışa. Ve Hector'un ölümünün kavganın sonucu olmaması için dua etmeliydim. Kendini savunmak için bile olsa birini öldürdüğünü bilmek onu mahvederdi.

"Tamam, eğer Joplin geri gelirse, ona hiçbir şey vermeyin. En ufak bir kırıntıyı alır ve onunla kaçır, bu yüzden bir şey söyleme.

kelime. Avukatını tut ve bugünlük bu kadar yeter."

"Ama bu bir şeyler olduğunu kabul etmek anlamına gelmez mi?"

"Eğer ikinci kez gelirse, tatlım, çoktan öğrenmiş olacak. Ama merak etme. Hector'un tartışmanın sonucunda ölüp ölmediğini öğreneceğim. Bu arada" -darmadağın ofisinin duvarlarını taradım- "bu binayı ne kadar seviyorsun?"

7

*Sana toplumun sorununun ne olduğunu söyleyeyim.
Artık kimse düşmanlarının kafataslarından su içmiyor.*

-T-SHIRT

Pari, kanıtlardan kurtulmak için iş yerini, yani dairesini yakmama izin vermedi. Kan sıçramasını temizlemek imkansızdı. Yani bir suçu çözmek yerine, örtbas etmek zorunda kalacaktım. Ama bunu nasıl yapacağıma dair bir fikrim vardı. Sadece bir arkadaşımın yardımına ihtiyacım vardı.

Bu nedenle, Nicolette Lemay adında bir durugörü uzmanı olan ve bir dizi cehennem rüyası aracılığıyla insanların ölümlerini gözlerinden görebilen söz konusu arkadaşı defalarca aramaya çalıştım. Psikoterapi için Tanrı'ya şükürler olsun.

Telefonu açmadığına göre ya numaramı engellediğini - anlaşılabilir bir durum- ya da işte olduğunu varsayabilirdim. İkincisini umarak ofise geri döndüm, Misery'ye atladım, sonra da ameliyat sonrası çalıştığı Pres'e gittim.

On dakika sonra bir hemşire odasının önünde durmuş, onun bir kapıdan çıkmasını bekliyordum. Herhangi bir kapı olabilirdi. Ç ı k t ı ğ ı n d a , bir kapıdan çıkmayı seçti.

uygun bir şekilde Gastroenteroloji olarak işaretlenmişti: Sadece Çıkış, bana bir kez baktı, sonra şaşkınlıkla adımlarını yavaşlattı.

Benimle ilgili en az şeyi biliyordu ama bu onu sinirlendirmeye yetmişti. Bir süre sonra toparlandı ve hızını tekrar artırdı ama bu uzun bir koridordu.

Doğal bir güzelliğe sahip olan Nicolette'in tarçın rengi bir teni ve şu anda geriye doğru toplanmış ve bir şapkanın altına sıkıştırılmış kalça hizasında siyah saçları vardı. Ancak onu taçlandıran başarısı gözleriydi. İri. Karanlık. Baştan çıkarıcı. İnsanların taklit edebilmek için bir servet ödediği türden göz kalemleri ve takma kirpikler.

"Charley," dedi, önümde durarak. "Burada ne işin var?"

Bu kötü bir fikir olabilirdi. Beni gördüğü için gergindi. Bu, alnını ve üst dudağını kaplayan ter gibi ondan yayılıyordu.

"Sadece merhaba demek için uğradım." Bu işin içinden çıkmak zor olacaktı.

"Hayır, yapmadın." Göz kapakları daraldı. Sonra daha yakına eğildi ve fısıldadı. "Bir şey mi oldu?"

"Evet, ama o şekilde değil. Bu arada, sen gerçekten gergin görünüyorsun. Her şey yolunda mı?"

"Hayır, sadece bir an için rüya görüyor olabileceğimi düşündüm."

"Umarım öyle olmaz," dedim ve sarılmak için eğildim. "Ne zaman birini hayal etsen, birkaç gün sonra ölüyor."

"Her zaman
değil."

"Gerçekten
mi?"

"Evet, bazen tam o gün ölüyorlar."

Onun alaylarına hafifçe güldüm. "Ee, nasıl gidiyor?" "İyi," dedi ince omzunu kaldırarak. "Cinayet yok

Yoksa arardım. Tanıştığımızdan beri sadece üç olay yaşadım ve hepsi de doğal sebeplerdi."

"Güzel. Güzel." Duvar kağıdını inceledim. Masanın üzerinde bir zımba. Etrafında sarı bir kurdele olan bir sepet dolusu kalem.

Nicolette kıkırdadı. "Bana gerçekten neden burada olduğunu söyleyecek misin?"

Ne sormak üzere olduğumu fark ederek alt dudağımı ısırdım.

kulağa kötü gelebilir. Ama ya şimdi ya da asla.

"Şuraya geçebilir miyiz?" Hemşire odasından birkaç metre uzaklaşıp, içinde gergin bakışlı bir çiftin bulunduğu bekleme odasının girişine yaklaşıp kadar beni takip etmesini işaret ettim. "Bir iyilik isteyeceğim. Büyük bir iyilik."

"İlgimi çekti."

"Sevindim, çünkü bu kulağa kötü gelebilir, bu yüzden açık fikirli olmanızı istiyorum."

"Charley, seni çok uzun zamandır tanımıyor olabilirim ama bir keresinde bana büyük bir iyilik yapmıştın. En azından bu jestine karşılık verebileceğimi düşündüm."

"Nicolette, bana hiçbir şey borçlu değilsin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Tabii ki. Yine de, iyi karma iyi karmadır."

"Doğru." Tanrım, ondan hoşlanmıştım. "Peki, benim için birkaç litre kan çalabilir misin?"

Yüzündeki şaşkınlık parlıyordu. Belli ki ondan bir suç işlemesini istememi beklemiyordu. Garip.

"Onlara neden ihtiyacınız olduğunu sorabilir miyim?" "Muhtemelen bilmek istemezsiniz."

"Hmmm." Dudaklarını büzdü, cevabını düşündü, nasıl ifade edeceğine, mümkün olduğunca nazik bir şekilde nasıl söyleyeceğine karar vermeye çalıştı. "Hayır."

Oh, şey, bu kolaydı. "Tamam. Zaman ayırdığınız için teşekkürler."

Yumuşak bir şekilde güldü ve uzaklaşmaya çalıştığımda beni geri çekti.

Yakınına eğildi ve dedi ki, "Yapmayacağımdan değil. Yapamam. Her kan torbası için imza atılması gerekiyor."

"Gerçekten mi? Sık sık alınıyorlar mı?"

Nicolette omuz silkti. "Neyse o işte. Gizli kameralara yakalanmadan kan almanın tek yolu bir kan bankasını ya da seyyar bir toplama aracını soymaktır."

"İşte bu," dedim, zihnim hızla çalışıyordu.

"şaka yapıyordum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Geri çekilmeye başladım. "Hayır, evet, kesinlikle." Planlamam gereken bir soygun vardı. "ok teşekkür ederim." Kapiya doğru ilerlerken el salladım. "Oh, hey." Geri döndüm. "Annen seni hiç evlendirdi mi? Son konuştuğumuzda bir ilan verecekti."

"Evet, pek iyi gitmedi. Yumurtalarımın kuruyacağından ve ona torun veremeyeceğımden endişeleniyor."

Homurdandım. "Biraz genç değil misin?"

"Ben de öyle dedim. Bana erken başlangıçlı yumurta displazisi denilen genetik bir bozukluğumuz olduğunu söyledi."

Bu sefer yüksek sesle güldüm. Sonra aniden durdum.
"Bekle, bu gerçek bir şey mi?"
Kollarını göğsünde kavuşturdu ve sııttı. "Hayır, değil."
"O konuda iyi şanslar."
"Teşekkür ederim."

* * *

Ofise dönerken Cook'u aradım. "Hey, Cook. Bu gece dışarıda gezici kan toplama aracı olup olmayacağına bakmanı istiyorum."

"Kızıl Haç gibi bir şey mi demek istiyorsun?" "Aynen öyle. Bir tanesini devirmem gerekiyor."

"Soymak gibi mi? Gezici bir kan alma ünitesini mi soyacaksınız?"

"Olumlu."

"Nedenini sorabilir miyim?"

"Çünkü bir cep telefonunu soymanın, yerleşik bir kan toplama işini soymaktan daha kolay olacağını düşündüm. Bir binanın güvenliği daha iyi olur."

"Eminim harika bir güvenlikleri vardır. Ama demek istediğim, sizi kan çalmaya iten şey nedir?"

"Bir proje için." "Ne tür

bir proje?" "Bir... kanlı

bir proje."

"Charley."

"Bak, sadece bana güven. Birçok farklı insandan kan almam gerekiyor."

"Çalmayı planladığınız kanın bir amacı olduğunu hiç düşündünüz mü? Ya hastanelerde kendi kan grubundan kan kalmadığı için biri ölürse?"

"Bunu bana sen yapmadın."

"Kesinlikle yaptım. Neredesin sen?"

"Calamity's'in arkasında hem gerçek hem de mecazi anlamda sefalet içinde."

Cookie'nin kafası üstümdeki pencerede belirdi. "Neden orada öylece oturuyorsun?"

"Çünkü henüz çıkmak istemiyorum."

"Neden hala çıkmak istemiyorsun?"

"Çünkü sürücü tarafındaki camımdan bakan kızgın başmeleğin *gitmesini* bekliyorum!" Son iki kelimeyi bağırarak söyledim, Michael'ın mesajı alacağını umuyordum. Ne de olsa o bir elçiydi.

Ne yazık ki yapmadı. Yerinde durdu, uğursuz bir heykel gibi üzerimde yükseldi; siyah saçları, gümüşü gözleri ve devasa kanatlarının birleşimi nefes kesiciydi.

"Arabanın yanında duran bir melek mi var?"

Pencerede başka bir yüz parlıyordu, yuvarlak, peçeli ve uyuşturucu olmayan anlamda bir alışkanlığı olan bir yüz.

"Bir ziyaretçiniz var."

"Görüyorum." Ev arkadaşım Rahibe Mary Elizabeth'e heyecanla el salladım. Yerel bir manastırda yaşıyordu. Quentin'in gidecek hiçbir yeri ve kimsesi yokken onu yanına alan manastırda. O özel biriydi ve baş rahibe bunu hissetmişti. Onlara sonsuza dek minnettar kalacağım. "Melekten kurtulur kurtulmaz kalkacağım."

Telefonu kapattım, sonra camımı indirdim. "Ofiste verdim."

"Rey'azikeen uyandı."

Derimin üzerinde bir elektrik akımı dolaştı. Kaç kez görmüş olursam olayım, bir meleğe, özellikle de bir başmeleğe bu kadar yakın olmak gerçeküstü bir deneyimdi.

"Evet. Biliyorum. Onu uyandırdım. Kazara. Ama üzerinde çalışıyorum. Bir planım var. Şimdi gider misin?"

"Üçüncü kez, uçucu bir tanrı bu düzlemde serbest kaldı." "Ve bu benim suçum mu?"

Camımı açtım ve kapıyı açarak onu kenara çekilmesi için cesaretlendirdim. Dışarı çıkabilmem için geri çekildi.

"Bak, anlıyorum," dedim kapıyı çarparak. "Ama bu Tanrı senin patronunun küçük kardeşi. Bir tür imtiyaz yok mu? Aile üyeleri için bir tür özel muafiyet?"

"Evet. Üç gün."

"Bununla çalışabilirim. Üç gün. İhtiyacımız olan malzemeleri alıp geri dönebiliriz."

"Çoktan geçmiş olan üç gün."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım, sonra yavaşça ona baktım. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" Bu melek hakkında birden fazla kez bunu merak etmiştim. Yüce varlıkların mizah anlayışı var mıydı? Bundan hep şüphe etmişimdir ama kim bilir?

"Değilim."

"Biliyor musunuz? Sizin kurallarınız, yasalarınız ve hükümleriniz var ve ben bunlara uyma konusunda oldukça iyiyim."

"O."

"Ne?"

"Buna uyma konusunda iyi davrandın. Size sadece tek bir kural verdik; hayat ancak ruh henüz özgürleşmemişse geri getirilebilir. Ancak ruh kabı terk edip Babamızın krallığına girmemişse."

"Dostum, kuralı biliyorum," dedim, hissettiğim kızgınlığın sesime yansımalarına izin vermemeye çalışarak. Geçen gün üç kişiyi geri getirebilirdim. Bunun yerine kurala uymak zorundaydım. Benim kuralıma. Kendim ve sadece kendim için yaratıldığından emindim.

Restorandan iki kadın çıktı ve yanımızdan geçip gitti. Yüzlerindeki ifade, sıradan insanların Michael istemediği sürece onu göremeyeceğini hatırlattı bana.

"Buraya gel," dedim ve onu sadece benim sığabileceğim bir oyuğa götürdüm. Kanatları olduğu gibi katlanmış olsa bile çok uzundu. "Tamam, evet, bana açıkça sadece bir kural verdin ama diğer on kurala da uymam gerektiğini varsaydım. Anlaşıldı mı?"

Başını zar zor da olsa onaylarcasına eğdi.

"Ve onları sorgulamadan takip ediyorum." Şüpheli bir kaşını kaldırdığında, "Çoğu zaman" diye ekledim. Demek istediğim, oldukça iyi bir Azrail oldum. Şikayet etmeden işimi yaptım ve ... bekle." Kaşlarım birbirine yaklaştı. "Yani üç gün Rey'azikeen bu düzlemde uyandığı anda mı başladı?"

Eğim.

"Başka bir deyişle, sona yaklaşıyorlar." Eğim.

"Tamam, uzun, karanlık ve sessiz, son geldiğinde tam olarak ne olacak? Tek kuralımı çiğnersem benim gibi o da bu uçaktan atılacak mı?"

Beni inceliyormuş gibi başını yana eğdi. "Hayır."

"Sonra ne olacak?" Aslında seçtiğim sorgulama tarzıyla bir noktaya varmıştım. İstihbarat topluyordum. Reyes söz konusu olduğunda ne gibi seçenekler vardı? Michael onu tuzağa düşürecek miydi? Eğer öyleyse, nasıl? "Geri sayım sona erdiğinde - bu arada haber verdiğin için teşekkürler - ne yapacaksın?"

Bir an durdu, bana ne kadarını söyleyeceğini düşündü. En azından cevabını uzatmasının aklıma gelen tek nedeni buydu. Sonunda konuştuğunda, henüz ondan almadığım bir hüznle konuşmuştu. Ama sözleri, her ne kadar şefkatle söylenmiş olsalar da, ciğerlerimdeki nefesi çekip aldı.

"Bir ordu göndereceğiz. Yapabilirsek onu öldüreceğiz."

Etrafımızdaki dünya yavaşladı ve bunu hangimizin yaptığını bilmiyordum. Her şey durmuştu. Yan sokakta giden arabalar yavaşladı, sonra tamamen durdu. Koşuya çıkan birkaç üniversite öğrencisi havada dondu kaldı. Çöp konteynırına konmak için yaklaşan bir kuş, yeteneğinin güzel bir kanıtı olarak havada asılı kaldı. Ve ses yok oldu.

"Michael," diye başladım ama sesim kesildi. Yutkunmak zorunda kaldım ve sonra tekrar denedim. "Michael, bu düzlemde iki kötü niyetli tanrı vardı ve sen bu konuda hiçbir şey yapmadın. Hiç müdahale etmedin. Neden şimdi? Neden Reyes'le birlikte?"

"Bu gezegendeki tüm duyarlı varlıkların varlığını tehdit etmediler."

"Onlar kötü niyetliydi," diye karşı çıktım. "Elbette öyleydiler."

"Onlar amatördü. Okul çocukları. Şaka yapan kabadayılar."

"İnsanları öldürdüler," dedim, bu konuşmayı yapıyor olmamıza bile şaşıracak. "Sevdiğim insanları öldürdüler. Reyes'in sevdiği insanları."

"Ve sen onları durdurdun. İkisini de. Bu da demek istediğimi kanıtlıyor."

Nefes nefese alay ettim ve ona sırtımı döndüm, titreyen bacaklarımı sabitlemek için bir elimi soğuk tuğla duvara koydum. "Ya Reyes? O ne? Diğerleri gibi kötü niyetli bir tanrı mı?"

"Rey'azikeen bir general. Savaş eğitimi almıştır. Hem fiziksel hem de zihinsel olarak öldürebilen usta bir asker ve manipülatördür. Neler yapabileceğini sayısız kez kanıtladı. Bu sona ermeli, Elle-Ryn-Ahleethia."

Bir ordu. Meleklerden. Onu kesiyorlar. Bıçaklıyorlar. Kocama diz çöktürmek. Son nefesini çalmak. "Patronun mu konuşuyor?"

"Babamın isteği bu, evet."

Başımı bir tuğlaya yasladım. Reyes ya uslu durmayı ve oyun alanındaki diğer çocuklarla iyi geçinmeyi öğrenecekti ya da ağabeyi ona saldırmayı için bir ordu gönderecekti. Ben de ailemin işlevsiz olduğunu düşünürdüm.

Yalvarmaktan çekinmediğimi hatırlayarak dönüp ona baktım. "Bana biraz daha zaman ver, Michael. Yapabilirim... Reyes'i geri getirebilirim."

"Rey'azikeen vahşidir."

"Onu dizginleyebilirim." Üzerimde yükselen göksel varlığa ters ters baktım. "Onu evcilleştirebilirim." Şüphesiz, içinde

bir yerlerde

Reyes'in bir parçası hâlâ ... Reyes'ti. Elbette o canavarı evcilleştirebilirdim. "Bana üç gün daha verin."

Başını eğdi ve sanki doğrudan cennetle iletişim kuruyormuş gibi gözlerini kapattı, sonra aynı hızla açtı. "Sende bir tane var."

Ve o gitmişti.

Gözlerimin önünde kayboldu. Trafik yeniden başladı. Koşucular yolculuklarına devam ettiler. Kuş zarif bir hamleyle yere kondu. Ve ses her taraftan bana doğru koştu.

Bir gün. Telefonumu çıkardım ve saati kontrol ettim. Kocamı tuzağa düşürüp aklını başına getirmek için yirmi dört saatim vardı.

8

Votka ve nacho'larımı koyabileceğim küçük bir sepeti olan bir egzersiz bisikleti bulmak neden bu kadar zor?

-MEME

Garrett'a mesaj atıp yeni teslim tarihimizi bildirdikten sonra merdivenleri ikişer ikişer çıktım.

Rahibe Mary Elizabeth Cookie'nin ofisinin ortasında durmuş, beni selamlamakta tereddüt ediyordu.

Yanına gittim ve onu kucakladım.

"İyi misin?" diye sordu, güzel yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Evet. Michael bazen biraz huysuz olabiliyor."

"Michael mı? *Michael* mı?"

Rahibe Mary Elizabeth cennetteki meleklerin sesini duyabiliyordu. Haberleri. Dedikoduları. Kargaşayı. Ama onları göremiyordu. Onun hayranlığını anlayabiliyordum. Ne zaman bir tanesiyle karşılaşsam, muazzam güçleri beni şaşkına çevirirdi.

"Ne haber, düğün çiçeğim?" Ceketimi çıkarırken sordum. "Melekler."

"Genelde öyledir." Ona bir fincan uzattım, sonra kendim için bir tane doldurdum.

"Kargaşa içindeler."

"Genelde öyledir."

"Michael ne dedi?" Cookie sordu.

"Özetle bu kadar. Bu düzlemde başka bir dengesiz -kötü niyetli değil ama- tanrının serbest kalmasından rahatsızlar ve onu dizginlemem için bana bir gün verdiler. Duyduğun şey bu mu?" Rahibeye sordum.

Başını salladı ve Cookie'nin karşısındaki sandalyeye oturdu. "Yine de biraz şaşırdım."

"Tarafından mı?"

"Sana bir gün daha vermeleri gerçeği."

"Kibarca sordum."

"Ama onlar bunu asla yapmazlar. Asla tereddüt etmezler." "Tanrım, kendimi çok özel ve yapış yapış hissediyorum."

"Charley," dedi Cookie, tedirginliğini hissederek, "ona ulaşamazsan ne olacak?"

Arkamda ıslaklık oluşmasını engellemek için göz kapaklarımı kapattım.

Onları. Canımı yaktılar ama göğsüm daha çok acıdı. Yaptığımız her şeye rağmen, bize böyle bir ultimatom vermek tamamen adaletsiz görünüyordu.

Gözlerimi açtığımda Cookie'nin yüz ifadesi endişeden korkuya dönüşmüştü.

"Onlar gönder bir ordu," I dedi, benim ses kenarlı kızgınlıkla. "Onu kestiler."

Bir el ağzını kapattı ve Rahibe Mary Elizabeth kendine sarıldı, parlak yüzünü endişe kapladı.

"Rahibe, eğer siz ve ekibiniz diğer kız kardeşler de istekli olacaktır."

"Kesinlikle. Öyle olacaklarını biliyorum. Ama başrahibeden de bir mesajım var."

"Oh?" Fokurdayan kahvenin boğazımı yakmasını göze alarak uzun bir nefes çektim.

"Senin bilmeni istedi, dikkatini çekerim. Vatikan'ın Quentin'in manastırda kalmasına gizli nedenlerle izin verdiğinden şüpheleniyoruz."

"Güdülerin çoğu zaman olduğu gibi. Ne demek istiyorsun?"

"Sorular soruyorlar. Hakkında..." Boğazını temizledi ve tekrar başladı. "Kızınız hakkında."

Ve darbeler gelmeye devam etti. İçimi bir tür öfke kaplarken olduğum yerde donup kaldım. Benim peşimden gelmek bir şeydi. Benimkinin peşinden gitmek başka bir şeydi.

"Ne biliyorlar ki?"

"Hiçbir fikrim yok. Pek paylaşımcı değiller. Sadece sorular soruyorlar. Başrahibe bu konuda kurnaz davranmaya çalıştıklarını söylememi istedi, bu da onun şüphelerini daha da artırdı."

"Quentin'in bununla ne ilgisi var?"

"Komplekse gelip rahibelerle konuşmak için onu bahane olarak kullandıklarını düşünüyoruz. Ve onu da sorguladılar. Ama dürüst olmak zorundayım. Bence ne yaptıklarını biliyor. Verdiği cevaplar hep muğlak."

İşte benim oğlum.

"Tam olarak kim onlar?"

"Santa Fe'den bir piskopos ve başka bir adam. Bir çeşit dedektif. Yanılmıyorsa Vatikan'dan geliyor."

Başımı salladım. Neyin peşindeydiler?

"Geri döndüklerinde size haber verebilirim. Eğer dönerlerse. Bu arada, başarın için dua edeceğiz, Charley."

Ayağa kalktık ve beni kucakladı. O kadar küçük bir şey için çok güçlüydü.

"Bunu bana getirdiğiniz için teşekkür ederim ve baş rahibeye benim için teşekkür edin."

Rahibe Mary Elizabeth başıyla onayladıktan sonra aceleyle kapıdan çıktı. "Oldukça yoğun bir gün geçirmişsin," dedi Cookie.

"Acaba üzerinde çalıştığımız her şey bir şekilde birbirine bağlı."

"Katılıyorum. Robert aradı. İlk kurban Indigo Russell'ın yaklaşık bir yıl önce başına gelen bir olay nedeniyle terapiye gittiğini söyledi. Daha fazlasını öğrenmek için mahkeme emri çıkartmaya çalışıyor."

"İyi anlaşma. Garrett'tan telefon bekliyorum. Bugün işten kaytarmaya çalışıyor. İçinden çıkamayacağı bir şey. Dağıtım suçundan yargılanan bir kadın mahkemeye gitmekten daha önemli işleri olduğuna karar vermiş. Ama ihtiyacımız olan malzemeleri bulur bulmaz bana döneceğine söz verdi. Mobil kan toplama ünitesinden haber var mı?"

"Bu akşam bir etkinlikte çalışan biri var, bir tür hayır fuarı."

"Mükemmel."

"Kan çalmayacağına karar verdiğimizizi sanıyordum."

"Çalınmayacağım. Biraz ödünç alacağım. Lafi açılmışken,
Bu gece ne yapıyorsun?"

"Seyyar bir kan toplama aracını soymayacağım."

"Mükemmel. Ben de değilim."

"O zaman neden-?"

"Minibüsü soymuyoruz. Onu çalışıyoruz." "Oh. Bu durumda, ben varım."

* * *

Eski dostum Raket'in peşine düşmeye karar verdim. Reyes hakkında bazı bilgilere sahip olabilirdi, yani Reyes'in insan tarafıyla ilgili bilgilere. Hâlâ orada mı? Kurtarılabilecek bir şey mi? Yoksa yüzde yüz ilah mı? Kocam gerçekten öldü mü?

Ellili yıllarda ölen Rocket, terk edilmiş bir akıl hastanesinde yaşıyordu. Korkunç şeylere katlandığı aynı akıl hastanesinde. Öldüğü akıl hastanesi. Tam olarak emin olamasam da elektroşok tedavisi gördüğünden şüpheleniyordum. Zihni, en azından bir kısmı, silinmişti. Bir erkeğin bedenine hapsolmuş bir çocuktü.

Ama Rocket bir bilgeydi, özellikle de ölenler söz konusu olduğunda. Tarihte ölen her insanın adını biliyordu. Kocam o listede olabilir miydi?

O kadar derin düşüncelere dalmıştım ki yanlış sokağa girdiğimi fark etmedim. U dönüşü yapıp tekrar denedim ve doğru sokakta olduğumu fark ettim. Ama farklıydı.

Tımarhaneye açılan kilitli güvenlik kapısına yanaştım. Doğru kapıydı. Doğru yerdeydim ama bina, yani akıl hastanesi yok edilmişti.

Neredeyse Misery'den düşecektim, tökezleyerek girişe ulaştım ve etrafı taradım. Binanın enkazı

büyük yığınlar halinde. Ufalanan kalın beton levhalar ince yanık izleriyle yara bere içindeydi. Tüm mülk yerle bir edilmişti.

Reyes. Reyes olmalıydı.

Roket'in adını bağırmamak için ellerimi ağızıma bastırdım. Reyes ona zarar vermiş miydi? Yaralayabilir miydi?

Ne kadar zamandır orada durduğuma dair hiçbir fikrim olmadan, sonunda kendime geldim ve titreyen parmaklarımı güvenlik kapısını açan tuş takımına bastırdım. Bisikletli birkaç çocuk geldi. Onlar konuşurken dinledim.

"Sana gittiğini söylemiştim, *pendejo*. Dün oradaydı ve bugün yok."

"Vay canına," dedi diğeri.

"Değil mi? Annem polisleri aradı. Dün gece deprem olduğunu sanmış."

Etrafımda döndüm. "Dün gece mi? Bu dün gece mi oldu?"

En küçük olan başını salladı. "Annem çıldırdı. Büyük bir gürültü oldu. Bina oradaydı, sonra yoktu."

"Bu ürkütücü bina ben çocukluğumdan beri orada," dedi on yaşındaki çocuk. En fazla on bir.

"Onlarca yıldır buradaydı," dedim, içimde bir acı zonkluyordu.

kalp. "Gittiğine inanamıyorum."

"Hey," dedi küçük olan, "kodu biliyor musun? Bu binanın sahibinin kim olduğunu biliyor musun?"

"Evet." Kapıyı açtım ve tel örgülerden içeri adım attım. Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştirdim ve "Evet" dedim.

"Oh, adamım. Ne olduğunu biliyor musun?"

"Bilmiyorum." Eskiden Rocket'ın evi olan moloz yığınınına baktım. "Ama öğreneceğim."

Adım attığım yere dikkat ederek devasa yığının etrafında yürüdüm. Çocuklar pedal çevirerek gözden kaybolduktan sonra Rocket'i çağırmaya başladım.

"Roket, burada mısın?" Ortaya doğru bir yol bulmaya çalıştım. Rocket'ın Beep'in ordusuna hazırlık olarak isim isim yazdığı duvarlar, inanılmaz bir zihnin enkazından, parçalarından başka bir şey değildi. "Roket?"

Onu çağırabilirdim ama zaten korkmuş ve kafası karışmış olmalıydı. Tüm çabalarım rağmen gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü.

"Çilek mi?"

Strawberry Shortcake ya da gerçek adıyla Rebecca Taft, Rocket ve küçük kız kardeşi Blue ile birlikte yaşıyordu. Tek umudum bu olay olduğunda onun burada olmamasıydı. Reyes'in böyle bir şey yapabileceğine inanamıyordum ama başka kim olabilirdi ki? Bana nasıl zarar vereceğini biliyordu. En çok zararı vermek için bıçağı nereye saplayacağını biliyordu ve işe sevgili Rocket'imin evinden başlamıştı.

Sonra onu

duydum. "Bayan

Charlotte?"

Sesin yerini belirlemeye çalışarak etrafımda döndüm.

"Bayan Charlotte?" Rocket tekrarladı. "Ben bir şey söylemedim, Bayan Charlotte."

Her kalp atışında daha da çılgına dönüyordum. "Roket, nerede

Sen misin?"

"Aşağıdayım.

"

Bir moloz yığınının üzerinde tökezleyerek ilerledim. Beton levhalar arasındaki küçük bir açıklık bodruma giden yolu gösteriyordu ve üzerinde durduğum kısım her an çökebilecekmiş gibi görünüyordu.

"Roket? Aşağıda mısın?"

Sonunda yüzü açıklıkta belirdi, yuvarlak ve parlaktı.

"Roket." Elimi açıklıktan geçirdim.

Uzandı ve onu tuttu. "Mavi'yi bulamıyorum. Onu bulmak zorundayım. Çok korkacak, Bayan Charlotte. Gelip bana yardım etmelisiniz."

Kolumu çekiştirdi. Kendi gücünden tamamen habersiz olan Rocket, yeterince korkarsa kolumu tamamen çekip çıkarabilirdi. Ya da beni enkazın içine çekebilirdi.

"Roket, oraya inemem."

"Yardım edeceğim." Tekrar çekiştirdi ve enkaz ağırlığının altında kayarak en az birkaç santim alçaldı.

Elimi kavrayışından kurtarmak, parmaklarımı etli yumruğundan sıyırmak ya da aşağıya çekilmek zorundaydım.

"Oraya inemem, Roket. Çok tehlikeli." "Ama onu bulamıyorum, Bayan Charlotte."

Hayal kırıklığı içinde alnımı beton bir levhaya dayadım. Ölenleri çağırabilirdim ama sadece çağırabileceğim bir isim varsa. Herkes onun küçük kız kardeşine Mavi diyordu ama bu onun gerçek adı değildi. Onu çağıramazdım.

Ya da yapabilir miyim?

Beş yaşındayken toz zatürresinden ölen küçük bebeği çağıramamış olabilirim ama

kesinlikle onu ara.

"Hemen döneceğim, Raket."

Her hareketimi dikkatlice hesaplayarak moloz yığınının aşağı indim, bir kez kaydım ve neredeyse düşerek ölüyordum -ya da korkunç bir şekilde sakatlanmış hayatımın geri kalanına. Kendime geldikten sonra çocukların geri döndüğünü fark ettim, ama yanlarında takviye getirmişlerdi. Artık bisikletli sokak çocuklarından oluşan gerçek bir yığın vardı ve zincir halkanın ötesinden her hareketimi izliyorlardı.

Bir sonraki hamlem muhtemelen biraz aptalca görünebilir ama bu benim göbek adımdı.

"Mavi!" Adını seslendim, bu biraz eski kafalı bir davranıştı ama bir kızın yapması gerekeni yapması gerekirdi. "Blue, tatlım, neredesin?"

Rocket yanımda belirdi. "O burada mı, Bayan Charlotte?"

Kendimi onun kollarına attım. "Rocket, tatlım, iyi misin?"

Onu bir kol boyu uzağa koyarak, kontrol etmek için avuçlarımı yüzüne bastırdım.

"Ben iyiyim, Bayan Charlotte. Hiçbir şey söylemedim. Söz veriyorum."

"Ne?"

"Ona söylemedim. Hiçbir şey söylemedim. Çok kızmıştı."

Vücudumun her yerinde tüylerim diken diken oldu.

"Kimden bahsediyorsun, tatlım?"

"Ona söylemedim, Bayan Charlotte. Asla söylemem. Bu Kuralları çiğnemek. Kuralları çiğnemek yok. Ama şimdi Mavi'yi bulamıyorum."

"Rocket, tatlım." Onu kendime getirmeye çalıştım. "Reyes miydi? Bunu Reyes mi yaptı?"

Bozuk bakışları şaşkınlık içinde üzerime dikildi. "Hayır, hanımefendi. O değil."

Sahip olduğum her hücreyi rahatlık kapladı. Ama sonra kim? "Do

Kimin yaptığını biliyor musun?"

"Sadece ona benziyordu. Çok kızgındı, Bayan Charlotte."

Ne demek istediğini anladığımda ciğerlerim sıkışmıştı. Sadece Reyes'e benziyordu ama o değildi. Bu gerçek olamazdı. "Reyes'e mi benziyordu?"

"Reyes Alexander Farrow," dedi başını sallayarak. "Sadece değil.

Artık değil."

Kenarları tırtıklı ama aynı zamanda yanmış beton bir levhanın üzerine çöktüm. Yüzeyin bazı kısımları kömürleşmişti. Dar siyah şeritler, ufalanmış duvarların bazı kısımlarını küçük patlama desenleriyle kaplıyordu. Sanki binaya defalarca yıldırım çarpmış gibiydi.

Reyes tanrı camından çıktığında canlı elektrik akımıyla kaplanmıştı. Bunu bir silah olarak kullanabilir miydi? Bunu o mu yaptı?

Roket daireler çizerek dönüyor, kız kardeşinin adını boşuna haykırıyordu. Ellerimi omuzlarına koyarak onu durdurdum. "Roket, bilmem gerek, Reyes orada bir yerde mi? İçeride hâlâ bir parçası var mı?"

Roket'in ifadesi ciddileşti. "Onu görmedim ama ben de bakmıyordum. O ölmemiş. Reyes Alexander Farrow. Ölmedi ve gitmedi. Henüz değil."

"Henüz değil mi?" Sevinçle sordum. "Onun zamanı geliyor mu?"

Başını eğdi ve çalışmaya başladı. Rocket veri bankalarını araştırırken bazen gözlerini hızlıca kırıştırdı. Şimdi de bunu yapıyordu ve ben de nefesimi tutarak beklediğimi fark ettim.

"Zamanı ilerliyor. Durmayacak."

Tamam, bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bunu iyiye işaret olarak kabul edecektim.

"Mavi!" diye tekrar seslendi.

Ben de aynı şeyi yaptım ve kız kardeşinin adını söyledim. Çocuklar hem merak hem de endişeyle bakıyorlardı, göremedikleri bir varlık olan Rokat'le konuşmam hakkında ne düşüneceklerinden emin değillerdi.

En azından çoğu.

Bisikletlilerden birinin renginin biraz bozuk olduğunu fark ettim. Daha genç olanlardan biriydi, koyu vişne çürüğü rengindeki bisikleti bir zamanların canlı renginin artık sadece solmuş bir versiyonuydu. Çocuk, daha önce konuştuğum küçük çocuğa endişe verici derecede benziyordu.

Bakışlarım ona yöneldiğinde bir kolunu kaldırdı, işaret parmağını uzattı ve arazinin kuzey tarafındaki bir ağaç kümesini işaret etti.

Döndüm ve bir sıra çalının arkasında hafif bir renk değişikliği gördüm.

"Mavi mi?" Yaklaşarak söyledim.

Rokat onu takip etti, gözlerinde umut yanıyordu. "Mavi mi?" Yaklaşırken sordum.

Küçük kız aniden ve hiç tereddüt etmeden döndü ve kollarıma koştu. Kollarıma. Diz çöktüm ve

Onu yakaladım ve kollarımı minik bedenine sımsıkı doladım. Rocket bize doğru koşarken omzumda hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

"Mavi?" Yanımda tökezledi ve ikimizi de serin kucağıyla sardı.

Rocket'ı tanıdığım onca yıl boyunca, Blue bana hiç izin vermemişti.

ona bir metre bile yaklaşmadı. Ya kardeşinin arkasına saklanır ya da tamamen uzak dururdu. Ama şimdi, bugün, ona sarılmama izin veriyordu. Onu rahatlatmama izin veriyordu.

Rocket bize sarılıp ağlarken onun kısa, siyah küt saçlarını okşadım ve onu salladım. Ve içimde bu ikisine duyduğum sevgiyle tutuşan intikamcı bir öfke alevlendi.

Birkaç çocuk cep telefonlarını çıkarıp çekmeye başladı. Bugünlerde çocuklar. Bunun neye benzediğini ancak hayal edebilirim. Ne yazık ki, daha az umursayamazdım.

Giden çocuğa baktım ve sessizce ona teşekkür ettim. Tepki vermedi, sadece izledi. Diğer çocuklar arkadaşlarına çılgın kadının videosunu göstermek için ayrıldıktan sonra bile genç varlık geride kaldı.

Mavi tüm gözyaşlarını döktükten sonra arkasına yaslandı, ağabeyine baktı ve kollarına atlamadan önce bir mikrosaniye yüzünü okşadı.

"Olanlar için çok üzgünüm, Blue."

Yüzünü Rocket'in gömleğine gömmüştü ama yorumumu onaylarcasına başını salladı. Bu da bir ilk.

"Ona da söylemedi, Bayan Charlotte."

"Ne?" diye sordum. Telaşla sordum. "Rocket, bana ne olduğunu anlat."

"Buraya geldi. Çok kızgındı. Artık o değildi ama yine de buraya geldi. Bu kuralları çiğnemektir, Bayan Charlotte."

Onun sırtını sıvazladım ve Blue'nunkini ovdum. "Biliyorum tatlım. Ama ne istedi? Ona söylemediğin şey neydi?"

"Olduğu yerde."

Şaşkınlık içimi kapladı. "Bir şey mi arıyordu?"

Başını salladı. "Yine de ona söylemedik. İkimiz de söylemedik. Asla söylemeyiz."

"Rocket, tatlım, ne arıyordu?" "Közleri."

"Közler mi?"

"Küller."

"Neyin külleri? Rocket, bu ne anlama geliyor?"

"Anlamı-"

Başka bir kelime daha söyleyemeden Mavi elini ağzına kapattı.

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde itiraz etmeye başladım ama o da elini benimkinin üzerine kapattı, sonra elini çekti ve bizi susturmak için işaret parmağını ağzına götürdü.

Doğrulduklar ve sanki bir şey arıyormuş gibi etraflarına baktılar. Ben de onlara katıldım ama bir şey görmemiş olmalıydılar. Başlarını aynı yöne çevirdiler ve bir mikrosaniye sonra gözden kayboldular.

O kadar hızlı döndüm ki neredeyse düşüyordum ama olağan dışı bir şey görmedim. Her ihtimale karşı elimi yere koydum ve Artemis'i topraktan kaldırdım. Avucumun altında cisimleşti.

ve enkazı koklayarak ve mıncıklayarak hızlı bir inceleme yaptı. Yanlış bir şey bulamayınca aramayı bıraktı ve bana saldırdı, beni yere düşürdü ve yüzümü yalarken beni orada sabitledi.

Güldüm ve çocuğa baktım, sonunda ondan bir gülümseme kopardım.

9

*Senden hoşlanmadığımı söylemiyorum.
Sadece bir fincan kahve yapmak için yaşam destek ünitenin fişini çekeceğimi
söylüyorum.*

-MEME

Ben onunla konuşamadan çocuk sokakta kayboldu. Benim gibiler için hazır değildi. Bunu anladım. Bazı günler ben de aynı şekilde hissediyordum.

Ofise dönerken Cookie'yi aradım.

"Davidson Araştırmaları" diyerek telefonu açtı.

"Cook, sabit hattını aradım. Dairene giden hattı." "Oops.

Özür dilerim, patron. Rocket'la işler nasıl gitti?"

"Mavi bana geldi."

Yumuşak bir nefes verdi. "Mavi mi? Mavi mi? Uzun zamandır iletişim kurmaya çalıştığın aynı tatlı kız..."

"On," diye teklif ettim.

"On yıl boyunca mı?"

"Aynısı. Cookie, akıl hastanesini yok etti." "Ne? Reyes mi?"

"Dümdüz etti."

"Aman Tanrım, Charley. Çok üzgünüm. O yerin senin için ne anlama geldiğini biliyorum."

"Ve Blue ve Rocket'a. Olumsuz bir Nancy olmayı sevmem ama bugün berbat geçti."

"Sana taco lazım." Beni çok iyi tanıyordu.

"Var. Ama bu beklemek zorunda. Bunu yapıyoruz Cook. Güneş battığı anda onu tuzağa düşürmeye çalışacağız."

"Neden güneş battığında? Güçleri azalıyor mu?"

"Maalesef hayır. Karanlık çökene kadar beklersek daha az insanın bizi fark edeceğini düşünüyorum."

"Evet, bu iyi bir sebep."

"Ben sadece... bilirsin... eğer bir şey olursa
-"

"Sakin buna cüret etme." Sesi titreyince durakladı. "Bunu aklından bile geçirme. Ayrıca, Robert ve ben orada olacağız."

"Bu sefer değil, Cook."

"Ne? Bu sabah anlaşmıştık. Planın bir parçasıyız." "Siz de bir parçasıydınız. Reyes'in orada olduğunu sanmıyorum. artık. Blue ve Rocket'ı görmeliydin. Onları dehşet içinde bıraktı. Şimdi neler yapabileceğini bilmiyorum ve seni ve Bob Amca'yı riske atamam. Bu sefer olmaz."

"Charlotte Jean Davidson," dedi anne sesine bürünerek.

"Seni çok
seviyorum."

"Charley, lanet
olsun."

"İnsanlara sürekli söylüyorum, *Lanet olsun bu* benim soyadım değil. Göbek adım bile değil."

"Hayır, senin göbek adın Kurabiye Beni Bir Daha Gördüğünde Kıçımı Tekmeleyecek."

"İşte bu, yasal olarak göbek adımı değiştiriyorum."

Daha da uzatmadan, çünkü bunu kayıt bürosunda açıklamak zaten zor olacaktı, telefonu kapattım. En iyi arkadaşımın hayatını asla riske atamazdım. Ona zaten çok şey yaşatmıştım ve o soru sormadan benimle kaldı. Biraz küfürleşme, isim takma ve biraz da saç çekme oldu ama soru sormak yoktu. Ve Cookie'nin saçları her zamankinden daha iyi uzadı.

Rey'azikeen değerli bir anıtı yok etti. Bu düşünce bile beni öfkeliendirdi. Onu avlamanın zamanı gelmişti. Bu işi bitirmenin. Raket'in söylediklerine rağmen Reyes'in orada bir yerde olup olmadığını öğrenmenin. Her iki durumda da öğrenmeliydim.

Kasabanın dışında boş bir otoparka girdim. Arazi Sandia rezervasyonunun bir parçasıydı ve bina eskiden bir kumarhaneydi, ancak Sandia Pueblo birkaç yıl önce daha büyük ve daha parlak bir tane daha inşa etti. Şansımıza bu bina terk edilmişti.

Garrett zaten oradaydı. Misery'den çıktım ve tam Osh düz siyah bir Hellcat'le otoparka girerken ona doğru ilerlemeye başladım. Onu görünce dizlerimin bağı çözöldü.

Tıpkı bizim yaptığımız gibi, Osh da oyun alanını aydınlatmak için arabasının ışıklarını açık bıraktı. Sırıttı ve silindir şapkası hariç her zamanki kıyafetini giyerek dışarı çıktı.

"Sence gelecek mi?" Garrett sordu. Tüfeği açık bagaj kapağından aldı ve doldurdu.

Omuz silktim, sinirlerim beni deniz tutmuştu. "Ne yapıyorsun ne düşünüyorsun?" Yanıma gelen Oş'a sordum.

Güneş batarken ufku kontrol etmekle meşguldü. "İçimden bir ses çoktan burada olduğunu söylüyor. Sanırım seni hemen hemen her yerde takip ediyor."

"Onu hissetmedim."

"Yanılıyor olabilirim. Sadece bir önsezim var ve bu önsezi doğru çıkarsa, onu tuzağa düşürme planlarımızdan haberdar olabilir."

Garrett tüfeği doldurmayı bitirdi. Başını salladı. "Olabileceğim kadar hazırım."

Zorlukla yutkunduktan sonra başımla onayladım ve pozisyonlarımızı aldık.

Devasa arazinin ortasına doğru yürüdük ve birbirimizden yaklaşık yirmi metre uzakta bir üçgen şeklinde durduk.

Osh sıkıntımı hissetmiş gibiydi. O camdan çıkanı görseydi, kendisi de daha çok üzülürdü. Yine de Osh hakkında konuşuyorduk. Daeva Osh'ekiel. Cehennemden gelen köle iblis ve görünüşe göre kölelere cehennemde Dünya'da olduklarından daha iyi davranılmıyordu.

"Onu götürebilirim," diye söz verdi. "En azından Swopes'un atış yapmasına yetecek kadar uzun süre." Garrett'a baktı. "Sadece bana vurma."

"Onu tutabildiğin kadar sabit tut."

Sessizliğe büründüğümüzde başımı eğdim ve kocamın adını fısıldadım. Normalde sadece bir isim düşünerek bir ölüyü, Reyes'i hatta bir meleği bile çağırabilirdim ama Rey'azikeen kelimenin tam anlamıyla biraz daha zorluydu. Ne beklemem gerektiğini bilmiyordum. Kimi bekleyeceğimi bilmiyordum.

"Reyes," dedim usulca, zihnime uzanarak. Hiçbir şey. Doğal olarak. Çünkü bu kadar kolay olamazdı.

Sonra üç gün önce Reyes'i tanrı camından çıkarmaya çalıştığımda aynı senaryoyu yaşadığımı hatırladım. O zaman işe yaramamıştı. Şimdi neden işe yarayacağını düşündüğümü bilmiyorum. Sanırım hüsnükuruntu.

Tekrar denedim. "Rey'azikeen." Bir şey çıkmadı. O gecenin anıları kafamda canlanmaya başladı. "Rey'aziel," dedim, cehennemde kullandığı isim.

Ama hala bir şey yok.

"Ne yapabiliriz?" Garrett sordu.

"Bilmiyorum. Elimden geleni yapıyorum."

"Sorun değil canım," dedi Oş. "Çağrılmak istemiyorsa, çağrılmayacaktır."

"Tekrar deneyeceğim. Onu... bilmiyorum... zorlayacağım."

Dişlerimi sıkarak evlendiğim güzel adama, çocuğumun babasına, kalbimin koruyucusuna odaklandım ve onun adını tekrar söyledim. Büyük ihtimalle şu anda kullandığı ismi. "Rey'azikeen."

Karnımın merkezinde bir nabız hissettim. Göz kapaklarım açıldı. Rüzgâr hızlanmış ve saçlarımı başımın etrafında savurmuştu.

Osh bana cesaret verici bir gülümseme sundu.

"Rey'azikeen," dedim tekrar, bu sefer daha yüksek sesle ve bir sıcaklıkla ödüllendirildim, sanki havadan başka bir şey değilmişim gibi içime, üzerime ve içimden geçen bir sıcaklık. Yakındaydı. Hepimiz bunu biliyorduk. Ama onu ortaya çıkarmak, cisimleştirmek zor olabilirdi.

Sonra bir şey fark ettim. İki arkadaşıma baktım. "Bizimle alay ediyor."

Osh da aynı fikirdeydi. "Bizimle taşak geçiyor."

Hayal kırıklığı içime işledi. Gökyüzüne doğru baktım ve "Bu şimdiye kadarki en kötü gün!" diye bağırdım. Bir işe yarayacağından değil ama nedense kendimi daha iyi hissettim.

"Bunun olmasından korkuyordum," dedi Oş. Sonra sırtıttı, beyaz dişleri yakışıklı yüzünde parlıyordu. Başıyla Garrett'ı işaret etti. "Sıra sende."

Garrett tüfeği omzuna attı ve bana doğru gelmeye başladı.

Şüpheyle bir adım geri çekildim. "Ne? Siz ikiniz ne buldunuz?"

Garrett'ın yürüyüşü kendinden emin ve amaçlıydı. Aramızda sadece birkaç santim mesafe kalana kadar durmadı, sonra kollarını bana doladı ve ağzını ağzıma yerleştirmeden bir mikrosaniye önce "Bu," dedi.

Şok bir saat gibi gelen bir süre boyunca beni hareketsiz bıraktı.

Garrett'ın ağzı benimkine karşı sıcaktı. Pürüzsüz. Kışkırtıcı.

Ne demek istediğini anlayınca ona karşı yumuşadım. Daha iyi erişebilmek için başımı eğdim. Ağzımı açtım.

Ağzımızın arasından hafifçe nefes alması Garrett'ı şaşırttı ama bunu çabucak atlattı. Dilini dudaklarımın arasından kaydırıp ve gönlünce keşfe çıktı, öpücük yavaştı. Durgun. Şehvetli.

Yine de planının işe yaraması için onu iyi yapmak zorundaydı.

Rüzgâr etrafımızda savruluyor, bizi ayırmak için itiyor ve zorluyordu. Bir kolumu boynuna doladım ve

Birini göğüs kafesine yerleştirdi. Çoğunlukla bu gerçekten işe yararsa ve silahına çabucak ulaşması gerekirse diye.

"İşte!" Oş şimdi kasırğa şiddetinde esen rüzgârın uğultusu arasında bağırdı.

Sonrasında olanlar ağır çekimde gerçekleşmiş gibiydi. Oş öne fırladı, Reyes'e saldırmak için çabaladı ama hareketleri pekmezde yüzer gibi yavaştı. Aynı şey Garrett için de geçerliydi. Silahı kapıp kundağını omzuna çekmeden önce beni geri itti ama normalde yıldırım hızında olması gereken hareketleri rüya gibi bir olaylar dizisine dönüşmüştü.

Reyes'in ya da büyük olasılıkla Rey'azikeen'in uzaktan göründüğünü görmek için tam zamanında döndüm. Bana doğru yürüdü. Rüzgârlar etrafını saran karanlığı etkilememişti. Duman omuzlarından süzölüp vücudundan aşağı inerek ayaklarının dibinde birikti. Her adımda kıpırdıyor, ince elektrik şimşekleri çatırdıyor ve üzerinde kıvrılıyordu. Ve tüm bunların altında, onun ateşi. Her zaman o ateş. Cehennemde yetiştiğini hatırlatan o ateş.

Reyes'in zamanı yavaşlattığını fark ettim. Osh bunu birkaç dakika içinde düzeltebilirdi ama insan olan Garrett düzeltemezdi.

Yine de Reyes tamamen durdurmadı. Durdurabilirdi ama yapmadı.

Adım adım yaklaşmasını izledim. Osh ona doğru atladı ve Garrett tüfeğı orta kısmına doğrulttu. Tetiğı çekti ve Reyes hem Osh'tan hem de onu sakinleştirecek olan darttan kolayca sıyrıldı.

Diğer ikisi toparlanıp bir sonraki saldırıya hazırlanırken önümde kısa bir süre durdu. Reyes umursamadan uzandı, saçlarımdan bir tutam yakaladı ve beni kabaca kendine doğru çekti.

"Beni çağırmaya nasıl cüret edersin?" diye sordu, kara gözlerinde öfke parlıyordu.

Ben de aynı kızgınlıkla çenemi kaldırdım. "Rocket'ın binasını yok ettin."

Onun yakınlığından faydalanmalıydım, bu yüzden ikinci adıma hazırlandım. Reyes sakinleştirilmemişti ama bu sadece ihtiyati bir önlem olacaktı. Ona yakın olmam gerekiyordu. Fiziksel olarak yakın. Bu kadar yakın.

Bir elimi göğsüne götürdüm ve onu bu dünyaya bağlayacak kelimeleri söylemeye başladım, ama tek bir sessiz harf bile çıkaramadan bedensizleşti.

Tökezleyerek ilerledim ve sonra dönerek onu aramaya başladım. Sanki İkarus gibi güneşe çok yaklaştım gibi, onun kavurucu sıcaklığını hâlâ tenimde hissedebiliyordum. Ama onu göremiyordum.

"Reyes!" Zaman geri sıçrarken, rüzgâr daha da güçlenirken bağırdım.

Osh ve Garrett yönlerini yeniden buldular ve Reyes'in tekrar üzerimize gelmesini bekleyerek önümde güçlerini birleştirdiler. Ama bu varlık Reyes değildi. Bu varlık Rey'azikeen'di.

Bir kol arkamdan boğazıma dolanmadan bir saniye önce sırtımda nükleer benzeri bir sıcaklık hissettim. Bir diğeri orta bölgemde yılan gibi kıvrıldı ve sonra ağzı

Kulağıma. Karamela gibi pürüzsüz sesi, "Nefesini tut"
dediğinde her yerimi okşadı.

Dünya elimden kayıp giderken ciğerlerime hava çektim.

10

*Tanrı sevgidir,
Ama Şeytan diliyle o sevdiğin şeyi yapıyor.*

-TAMPON ÇIKARTMASI

Reyes göksel düzleme geçti ve beni de yanına aldı. Rüzgâr bu âlemdeki asit gibi tenimi yakıyordu ama beni saran kolları çok daha tedirgin ediciydi. Sevdiğim adamın hangi versiyonu beni tutuyordu?

Tutuşunu sıkılaştırdı ve bu düzlemde havaya ihtiyacım olmadığını, bu âlemde nefes almaya ihtiyacım olduğunu düşünmeme rağmen, panik kök saldıkça ona karşı kıvrandım. "Bırak beni, Reyes."

Ağzını tekrar kulağıma dayayarak, "Bir tanrıyı çağırırsan böyle olur," dedi.

Sesindeki öfkeye rağmen, acımasızlığına rağmen bir parçam bu kucaklaşmadan zevk aldı. Elimde değildi. Bu adamı çok uzun zamandır, hatta yüzyıllardır seviyordum. Ona doğru eğildim.

Beni üzerinden itti ama sol kolumu sıkıca tutmaya devam etti, muhtemelen maddeleşip kaçmayayım diye. Ama benim kaçmaya hiç niyetim yoktu.

Yine de kolumu kurtarmaya çalıştım. Karşılık olarak tutuşu sıkılaştı. Tepki vermeyi reddettim. Ona bu zevki tattırmak için.

Bunun yerine çenemi kaldırdım ve ona en kötüsünü yapması için meydan okudum.

Acı dolu yakışıklı yüzünde beliren sırıtış, göğsümde hem sempati hem de özlem dolu bir sızıya neden oldu.

Karşılık olarak kaşlarını çattı, açıkça benden iğrenmişti. "Hâlâ ona aşıksın," dedi, bakışları benimkileri delip geçerek. "İçimde bir yerlerde senin Reyes'in olduğuna inanıyorsun. Senin Rey'aziel'in." Beni daha yakına çekti. "Ama anlamadığın şey, benim her zaman pusuda olduğum." Boştaki elini diğer koluma doladı. "Ben Reyes değilim." Beni kahve rengi gözlerindeki yeşil ve altın rengi pırıltıları görebileceğim kadar yakınima çekti. "Ben Rey'aziel değilim." İleriye doğru yürüdü ve beni bir tür duvara yaslayana kadar itti. Bir kaya, keskin kenarları derimi kesiyordu. "Ben Rey'azikeen'im." Kollarımı siper gibi kavrayışını sıkılaştırdı. "Bir tanrıyım, senin sayende şimdi daha da güçlüyüm."

Kirpiklerinin altından karanlık bakışları parıldıyordu, soğuk ve acımasız. En azından beni buna inandırdı. Ama soğuk dış görünüşünün altında bir çalkantı hissettim.

"Neden daha güçlü?" diye sordum, zihnim bir yol bulmak için yarışıyordu.

onu dünyevi düzleme geri götürmek. Onu oraya bağlamak için. İnsan kısmını bulana kadar güçlerini elinden almak için.

"En iyisinden öğrendim." Şehvetli ağzının bir köşesi yukarı kalktı. Birçok kez tadına baktığım bir köşe. Ağzım bunu tekrar yapmak için sulandı. "Tıpkı senin gibi ben de

düşmanlar. Suç tanrısı Mae'eldeesahn'ı ve iblis suikastçı Kuur'u yedim."

Şaşkınlıkla sustum. Bu, katilin, Dünya'da üç kişiyi sakat bırakıp öldüren varlığın ikisi de olamayacağı anlamına geliyordu.

Ama bunun başka bir anlamı daha vardı. Bu, kötü niyetli bir tanrıyla savaşmak zorunda kaldığı anlamına geliyordu. Sadece cehennem boyutunda hayatta kalmakla kalmamış, hayatta kalmak için de savaşmak zorunda kalmıştı.

Bu düşünce boğazımı sıktı. Yüz ifademi nötr kalmaya alıştırdım. Empati Reyes'in takdir ettiği bir şey değildi. Rey'azikeen'in bundan daha da az hoşlandığını hayal ettim.

"Ama sen hâlâ en iyisisin, değil mi?" diye sordu.

"Neyin en iyisi?"

"Düşmanlarınızı yiyip bitirirken."

Onu konuşturmak zorundaydım. Belki de bana yaptığı şeyin aynısını ona da yapabilirdim. Konsantre olursam, yer değiştirip onu da yanımda dünyevi düzleme götürebilir miydim? "Neden Rocket'ın binasını yerle bir ettin?"

Bir parmağını yakamda gezdirdi. "Neden umursuyorsun ki?"

"Çünkü onu seviyorum."

Başka tarafa baktı, yontulmuş çenesi hayal kırıklığıyla kenetlendi.

"Onu seviyorum ve sen onu korkuttun ve sebepsiz yere evsiz bıraktın."

"Bir nedenim vardı," diye ısrar etti, ateşli bakışları tekrar Benim. "Ve bunu biliyorsun."

Tamamen yanlış yapıyordum. Bal çeker, sirke değil. "Neyi biliyorum?" Sesimi yumuşatarak sordum.

"Beni oraya asla göndermemen gerektiğini biliyorum." "Ben de bunun çok iyi farkındayım. Ama bu senin fikrindi."

Kaşlarını çattı. Bir an için ayağı kaydı ve Elini. Hatırlamadı. Onu oraya benim gönderdiğimi düşündü. Onu cehenneme gönderdim.

"Bunu sana asla yapmam."

"Elinde değil," dedi sonunda beni anlamış gibi. "Gerçeği bilsem bile yalan söylüyorsun. Bu beni ikinci kez cehennem boyutuna gönderdiğinde ve ben ikinci kez kaçtığım da oldu." Elini boğazıma doladı ve başparmağıyla çenemi kaldırdı. "Bundan sonra ne yapacaksın?"

Unutmuşum. Garrett'in araştırmasına göre, onu gerçekten de cehenneme göndermişim ama bu, Kardeşinin onun için yarattığı cehennemine yerine geçmişti. Kendi dünyamdaki bir cehennemdi. Benim ev boyutumdan. Yehova'nın onu göndermek istediği kadar sert değildi. Sonunda benim onu göndereceğim cehennem.

"Kaçmak zorunda kalmanı istememiştim. Seni dışarı çıkarmaya çalıştım."

Kavrayışını sıkılaştırdı. "Başarısız oldun."

İçinde barındırdığı kızgınlık canımı yaktı. Sanki bir yabancıyla konuşuyor gibiydim. Güçlü, öngörülemez, değişken bir yabancıyla ama yine de çok derinden tanıdığım bir yabancıyla. Çok derinden sevdiğim.

"Bu yüzden mi kırgınsın? Tanrı camına girmen için seni kandırdığımı mı düşünüyorsun? Bu yüzden mi insanları öldürüyorsun?"

Kaşları birbirine kaymış, tekrar toparlanmadan önce tamamen hazırlıksız yakalanmıştı. "Evet," dedi mükemmel dişlerinin arasından yalan söyleyerek.

İlk tepkisi çok şey anlatıyordu. Onu gafil avlamıştım.

Kafesteki bir kuşun özgürlüğüne kavuşması gibi içimden bir sevinç yükseldi. Reyes kimseyi öldürmedi. Mae'eldeesahn ya da Kuur da öldürmedi. O zaman kim? Cinayetlerin ikisi güpegündüz işlenmişti, hiçbir iblisin gidemeyeceği bir yerde. Böyle bir şeyi başka ne yapabilir?

"Nerede o?" Reyes sabırsızlanarak sordu.

Gözlerimi kırıştıtarak ona döndüm. "Ne nerede? Ne arıyorsun?"

Bakışları ağızma düştü. Orada oyalandı. "Bunun senin için kötü gitmesine gerek yok. Sadece bana nerede olduğunu söyle."

"Hayır," dedim sinirli bir şekilde.

Gülüştü hiçbir şekilde mizah içermiyordu. "Saklayabilirsin, ama şunu bil: Eninde sonunda bulacağım." Bana doğru bastırdı. "Ve bulduğumda, nazik olmayacağım."

"O zaman ben de olmayacağım."

Kaşlarını kaldırdı. "Ne yapacaksın? Beni yiyip bitirecek misin, tanrı yiyen? Hiç var olmamışım gibi beni yutacak mısın?" Daha yakına eğildi ve ağızını tekrar kulağıma dayadı. "Belki de önce seni yiyeceğim."

İçime her bastırışında bedenim bana ihanet ediyor ve karnıma bir sıcaklık hücum ediyordu. Onun yakınlığına Pavlovvari bir tepki. Kokusuna. Yontulmuş ağzının dolgunluğu. Omuzlarının genişliği.

Daha yakına eğilme sırası bendeydi. Ağızımı kulağına dayadım. Onu sıcaklıkla doldurmak için. Ayak parmaklarımın üzerine yükseldim ve

"Beni Şimdi yiyebilirsin." diye fısıldadı.

Şaşırarak geri çekildi, bakışları ihtiyatlıydı. İnançsız. "Unutuyorsun," dedi derin sesi yumuŐayarak, "Ben Rey'aziel değilim. Ben Reyes değilim."

V ucudumu onunkine yaklaŐtırarak basitçe "Yeterince yakın" dedim. Hiçbir uyarıda bulunmadan ağzımı onunkine yapıŐtırdım.

Teslim olmadan önce üç saniye kadar sertleşti. O da beni öptü, uzun, sert ve duygulu bir Şekilde. Sonra durdu. Aynen böyle. Ve geri çekildi. Bir elini tekrar boğazıma doladı ve beni kayaya doğru iterek sabitledi.

Beni kıpırdamadan tutarak bakışlarını v ucudumda gezdirdi, Danger ve Will Robinson'da, yani g Ğ slerimde durakladı. Hipnotize olmuş gibi parlayan gözlerle elini karnıma götürdü.

İlk başta ne yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu. Sadece karnımda muazzam bir sıcaklık hissettim. Ama  abaları daha çok görsel olarak motive edici türdendi. AŞağıya baktığımda giysilerimi yaktığını, ateŐe verdiğini ve yanmalarını izlediğini gördüm.

Alevler tenimi yalayarak okşadı. Bir zamanlar kazağım olan küller buruk bir ortamda uçup gitti ve geriye sadece etim kaldı. Diz çöktü ve açıkta kalan karnımın her santimini ağzıyla keŐfetti, dili enfes çizgiler çiziyordu. Tenim hâlâ o kadar sıcaktı ki ağzından çıkan ıslaklık buharlaŐarak üzerimden dumanların yükselmesine neden oldu.

Parmaklarımı saçlarının arasına daldırdım ve başımı arkaya yaslayarak onun bakımının verdiği hissin tadını çıkardım. Kavurucu. Kavurucu.

Çökmüş.

Alevler yukarı doğru devam ederek daha fazla etimi ortaya çıkardı ve serbest kalan her santimetreyle birlikte bir acı dalgası, derim bu düzlemin aşındırıcılığıyla karşılaştığında hafif bir sızı geldi. Ve sonra ağzı oradaydı. Serinletici. Yatıştırıyordu. Beni arzuyla yıkıyordu.

Ne olduğunu anlamadan Danger ve Will Robinson çırılçıplak kalmışlardı. Danger avucunun içine ağır bir şekilde dökülürken, ağzını Will'in göğüs ucuna kilitledi, dili onun hassas tepesinde gezindi.

Başparmağı meme ucuna dokundu ve sanki gergin bir ip ikisini birbirine bağlamış gibi içimde bir uyarılma sarsıntısı başladı. Koyu pembe tepeyi her emişinde çekişi ve bırakışı içimde titreşti. Sonra değişti, dişleri lezzetli bir şekilde sıyrıldı, Danger'ın meme ucunu küçük, sıkı bir tepe noktasına kadar sertleştirdi.

Bir elini kot pantolonumun önüne götürdü ve onu da yakmaya başladı. Bacaklarımın arasında erimiş lav birikirken, ısı hem içten hem de dıştan karnımı kavurdu.

Onları ayırdım. Sadece birazcık. Kot pantolonum yavaşça kül olurken ona erişim sağlayacak kadar. Parmaklarını yarığın arasına kaydırды, okşadı, masaj yaptı, okşadı, sonra içeri kaydırды, ufukta gizlenen orgazm vaadinin öne çıkması için yeterince derine, her itişte daha da yaklaştı.

Şehvetli basınç gittikçe yükselirken nefes nefese kaldım, küçük yudumlarla hava aldım.

Dizlerimden birini omzunun üzerinden kaldırarak bacaklarımı daha da ayırdı ve ağzını merkezime bastırdı. Diliyle kıvrımlarımı ayırdı, aralarında kaydırды ve klitorisimin üzerinde gezdirdi. Vücudum istemsizce sarsıldı, gıdıklanma enfesti.

Ciğerlerimdeki hava beklentiyle yoğunlaştı. Parmaklarımı saçlarına daha sıkı doladım ve hırladı, bu ses zevkimi daha da artırdı.

Vücudumdaki her hücre, beni bütünüyle yutan yakıcı sıcaklıkla cızırdadı. Her kan molekülü kaynadı, içimde genişledi, derim bedenime dar gelene kadar şişti.

Kendi giysileri yandı, külleri rüzgârda uçtu. Kollarını dizlerimin altına kilitledi ve ayağa kalktı, gövdesi benimkinden yukarı doğru kaydı, ayaklarım yerden kesilirken ön kolları bacaklarımı daha da ayırdı. Kayaya demir atarak beni havada asılı tuttu, kasları mermer gibi sertleşti, ereksiyonu bacaklarımın arasındaki yarığa baskı yaptı.

Boynumu ısırdı, kulağıma doğru sıcak öpücükler bıraktı, her biri omurgamdan aşağıya doğru bir arzu titremesine neden oldu.

Sonra içime girdi, yavaşça, çok yavaşça, ereksiyonu beni enfes bir bütünlükle doldurdu. Aletinin sadece ucu içeride kalana kadar dışarı çekti, sonra acı verici bir şekilde hesaplanmış hızıyla tekrar içeri girdi. İşlemi tekrarladı, her zamankinden daha yavaş bir şekilde, orgazm sabırsızlıkla titreyip serbest bırakılmak için yalvarana kadar.

Ağız hâlâ kulağımdayken konuştu; sesi derin, pürüzsüz ve sarhoş ediciydi. "Ben kimim?"

Başımı salladım, gelmekte olan şeyi durduramadım. Acele etmesi için yalvarıyorum.

İçime daha sert girdi. "Ben kimim?" "Reyes," dedim soluk soluğa.

Dizlerimden birini kalçasıyla destekleyerek saçlarımdan bir avuç aldı ve sıkılmış dişlerinin arasından "Ben kimim?" diye sordu.

Tırnaklarımı çelik gibi kalçalarına geçirdim ve daha hızlı hareket etmesi için yalvardım. "Rey'aziel."

Başımı geri çekti ama işkence hızını artırmadı. "Ben kimim?"

Ben de onun saçlarını avuçladım. Sıkıca sıktım. Geri çektim. Sonra teslim olmayı reddederek, "Kocam" dedim.

Bu onu şaşırttı. Doruk noktası yaklaştıkça gerildi. I benimkini hissettiğim kadar kolay hissetti. Damarlarında akan kanı. Kaslarının spazmodik sıkılaşmasını. Ufkun hemen ötesindeki orgazmın tatlı sızısını.

Kollarımı omuzlarına doladım ve bacaklarımı beline kilitledim, ona yapışarak bırakması için cesaretlendirdim. Ellerini arkamızdaki bariyere dayadı ve alt bedeni benimkine doğru sallanırken nefes alış verişini düzene sokmaya çalıştı.

Bu kadarı yeterliydi. Vücudumda yavaşça atan zonklama öne doğru fırladı ve içimde patladı. Sıcak zevk dalgaları tenimin her santimine yayılıp akarken haykırdım.

Reyes kollarını bana doladı ve sonunda hızlanarak zaten içimde zonklayan coşkuyu daha da artırdı. Tırnaklarımı omuzlarına geçirdim. Keskin bir nefes çekti ve kontrolü üzerindeki kırılğan hakimiyetini tamamen kaybetti.

Vücudu kaskatı kesilene kadar uzun, sert ve derin hamlelerle içime girdi. Kasları gerildikçe şiddetle sarsıldı, orgazmın eziciliğini, içinden akan arzunun coşkusunu emdi.

Ondan kaçan hırıltı, o kadar ilkel ve hayvani ki, üzerimde başka bir sevinç dalgasına neden oldu ve ona sarıldım, doruğa ulaşmasının tadını çıkardım.

Bittiğinde, bir şeyler değişene kadar beni yakınında tuttu, saçlarıma doğru nefes nefese kaldı. Gerildi. Beni yere indirdi. Benden uzaklaştı. Bu uçağın sıcak, keskin rüzgârları bile vücudunun olduğu yerde bir ürpertinin tenime yayılmasını engelleyemedi.

Merakla ona baktım. Şaşırmış gibiydi. Şaşırdım. Ve biraz da kızgın.

Neden? Birlikteliğimizden gerçekten zevk aldığı için mi? Bu her zaman iyi olduğumuz bir şeydi.

Kaybolmaya başladı ve ben daha *Reyes* ve *bekle* kelimelerini *söyleyemedim* gitmişti. Aynen öyle.

Şaşkınlık içinde yüzüyordum. En azından Reyes de benim kadar şaşkın görünüyordu. Kocam tarafından mı yoksa başka bir şey tarafından mı baştan çıkarılmışım? Rey'azikeen'in hangi parçası beni böylesine **çılginca** arzuluyordu? Böylesine lezzetli

sefahat mi? Yoksa kocam mı ortaya çıktı?

Yine de fark eder miydi?

Yavaşça, isteksizce, serin dünyevi düzleme geri döndüm.

İki meslektaşım Garrett'ın siyah kamyonetine yaslanmıştı. Doğruldular, yüzlerindeki endişe ve telaş karışımı ifadeyle bana bir dakika boyunca baktılar. Sonra, hep birlikte akılları başlarına geldi ve bana doğru koşmaya başladılar, benim alan balonumun açıkça işaretlenmiş sınırlarını görmezden gelerek, ancak iki adım ötede durana kadar yavaşlamadılar.

Osh pardösüsünü çıkarıp omuzlarıma attığında nedenini anladım. Aşağıya baktığımda görünürde tek bir dikiş bile olmadığını gördüm. Siyah is ve ince bir ter tabakasıyla kaplı tenim hâlâ tütüyordu. Üzerimden hayalet gibi küçük spiraller yayılıyordu.

Saçlarımla nasıl görüldüğümü ancak hayal edebilirdim.

Osh bana pardösüsünü giydirirken utanmalıydım ama aklım başka yerdeydi. Herkesin önünde sergilediğim ahlaksızlık hakkında endişelenemeyecek kadar sersemlemiştim.

"Charles?" Garrett yüzlerimiz aynı hizaya gelene kadar eğilerek, "Charles," dedi. "Ne oldu? Seni incitti mi?"

Başımı salladım. "O yapmadı. O insanları o öldürmedi." Yere baktım. "Botlarım nerede?"

"Hadi tatlım." Garrett beni kucağına aldı. kollarına aldı ve beni kamyonuna taşıdı.

"Bekle. Misery." Ona bir el uzattım, muhtemelen bu sırada Will Robinson'ı ifşa ettim. "Sefalet."

"Varoluş durumunuz?" Osh, sesinde bir sırtışıla sordu.

"Onun için geri geleceğiz," dedi Garrett.

Osh kapıyı açmak için kamyonun etrafında koştu. Garrett kaldırdı

Ama kollarımı ona doladım. Nefesim kesildi ve içimdeki her şeyle gözyaşlarımla savaştım. Oş kaşlarını kaldırdığında - muhtemelen pardösü omuzlarımdan kaydığı için- gömleğini tuttum ve onu da sarılmaya çektim.

Duygularımı kontrol etmek için savaşıırken onlara sarılmama izin verdiler. Garrett bir kolunu omuzlarıma, Osh da belime doladı.

Bunun ne kadar sürdüğünü bilmiyordum ama Oş sonunda "Yani... üçlü mü?" diye sorarak beni şok halimden çıkardı.

Sonunda onları serbest bıraktım, pardösümü üzerime çektim.

Elimden gelenin en iyisini yaptım, sonra sahip olmadığım bir cesareti göstermek için yüz hatlarımı eğittim.

"Kim olduğunu bilmiyorum," dedim çenemi kaldırarak. "Hiçbir fikrim yok. Ama bir şey aradığını biliyorum. Avlanıyor."

Garrett'ın alnı kırıştı. "Neyi bilmiyorsun?"

Başımı sallayarak, "Hayır, ama Raket'in sığınağını yok etti çünkü ona nerede olduğunu söylemedi" dedim.

"Ekmek kutusundan daha mı büyük?" Oş sordu.

"Aslında bildiğim kadarıyla bir ekmek kutusu da olabilir. Rocket ona köz ve kül diyordu."

Garrett düşünceli bir şekilde başını eğdi. Siyah mesafeye baktım, başka anlamlar arıyordum. Korlar ve küller. Bu kesinlikle kocamın bedeninde yaşayan tanrıya benziyordu. Önemli bir şeyin külleri miydi?

"Tanrı camı," dedim yüksek sesle düşünerek. "Belki de kolyenin küllerini istiyordur?"

Garrett, "Cam yandığında küle dönüşmez," dedi. "Doğru. Peki neden Rocket'a gitsin ki?"

Oş başını kaldırdı ve ender rastlanan ciddi bir ifadeyle beni bıçakladı.

Bir cevap düşünmüş olmasını umarak canlandım. Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı, Danger ve Will'in genel çevresine baktı, sonra "Ceketimi geri alabilir miyim?" dedi.

11

*Dondurmayı doğrudan kartondan yiyen bir kadına
asla nasıl olduğunu sormayın.*

-TAMPON ÇIKARTMASI

İnsana perspektif kazandırmak için duş gibisi yoktu. Suyu kapattım, tam o sırada karanlık bir gölge etrafımdan geçti. Etrafımda döndüm ama kesinlikle hiçbir şey görmedim.

George'dan çıkıp havluya sarındım ve yatak odama doğru yürüdüm.

"Reyes?" Yüksek sesle sordum. Tabii ki bir cevap alamadım.

Orada olsaydı bile bana cevap vermezdi.

Oda onsuz çok büyük görünüyordu. Kavernöz ve boş. Daha fazla kalmak istediğim bir yer değildi, bu yüzden aceleyle giyindim ve Garrett'ı aradım.

"Hey, Charles. Her şey yolunda mı?" "Evet. Ne yapıyorsun?"

"Kutu kaplumbağamı besliyorum."

Uzun bir duraksamadan sonra, "Bu bir şeyin metaforu mu?" diye sordum.

"Özellikle değil. Sen nasılsın?"

"Daha iyi. Ama sana ve Oş'a başka bir iş için ihtiyacım var."

"Sizi burnumuzun dibinden kaçıran, başka bir düzleme götüren ve sadece başka bir tanrının anlayabileceği tuhaf bir çiftleşme ritüelinde kıyafetlerinizi yakan bir tanrıyı avlamayı mı içeriyor?"

"Hayır. Flört içeriyor."

"Hemen geliyoruz."

Büyük geceden önce bir şeyler atıştırmak için Calamity's'e yürüdüm.

Mekan tıklım tıklımdı. Tam anlamıyla değil çünkü bir dans kulübü değildi, ama kafamdaki gürültüyü bastıracak kadar dolu ve gürültülüydü. Neredeyse.

Haftanın en sevdiğim yemeğini sipariş etmiştim: yeşil şilili tavuk enchiladas. Birkaç gün boyunca yemek yemediğimde midemin ısrarla çıkardığı guruldama sesine yiyecek bir şeyler iyi gelecekti. Ve belki de daha iyi düşünmeme yardımcı olurdu. Beynimi iyice bir yokladım ama hâlâ bir şey yoktu. Rey'azikeen ne arıyor olabilirdi? Dünya'da neye ve neden ihtiyacı olabilirdi? Sorular bitmek bilmiyordu ve artık bir zaman sınırimız vardı.

Garip bir şekilde, konuşmaların sıkıcı gürültüsü beni daha rahat bir hale getirdi. Barda bir kadının, kendisinden çok barmenle ilgilenen bir adamla flört edişini izledim. Erkek barmen.

Bir masa dolusu erkek, bir sunucunun kışını o kadar bariz bir şekilde izliyordu ki, o geçerken hepsinin kafası aynı anda eğildi.

Bir kadını, tuvalete gitmek için ayağa kalkan sevgilisinin bardağına içkisinin yarısını dökerken yakaladım. Ve gördüm ki-

Tanrım. Sandalyemde doğrudum. Tanrı'yla konuşmam gerekiyordu. Her şeye bir zaman sınırı koyan O'ydu. Kardeşini uçaktan atmakla tehdit eden tek kişi oydu. Sadece Büyük Adam'la oturup konuşmam gerekiyordu. Bize daha fazla zaman kazandırabilirdim. Bana daha fazla zaman.

"Bunu tavsiye etmem," dedi arkamdan bir erkek sesi. Kendiminkinden daha iyi tanıdığım bir erkek sesi.

Reyes masanın etrafından dolanırken nabzım fırladı. Kum rengi bir tişört ve basit bir kot pantolon içinde bile muhteşem görünüyordu. Geniş, güçlü omuzlar. Kaslı kollar. Güçlü, neredeyse zarif eller.

"Neyi tavsiye etmezsiniz?" Ona sordum.

"Kardeşimle konuşmayı. O ... antisosyaldir."

"Aileden geliyor olmalı." Vücudumdaki moleküller onun yakınlığıyla titreşmeye başladı, daha önceki etkinliğimizin tekrarını havayı arzuladığından daha çok arzuluyordu.

Uzandı ve yüzümü okşadı, uzun parmakları nazikti.

Yem olmayı reddederek çenemi kaldırdım. Eğer konuşmak istiyorsa otururdu ve konuşurduk. Onu kovalamaktan bıkmıştım.

Karanlık yüz hatlarını orantısız bir sırtış süslüyordu. O kadar eğildi

Ağızlarımız neredeyse birbirine değecekti, sonra "Senin için iyi miydi?" diye sordu.

Sarsılarak uyandım, gözlerimi kırpıştırarak kendime geldim ve yavaşça bunun bir kez daha sadece bir rüya olduğunu fark ettim. Ciğerlerimi doldurdum ve havayı yavaşça boşalttım. Bunu nasıl yapıyordu?

"Sen yanmadın."

Döndüğümde Osh'un başımda dikildiğini gördüm. Garrett kapıdan girip bize doğru yönelirken Osh masanın karşısındaki koltuğa çöktü.

"Giysileriniz kül olmuş, her bir parçası yok olmuş ama üzerinizde hiçbir iz yok."

"Bunu açıklayamam," dedim.

"Neyi açıklayamıyorsun?" Garrett yanıma oturarak sordu. "Neden yanmadığımı."

"Sen bir tanrı mısın?" Bir menü aldı, inceliyormuş gibi yaptı ama sert dış görünüşünün altındaki belirsizliğin titrediğini hissettim.

Oş'u okumak biraz daha zordu, ancak baskın duygusuna bir parmak basmam gerekirse, bunun acımasız bir tür rızaya doğru eğildiğini söyleyebilirim. Rey'azikeen'i öldürmek zorunda kalırsa, bunu yapardı. Bundan hoşlanmayacaktı ama Reyes'i tanrı camına gönderdiğim anda ortaya konan işi yapacaktı.

Siparişlerimizi verdik ve sessizlik içinde yemeğimizi yedik. Hem Osh hem de Garrett acımasızca flört ediyorlardı, ki bu daha sonrası için iyi bir alıştırmaya olacaktı. Odanın diğer ucundan bakışlar. Bir gülümsemenin içine gizlenmiş ince imalar.

Hatta başka bir potansiyel talip üçümüze de birer içki ısmarladı. Gözünün sadece Osh'ta olduğu gerçeğini göz önünde bulundurursak çok diplomatik bir davranıştı ama altmışlı yaşlarının sonlarında olduğu gerçeğini göz önünde bulundurursak daha da diplomatik bir davranıştı. Daha yaşlı olsaydı, mesela birkaç yüz yıl daha yaşlı, ölümsüz köle iblis için mükemmel olurdu.

"Şuna dikkat et," dedim ona, kadehimi selamlamak için kaldırarak.

Osh'un ağızında kurt gibi bir sırıtış belirirken o da aynısını yaptı. "Neden? Daha fazla seks ve daha az komplikasyon."

Gözlerimi kapattım. İnsanın müstakbel damadı hakkında bilmesi gerekmeyen bazı şeyler vardı.

"Misery'yi bana geri getirdiğin için teşekkürler."

Erkeklerin yapmaya alışık olduğu gibi homurdandılar. Ama Garrett'in duyguları karmakarışık.

"İyi misin?" Ona sordum.

Yüzüme kimseyi kandırmayan nötr bir ifade yerleştirdi. "Neden olmayayım ki?"

"Ben iyiyim. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Sessizce başını salladı, sonra birasının geri kalanını içti.

"Tamam o zaman." Ellerimi masanın üzerine koydum ve ayağa kalktım. "Sen Bunu yapmaya hazır mıyız?"

Garrett bardağını yere çarptı ve bana ters ters baktı. "Seni aldı."

Oş ve ben, öfkeli bir yırtıcıyla karşılaşan birinin yapacağı gibi kıpırdamadan durduk.

Bir süre sonra ona cevap verdim. "Evet, öyle yaptı. Ama ben iyiyim."

"Tam altımızdan çekip aldı. Seni aldı, Charles."

Başımı salladım. O anda söyleyebileceğim hiçbir şey kabullenmesine yardımcı olmayacaktı. Çaresiz hissediyordu. Bu da dünyadaki en kötü duyguydu.

Bir garson yanımıza yaklaşırken eli bardağı daha sıkı kavradı. "Bir tane daha ister misiniz?" diye sordu.

"Onunla savaşılamayız," dedi bana.

Ona hitap etmeden önce sunucuya teşekkür ettim. "Biliyorum."

"Haklısın," dedi Oş. "Yapamayız." Bakışlarını maksatlı bir şekilde bana çevirdi. "Ama siz yapabilirsiniz."

"Hayır, yapamam, Osh."

"Bu tavırla olmaz, yapamazsın. Yerini hatırlaman gerekiyor. Neler yapabileceğini hatırlamalısın."

"Anlıyorum, Osh. Benim bir geçmişim var. Görünüşe göre eskiden diğer tanrıları yiyordum."

"Onları karnavaldaki pamuk şeker gibi yedin."

Arkama yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. "Bunu kocama yapamam."

"O senin kocan değil," dedi usulca.

Dinlemeyi reddettim. Oş'un bu şekilde hareket edeceğini biliyordum. Fazla seçeneği yoktu ama bu imaya içerlememi engellemedi.

"Oraya gitmiyorum, Osh. Henüz değil."

"Bunu aklınızın bir köşesinde tutun. Kovboyluk yapman gereken zamanlar gelebilir."

Ben cevap vermeyince Osh tekrar yerine oturdu ve Garrett'la birlikte içkilerini yudumlamaya devam ettiler.

"Ayrıca," dedi Osh, kendini tutamayarak, "*ateşli terimine* yeni bir anlam kazandırdığınız gerçeğine değinmek istedim."

Garrett isteksizce güldü ve havadaki gerilim buharlaştı. Bunun Osh'un süper gücü olup olmadığını merak etmeye başlamıştım.

"Hazır mıyız?" Onlara sordum. Yapacak bir işimiz vardı.

İkisi de tereddütlü bir şekilde başlarını salladıktan sonra Garrett ağzının yarısı carne adovada ile doluyken sordu: "Ne yapıyoruz?"

Yine mi?"

Osh burritosundan son bir ısırık daha aldı ve Garrett'in sorusunu başıyla onayladı.

"*Biz bir şey yapmıyoruz. Siz ikiniz flört ediyorsunuz.*"

"Çok tatlı," dedi Oş.

Bir saniye önce lise öğrencisi gibi görünürken, bir saniye sonra daha yaşlı bir lise öğrencisi gibi görünmesi beni şaşırtmıştı. Çocuk, çocuk gibi görünüyordu. Onu pazarladığım için kendimi kötü hissediyordum ama bir kızın yapması gerekeni yapması gerekiyordu.

Cookie'ye mesaj attım ve bizi otoparkta karşıladı, tamamen siyah kıyafeti ve siyah kayak şapkası, normalde Jackson Pollock gibi görüldüğü düşünülduğünde hiç de şüpheli değildi.

"Harika bir seçim," dedim. Tek eksik siyah yüz boyasıydı.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Gerginliği büyüleyiciydi. Garrett ve Osh'a çabucak sarıldı. "Daha önce hiç soygun yapmadım. İhtiyacımız olursa siyah yüz boyam da var."

Tüm gücümle. Kıkırdamamak için gereken buydu. "Aslında bu bir soygun değil ve henüz hiçbir şey çalmadık."

"Doğru, doğru." Derin, sakinleştirici bir nefes aldı.

Osh ve Garrett Garrett'in kamyonetine binerken biz de Misery'ye doğru yola çıktık.

"Ve bilesin diye söylüyorum, tüm bu olay boyunca senin altının yanında olacağım."

"Bildiğim iyi oldu Cook."

"Ya da mesela yedi buçuğunuz. Neye ihtiyacınız varsa."

Gücümün her zerresini. "Peki Bob Amca'ya ne söyledin?" Misery'nin sırlarını açarak sordum. Ve kapılarını.

"Sinemaya gideceğimizi."

Dudağımı ısırdım ve sonra sordum: "Peki bunu satın aldı mı?"

"Tabii ki tam olarak şu sözleri söyledi: 'O yeğenime söyle, eğer seni tutuklatırsa bir daha gün yüzü görmemesini sağlarım.'"

"Yani, tamamen satın aldı. Harika."

Misery'ye atladık ve Pari's Plausible Deniability adını verdiğimiz küçük bir yere gittik.

"Bu gece ne olduğunu anlatmak ister misin?" diye sordu.

"Oh, doğru, şey, yeşil şilili tavuk enchiladas yedim ve Garrett-"

"Peki, tamam. Bu konuda konuşmak istemiyorsan, konuşmak istemezsin. Ama bil diye söylüyorum, en iyi arkadaşım bir tanrıyı yakalama görevinden saçları alevler içinde çıplak döndüğünde-"

"Saçım yanıyor muydu?"

"-Ben sorular soracağım."

Hızlı bir saç kontrolünden sonra San Mateo'dan sola döndüm ve kuzeye yöneldim. "Özür dilerim Cook. Sana söyleyecektim. Planladığım gibi gitmedi."

"Ben de öyle düşünmüştüm. En azından bir şey öğrendin mi?"

"Rey'azikeen'in cinsel ilişkide en az alter egosu kadar iyi olduğunu öğrendim."

Cookie nefes nefese kaldı, sonra gözleri kamaştı ve küçük bir

Ağzının köşesi seğirdi. Kendi düşünceleri içinde boğulmasına izin verdim.

Yaklaşık otuz saniye sonra yaklaştı ve "Bana her şeyi anlat" dedi.

Güldüm ve ona her şeyi anlattım, her keskin nefes alışımın, her zevk iç çekişimin, her "Aman Tanrım" ve "Hayır, yapmadı" deyişimin tadını çıkardım. *Aşçı'nın* beni daha iyi hissettireceğine güvenilebileceğimi biliyordum.

Bu arada, Cookie şaşkınlık içindeyken ona Walter diyebilir miyim diye sordum. Walter White'daki gibi. Aşçı'daki gibi.

Cevap vermedi. Bunu evet olarak kabul ettim.

Varış noktamıza yaklaştığımızda, Walter yine haşlanıyordu, ama bu sefer sote edilmiş şaşkınlık, püre haline getirilmiş şaşkınlık ve çiğ, sulandırılmamış arzudan oluşan bir stokta haşlanıyordu. Yaşadığımız onca şeyden sonra onu hâlâ büyüleyebilmeyi seviyordum. Masallarımın sıkılacağından ve hayatımın onun gözünde sıradanlaşacağından endişeleniyordum. Ama şu ana kadar çok iyiydi.

"Burada bir yerde olduğunu biliyorum," dedim, yeri bulmaya çalışarak.

Garrett beni takip ediyordu ve ben bu durumu, körün seksi ama aynı zamanda kör olana yol göstermesini anımsatmaktan kendimi alamıyordum. Bu da o adamdan aldığım telefonu açıklıyordu.

"Nereye gittiğini biliyor musun?"

"Duh."

"Üç kez U dönüşü yaptık."

"Araziyi tanımaya çalışıyorum. Bilirsiniz, kışımızı kaldırmamız gerekirse kaçış rotamızı ezberliyorum."

"Charles, nereye gidiyoruz?"

"Yüzde 100 emin değilim. Walter adresi yazdı ama şu anda şokta."

"Kıyafetlerini mi yaktı?" Walter sordu. En azından yeniden konuşmaya başlamıştı.

"Sadece mekanın ukala görüldüğünü hatırlıyorum."

Eğer gerçekten sıkıntıdan iç çekmek mümkün olsaydı, Garrett az önce bunu yapardı. "Bir iş nasıl ukala olabilir? Walter da kim?"

"İşte orada!" Olması gerekenden çok daha büyük bir hevesle işaret ettim ve önünde daha küçük bir bina olan büyük, tehditkâr görünümlü bir binanın otoparkına girdim. "Dick, Adcock ve Peterman'ın hukuk bürosuna hoş geldiniz. Gördünüz mü? Ukala. Ortak olduklarında ne yaptıklarını biliyor olmalılar."

"İhtiyacımız olan şey bir hukuk bürosunda mı?"

"Hayır. İhtiyacımız olan şey hukuk bürosunun arkasındaki büyük binada."

Gecenin bir yarısı avukatımızı ziyaret ediyormuşuz gibi görünmek için hukuk bürosunun yan tarafına çektik ve arkasındaki binaya zorla girmedik.

Nicolette Lemay, her ne kadar seçici olsa da tuhaf bir durugörü yeteneğine sahip hemşire arkadaşım, gölgelerin arasından çıkıp bize doğru yürüdü ve hızla karşıya geçerken etrafı taradı. Hiç de şüpheli görünmüyordu.

Misery'den kayarak çıktığımda beni karşıladı. "Bunu gerçekten yapıyor muyuz?" diye sordu, sinirleri aşırı gerilmişti. "Ben bir

Hemşire, ama kolayca panikliyorum."

Güldüm. "Endişelenme. Bir planım var."

Walter yolcu koltuğundan bana baktı. "Bir planın mı var? Bunun Garrett'ın planı olduğunu sanıyordum. Ya da Osh'un planı. Ya da Pari'nin planı."

Kimden bahsetmişken, Pari küçük kırmızı bir Dodge Dart'la geldi, indi ve açık pencereme doğru yürüdü.

Onu başımla selamladım, sonra tekrar Cookie'ye baktım. "Ne söylemeye çalışıyorsun Walter?"

"Planlarınızın asla işe yaramadığını söylemeye çalışıyorum."

"Ne? Planlarım çoğu zaman işe yarar, tabii Cuma günü yapılmadıkları sürece. Benim Cuma planlarım asla tutmaz."

Walter cipten indi ve etrafta dolaşmaya başladı. Yolda Misery'nin kışını kontrol ettiğinden oldukça emindim.

"Hey, Pari," dedi.

"Hey, Walter." Pari çabuk anladı. İsmi vermeyeceğim bazı insanlardan daha hızlı... Garrett.

Kamyonetine doğru yürüdük. Garrett camını indirdi. "Ne yapıyoruz biz?"

"Duruma göre değişir. Burada iki gece muhafızı var ve Hangisinin görevde olduğundan emin değilim. Eğer dişiye, Garrett görevde. Eğer erkekse, her şey senin ellerinde olacak Osh."

"10-4, patron." Usta bir flörtçü olan Garrett'ın kamyonetinden atladı, bunu yapmaktan biraz fazla mutluydu.

Garrett biraz daha tereddütlüydü.

"Eğer yardımı olacaksa," diye ekledim, "yirmi iki yaşındayken Miss New Mexico'yu kazandı."

Bu onu hemen neşelendirdi. Canavar kamyonundan çıktı - çocuklar ve oyuncakları- ve bir an Oş'la usulca konuştu.

Walter onları uyararak, "Bunu planlamasına izin verdiğinizde inanamıyorum," dedi.

"Walter," dedim, ses tonum daha uyarıcı bir hal almıştı. "Seni küçük inançlı. Belki de arabada kalmalısın."

"Asla olmaz. Peki neden bana Walter diyorsun?"

"Yapabileceğimi söylemiştin."

Pari'nin Garrett için, Nicolette'in de Osh için kalbinin pıt pıt attığı tanışma faslından sonra binanın ön girişine yöneldik ve camdan içeri baktık.

Walter, "İsmimi değiştirmeyi kabul ettiğimi hatırlamıyorum," dedi.

"Muhtemelen tüm meth. Kadın gardiyan." Onlara geri döndüm. "Swopes, sıra sende."

Oş hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Omzunu okşadım. "Sorun yok. Sana hâlâ ihtiyacımız var. Tırnaklarımı yeni yaptırdım."

Garrett içeri baktı. "Onun Miss New Mexico'yu kazandığını söylediğini sanıyordum."

"O yaptı. Sana söyledim, yirmi iki yaşındayken."

Beni tersledi. Sertçe. "Peki bu ne zamandı? Ellili yıllar mı?"

"Swopes, *o kadar da* yaşlı değil. Şimdi git işini yap."

Sırıttı. "Şaka yapıyorum. Kız çok tatlı. Eğlenceli olacak."

"Tam bir sürtüksün."

Omuz silkti ve Oş'a doğru başını salladı. "İyi olsun." Oş'un sırtışı düpedüz şeytana dönüştü.

"Çok iyi değil," diye açıkladı Garrett, ama Osh çoktan Ateşlendi.

Herkesin beklediğinden çok daha sert bir yumruk savurdu ve Garrett'ın sol gözüne ve burun kemiğine isabet etti.

Garrett'ın başı geriye gitti ve birkaç adım tökezledi. Sonra ellerini yüzüne bastırıp iki büklüm oldu ve izne çıkmış sarhoş bir denizci gibi küfretti. Ama işe yaradı. Garrett'ın parmaklarının arasından kan süzüldü.

Doğruldu ve Oş'a ters ters baktı.

"Ne?" diye sordu, masumiyet timsaliydi.

Sonra Garrett bana ters ters baktı. "Bu şimdiye kadarki en kötü plan."

"Gördün mü?" Walter başını salladı. "Sana söylemiştim. Kimse beni dinlemiyor."

Oş'a kanlı bir orta parmak uzattıktan sonra tökezleyerek cam kapıya gitti ve kapıyı çaldı.

Geri kalanımız aceleyle binanın yan tarafına gittik.

Garrett'ın içeri girdiğinden emin olmak için izleyebilirdi.

Güvenlik görevlisi kapıyı açtığı anda Garrett cazibesini konuşturarak soyulduğunu, cep telefonunun şarjının bittiğini ve bir telefon ödünç alıp tuvaleti kullanabileceğini söyledi.

Ama durup düşünmem gerekti. "Albuquerque'de insanlar soyulur mu?" Bu doğru gelmedi. "Soyulduk mu diyeceğiz? Ve

Değilse, ne diyeceğiz?"

Kadın güvenlik görevlisi kapıları açarken herkes beni görmezden geldi ve yüreği ağzına geldi. Ona binaya kadar yeterince hızlı eşlik edememişti.

Bize kaçamak bir başparmak işareti yaptı ve içeri girdi.

"Bu onu meşgul eder," dedim ellerimi ovuşturarak. beklenti. "Bu yavruyu kırıp içeri girme zamanı."

Binanın arka girişine doğru yürüdük, Walter gittikçe daha da geriliyordu. "Zorla girme konusunda çok kötüyüm."

"Walter, kimse seni yargılamıyor. Bu konuda değil. Ancak, zemin rutininizden not alacaksınız."

Nicolette cennetteydi. Onunla sohbet etmek için yavaşladım. "Eğleniyor gibi görünüyorsun."

"Evet, pek dışarı çıkmıyorum." Yakınına eğildi ve Oş'u işaret etti. "Ve çok tatlı."

"Evet, öyle."

Nicolette inanılmazdı. Ben kimdim ki gerçek aşkı engelleyeyim? Geleceğe bir anlık bakışında gördüğüm olaylar gerçekleşirse damadım olabilirdi ama bu çok uzak bir ihtimaldi. Dünya'da biraz topraklanmaya ihtiyacı olabilirdi. Bu onu dürüst tutacaktır.

"Bu işe gözün açık gir," dedim ona, "o cehennemden gelen eski bir köle iblis ve insan ruhlarıyla yaşıyor. Sakın onu dudağından öpme. Asla."

Gözleri fincan tabağına döndü, nabızı hızlandı ve kendini kaptırdı. Yavru köpek ifadesinden anlayabiliyordum. Ayrıca güzel ağzının bir köşesinde küçük bir damla salya vardı.

Oh, evet. O bir bekçiydi. "Peki ya güvenlik?" Pari sordu.

"Birini tanıyan birini tanıyorum. Şu anda çalışmıyor. Kamera yok. Alarm yok. Hiçbir şey yok."

"Bu yüzden tam zamanlı güvenlik görevlilerine para ödüyorlar."

Walter söyledi.

"Exactamundo. Pari? Sıra sende."

Pari basamakları tırmanarak yükleme iskelesine çıktı ve epeyce gürültü patırtıdan ve birkaç küfürden sonra arka kapının kilidini açtı. Kilidi kendim de açabilirdim ama Pari daha hızlıydı. Kilit açma becerilerim Bugatti Chiron ile yarışan 86 model bir Yugo'ya benziyordu.

Özel operasyon ekibi gibiydik. Tüylerim diken diken oldu.

Aceleyle içeri girdik ve sonra planı hazırladım.

"Tamam, Pari'nin hayatını kurtarmak ve özgürlüğünü korumak için - ama daha çok hayatını kurtarmak için - Nicolette bir sanat projesi için herkesten kan alacak. Fazla değil. Belki her birinden bir ya da iki galon kadar."

"Bir bira," diye önerdi Nicolette. "Cesur kaçışımız sırasında kimsenin bayılmasını istemiyorsak yarısı." Bu işlerde gerçekten çok iyiydi.

Angel içeri girmiş ve Nicolette'in arkasında kayıtsızca durmuştu, parlayan gözlerinde belirgin bir ilgi vardı, ama planımı açıkladığım anda geri çekilmeye başladı.

"Hey Angel. Tam zamanında geldin. Bir gözcüye ihtiyacımız var."

Başıyla bir işaret yaptı ama geri çekilmeye devam etti. "Şimdi hatırladım, gitmem gereken başka bir yer var."

"Neyin var?" Gözlerimin önünde solgunlaşırken ona sordum.

Ölen kişinin bunu yapabilmesi beni şaşırtmıştı. "Kan görmekten gerçekten hoşlanmıyorum."

Gözlerimi kırptım. "Bunu göğsünde açık yara olan çete üyesi söylüyor."

Yere baktı. "Bu farklı."

"Pek sayılmaz." Ben başka bir şey söyleyemeden gitmişti. Küçük pislik. Bu beni hızlı bir şekilde hiçbir yere götürmedi. Gözcümüz kim olacaktı?

Oş'a döndüm ama Nicolette burnunun kenarını sıkarak duruyordu. Tekrar bana baktı.

Angel'ın az önce boşalttığı yeri işaret ettim. "Angel kan görmekten hoşlanmaz."

"Şunu bir açıklığa kavuşturalım," dedi aniden sinirlenerek. Telaş içinde doğruldum. Şimdi ne yapacaktım?

"Kan alabilmek için bir plazma merkezine girdik. ... bir sanat projesi için mi?" "Evet."

Walter kaşlarını çattı. "Bir kan toplama aracı çaldığımızı söylediğini sanıyordum."

"Hayır. İzini sürmek çok kolay."

"Ve bu Pari'nin hayatını mı kurtaracak?" Nicolette sordu.

"Ve onun yaratıcılığını ateşleyecek. İki kuş. Bir taşla iki kuş."

Güç almak istercesine iki avucunu da masanın üzerine koydu. "Malzemeleri hastaneden çalabileceğimi ve bunu mesela senin ofisinde yapabileceğimi biliyorsun değil mi? Örneğin?"

Ona bakakaldım. "Ciddi misin? Ağır suçlamaları ve parmaklıklar ardındaki bir hayatı riske atmamıza gerek yok muydu?"

Esprili olmayan bir gülümsemeyle ağzını inceltti ve başını salladı. Odadaki herkes başını salladı, bana biraz sinirlenmiş görünüyorlardı. Osh hariç herkes. Düğmelerine bastığında güzel sesler çıkaran bir makine bulmuştu.

"Hastaneden kan çalamayacağını söylemiştin."

"Alamam. Bu birkaç malzeme alamayacağım anlamına gelmiyor. Hâlâ yasadışı ama yapılabilir."

"Otuz dakika önce bir şeyler söyleyebilirdin," dedim nefesimin altında.

"Şimdiye kadar planı bana anlatmadın."

"Sana söylemiştim," dedi Walter kına yakarak. Ofisteki Noel partisine kesinlikle davet edilmeyecekti.

"Kahretsin." Etrafıma bakındım. "Tamam, peki ya biz Buradan malzemeleri çalıp Pari'nin evine mi dönelim?"

Nicolette birdenbire neşelenerek, "Bu işe yarar," dedi. O Pari'nin de seçtiği erzak odasına koştu ve hepimizi kurutmak için ihtiyaç duyacağı her şeyi aldı. Eğer bir seri katil ya da vampir olsaydı, bu onun için bulunmaz bir fırsat olurdu.

Mekânı yağmalamayı bitirdiğimizde, Oş'u uyuyakaldığı sandalyeden sürükleyerek kaldırdım ve hiç de yıpranmamış bir şekilde dışarı çıktık.

Koşarak binanın önüne gittim ve cam kapıya vurdum. Hem Garrett hem de güvenlik görevlisi bana baktı; Garrett şaşkın, güvenlik görevlisi ise kızgındı.

Kapılara doğru yürüdüler ve o da kapıları açtı. O bir şey söyleyemedi gösteriye başladım.

"Garrett! Aman Tanrım!" Hemen öne atıldım ve kollarımı ona doladım. "Ne oldu? Kim yaptı bunu?"

"Soyuldum."

"Albuquerque'de *soygun mu diyoruz?*"

Bana ters ters baktı.

"Çok özür dilerim. Seni hastaneye götüreceğim."

Muhafızın yüzünde hayal kırıklığı vardı. Ama kısa sürede kafa karışıklığına dönüştü. "Bekle, adının Reyes olduğunu söylediğini sanıyordum. Reyes Farrow."

Ona sonsuza kadar bakakaldıktan sonra, ki bu sonsuzlukta o da muzip sırıtışını gizlemeye çalışıyordu, ona döndüm. "Evet, öyle. Adım Reyes Garrett Farrow. Reyes Alexander Farrow değil." Homurdandım ve elimi küçümseyici bir şekilde salladım. "O tamamen başka bir adam."

Şüpheyi alını kırıştırdı.

"Gitmeliyim," dedim, onu acele ettirerek. "Bu adamı birden fazla bıçak yarası için hastaneye götürmeliyim."

"Bıçaklandı mı?" diye sordu endişeli bir solukla.

"Henüz değil, ama gece daha yeni başladı."

Garrett bir kolunu bana doladı ve ben de ona Osh'un oturduğu kamyonetine kadar yardım ettim. Sürücü koltuğunda. "Bunun iyi görünmesini sağlamalıyız" dediğimde ona dışarı çıkmasını emretmeye başladı ve onu yolcu tarafına götürdü.

"Çok hızlıydı," dedi. "İhtiyacınız olanı aldınız mı?" "A l d ı k .

Sadece malzemeleri aldık, çünkü görünüşe göre Bu bir seçenektir ve Nicolette kanımızı çekecek.

Pari'nin evinde."

"Yüce Charles Davidson çaldı mı?"

"Hey," dedim, gücenmişim. "Daha önce de hırsızlık yaptım." "Mm-hmm."

"Ayrıca masanın üzerine bir özür notuyla birlikte bir yüzlük bıraktım,

ama merak etmeyin, el yazımı gizledim."

Beni tersledi. "Parmak izlerini gizledin mi?" Hay aksi.

12

*Eğer bir Jedi olsaydım,
Güç'ü uygunsuz bir şekilde kullanma ihtimalim yüzde yüz.*

-DOĞRU GERÇEK

Dairesine döndüğümüzde Pari, "Bu şimdiye kadar aklına gelen en tuhaf fikir," dedi. "Bayıldım."

Kıkırdadım. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Nicolette hepimizden biraz kan aldı ve Pari bunu bir tutam CAM fosforu ile birlikte ofis duvarlarına uygun bir boyayla karıştırdı. Daha sonra, siyah bir ışığın yardımıyla, zaten orada bulunan kan sıçramalarının üzerine güzel bir duvar resmi oluşturdu, çünkü hiçbir temizlik böyle bir adli delili ortadan kaldıramazdı. Asla. En azından duvarı değiştirmeden.

Pari birkaç vuruş daha yaptıktan sonra bir test uyguladı. Siyah ışığı kapattı ve normal ışıkları açtı. Yeni boya eskisine karışmış, neredeyse hiç fark edilmemişti. Eski boyanın nerede bittiğini ve yeni boyanın nerede başladığını anlamak için zorlanmak gerekirdi.

Ancak ışıklar sönüp siyah ışık yandığında, cesur vuruşlar ve keskin kenarlardan oluşan muhteşem bir motif ortaya çıktı,

Orada burada bir kafatası ile noktalanmış, parlıyordu. İnanılmaz derecede havalı bir efektli.

"Kamuflaj," dedi Walter bir ısırık pizzayı birasıyla mideye indirmeden önce. "Dahice."

Hepimiz Pari'nin ofisinin etrafında ve arka odasında oturduk.

dövme işini geliştiriyor, onun çalışmasını izliyordum. Yere oturdum ve Osh'un bacağını baş desteği olarak kullandım. Pari'nin ofisindeki kanepeye yerleşmişti ve Nicolette görevini tamamlayıp tehlikeli maddeleri güvenli bir şekilde bertaraf ettikten sonra karşı taraftaki kolçağa oturmuştu. Nicolette'in oturabilmesi için bacaklarını oynatmıştı ama Nic bunun için fazla utangaçtı.

Garrett, Pari'nin ofis sandalyesini çalmıştı ve Pari onu en iyi sorgulayan bakışlarıyla kısırdığında bir dilim duble pepperoni yemekle meşguldü.

"Eee?" diye sordu ona.

Başını salladı, sonra sertçe yutkundu. "İnanılmaz. Evime gelmen gerek."

"Evet, öyle," dedim. "Çok kahverengi."

"Kahverengiyi severim," diyerek kendi alanını savundu.

"Kahverengi yiyecekleri severim," diye teklif ettim. "Kahve. Çikolata. Karamel.

Peki ya sen Walter?"

"Bak ne diyeceğim," dedi esprili bir sırıtışla, "bana Walter demeyi kes, çünkü demezsens yıllarca öyle kalacak ve kızlara isim vermene izin vereceğim."

Canlandım. Gerçekten. Oş'u ittim ve dik oturdum. "Gerçekten mi?"

"Evet. Sadece saygınlığımı bana bırak." "Ne? Haysiyet

abartılıyor."

"Anlaşma bu."

Kahretsin, sıkı bir pazarlıkçıydı. "Oh, evet." Ayağa fırladım ve volta atmaya başladım. "Çok fazla seçenek var." Uzun bir süre kızlarına, yani göğüslerine baktım ve beyin fırtınası yaptım. "Thelma ve Louise? Sonny ve Cher? Laurel ve Hardy? Aman Tanrım. Beynim patlayacak."

Pari'nin sanatçılarından biri yaşlı bir kadına ilk dövmesini yapıyordu. Kadın pek iyi karşılamadı. Acı dolu çığlıkları konsantrasyonumu bozuyordu.

Nicolette birasından bir yudum alarak, "Biliyorsun," dedi, "eğer herhangi birimiz şüpheli bir şekilde ölürsek, Pari'nin işi biter. Duvarlarının her yerinde bizim DNA'mız var."

Pari durdu ve soluk soluğa bana döndü. "O haklı. Ya siz öldürülürseniz?"

Tekrar Oş'un önüne oturdum, kanepeye yaslandım ve onu bacaklarını bir tarafa çekmeye zorladım. "Eğer istenmeyen bir şey olursa, buradan uzakta öldürüldüğümüzden emin olmamız gerekecek. Değil mi çocuklar?"

Herkes selamlamak için bir bira kaldırdı.

Osh, "Pari'yi cinayetlerimizden dolayı mahkum ettirmek yok," dedi.

Ciddi yeminimizden memnun olan Pari işine geri döndü. "Biliyor musun, bu benim yeni işim olabilir."

"Bir suç mahallini örtbas etmek için insanların duvarlarını kana boyamak mı?"

"Bunun hastalıklı bir soğukkanlılık hissi olsa da, hayır. CAM fosforu ile tablolar yaratmak. Sıradan bir gözlemci için bunlar günlük sahneler olabilir. Bilirsiniz, sıkıcı

Saçmalık. Ama siyah ışık bir kez yandığında, karanlık, düşünceli ve uğursuz olabilirler. Sadece neon renkte."

"Senden daha azını beklemezdim. Butch Cassidy ve Sundance Kid?" Gözlerimde umutla Cook'a baktım.

Bir an düşündü, sonra başını salladı ve bir ısırık daha aldı.

Vazgeçmeyerek işe geri döndüm. "Bu biraz zaman alabilir."

"Ne yaptığınızı biliyorum," dedi Garrett. Sadece o tam üzerimde duruyordu.

Pari'nin masasının arkasındaki eski koltuğuna ve sonra da ona baktım, acaba benim haberdar olmam gereken bir tür doğaüstü yetenek mi kazandı diye düşündüm.

Oş'un bacakları gövdeyi sardığında yanımda yere yığıldı ve şüphelerim yeniden canlandı.

Pizzamı bıraktım ve tüm dikkatimi onlara verdim. "Sanırım bu bir tür müdahale."

"Onun gibi bir şey," dedi Osh.

Cookie, Osh'un yanındaki kanepeye oturdu. "Senin için endişeleniyoruz, tatlım."

"*Et tu, Walter?*"

"Onu suçlamayın," dedi Garrett.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama Osh bacaklarını kilitledi. Cookie, "Charley, biliyorsun senin altının bende olduğunu," dedi.

Birbirimize göre konumlarımızı incelemek. "Ya da, 9:45 gibi. Her halükarda, hepimiz senin için buradayız." "Peki bu neyle ilgili?" Sorgucuma sordum.

Garrett cevap vermeden önce düşüncelere dalmış bir halde dudaklarını birbirine bastırdı. "Bu işi çözmek, Reyes'i geri getirmek ya da onu bu uçaktan atmak veya kesmek için bir günden az zamanımız var ve biz burada sanat projeleri yapıp pizza yiyoruz."

Ürperdim ve başımı öne eğdim. "Biliyorum. Sadece... aklıma yeni fikirler gelmiyor. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok."

Osh beni güven verici bir şekilde sıkarak, "Eminim öyledir," dedi.

Bir kolumu bacağına doladım. "Anlamıyorsun. I kim olduğunu bilmiyorum."

"O Rey'azikeen," dedi Osh.

"Aynen öyle. Onu tuzağa çekmeyi denedik. Bu işe yaramadı."

"Yoksa öyle miydi?" diye sordu. "Bundan ne öğrendik?" "O adama karşı koymaktan tamamen aciz olduğumu herhangi bir biçimde."

"Hayır."	Garrett	karşı çıktı.	"Biz
öğrenilmiş		o o	size karşı

koymaktan tamamen acizdir."

Bir omzumu kaldırıp gönülsüzce omuz silktim. Bu bilginin bize ne faydası olacaktı?

"Ve" diye ekledi Oş, "gerekeni yapmakta isteksiz olduğunuzu öğrendik."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Sen bir tanrısın Charles," dedi Garrett. Beni sakinleştirmek için elini dizime koydu. "Sen İlk Yıldız'sın, kitaptaki gibi."

Onu tersledim. "Bu bir çocuk kitabı." "Ve senin hikayeni anlattığına ikna olduğum bir kitap."

Oş öne doğru eğildi ve kollarını boynuma dolayarak bana güven verici bir sarılma teklif etti. "Katılıyorum."

"Hangi kitap?" Cookie sordu.

"Sana sonra gösteririm ama bunların ne alakası var anlamıyorum."

"Onu yenebilirsin," dedi Osh. "Eğer istersen."

Kurtuldum ve ayağa kalktım. Nicolette'in koyu renk gözleri yuvarlaklaşmıştı ve Pari dinlemek için başyapıtını beklemeye almıştı.

"Anladım. Başka tanrıları da yedim. Hatta bu formdayken bile yedim. Bu düzlemde. Tanrı Eidolon'u yedim ama o kötüydü. Reyes değil."

"Reyes hakkında konuşmuyoruz," dedi Osh. "Rey'azikeen hakkında konuşuyoruz."

"Tamam, peki, onun hakkında ne biliyorsun? Yani, cehennemde bile adını duymuşsunuzdur."

"Elbette biliyordum. Lucifer'in oğlu olduğunu bile biliyorduk, Rey'aziel, Tanrı Rey'azikeen'in enerjisi kullanılarak yaratıldı. Sadece tanrısal parçasının hala orada olduğunu bilmiyordum."

"O zaman, tamam, onun hakkında ne biliyorsun?"

Kanepede arkasına yaslandı ve kara kirpiklerinin altından bana baktı. Uzun bir süre sonra, "Sadece söylentileri duydum. Köleydim, hatırladın mı? Cehennemde bile gizli bilgilere erişimim yoktu."

"Ve? Söylentiler ne diyordu?"

"Karanlık madde dediğimiz şeyin yaratıcısı olduğuna dair söylentiler vardı, teorik madde ile karıştırılmamalı."

evreni birbirine bağlayan yerçekimi kuvveti. Bu karanlık madde, yani karanlıktı."

Pari'nin masasındaki sandalyeyi çektim ve oturdum. "Açıkla."

Başını iki yana salladı. "Sadece cehennemin derinliklerinden gelen, onun karanlık maddeyi yarattığına ve karanlık maddenin ışığı yutan karanlık olduğuna dair söylentileri biliyorum. İyiliği yutan kötülüktür. Bu yüzden yaptığı işte bu kadar iyi."

"Neden? Ne iş yapıyor?"

"Yanlış anladınız. En kötü kısmı bu değil."

Sandalyede kaykıldım ve çenemi kaldırarak her şeye hazırlandım. "Isırırım. En kötü kısmı ne?"

"Başka söylentiler de vardı. Çocukların konuşmaktan korktuğu bir şehir efsanesi gibi kısık sesle konuşulan söylentiler."

"Ne dediler?"

"Rey'azikeen'in karanlık maddeyi yaratmadığını söylediler. Karanlık maddenin kendisi *olduğunu* söylediler. Bu onun bir parçasıydı ve karanlık madde onun ruhundan geliyordu."

Bütün bunlar doğru muydu? Tanrı Rey'azikeen gerçekten de o kadar karanlık, o kadar korkutucu muydu ki, cehennemdeki zebaniler bile onun hakkında sadece fısıldamaya cesaret edebiliyordu? "Cehennem gibi bir yerde böyle bir şey neden bu kadar sessiz olsun ki?"

"Çünkü o Tanrı Elohim'in kardeşidir. Kardeşi hapiste olan bir televizyon müjdecisi gibi. Bu... kirli."

Tüylerim jilet gibi keskin dikenlere dönüştü. "Reyes kirli değil."

"Hey," dedi ellerini teslimiyetle kaldırarak. "Dedikoduları

istedin, dedikoduları aldın. Tek bildiğim bu."

Ona inandığımın tam olarak emin değildim ama Nicolette'in bundan sonra asla eskisi gibi olmayacağından endişeliydim, bu yüzden konuyu kapattım. Şimdilik.

Ayağa kalktım ve tekrar volta atmaya başladım. "Bu benim hatam. Kötü bir şey yaparsa, bu uçaktan atılırsa, öldürülürse ya da bunların hepsi olursa, bu benim suçum."

Oş ayağa kalktı ve dikkatimi çekmek için yolumu kesti. Ellerini omuzlarıma koydu ve "Hayır tatlım, öyle değil. Sadece bir karar vermen gerekiyor. Eğer ortalığı karıştırırsa, onu durdurmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır mısın?"

* * *

Herkes gittikten sonra Cookie ve ben iyi olduğundan emin olmak için Pari'nin yanında kaldık. Bir saat sonra, kendisinin bile uykuya ihtiyacı olduğunu söyleyerek bizi kovdu. Gerçekten de bitkin görünüyordu. Stres insanı yaşlandırıyor.

Cookie'yle birlikte eve gittik ve dairemde oturduk, kocaman oda bizi yutacakmış gibi görünüyordu. Ya da belki ben öyle istedim.

Reyes hâlâ oradaydı, Rey'azikeen'in içinde. Öyle olmalıydı. Ya öyle ya da Tanrı Rey'azikeen de beni en az ruhani kocam kadar arzuluyordu.

Ama neden yapsın ki? Onun gözünde ben bir insandım. Ne daha fazlası ne de daha azı. Elbette, insan tarafımın etinin ve kanının altında bir tanrı yatıyordu, ama görünüşe göre hiç sevmediği bir tanrıydı. Orada burada duyduğum haberlere göre, önceki varlığımızda düşmanmışız. Yani ben insandım. Birinci vuruş. Ve bir düşman. İkinci ıska.

O zaman neden beni baştan ıkartıyorsun? Neden bana diz öktürüyorsun?

Belki de amaç buydu. Beni dize getirmek. Bana herhangi bir biçimde neler yapabileceğini göstermek için. Herhangi bir şekilde neyi yapamayacağımı, yani ona karşı koyamayacağımı göstermek.

Eve geldiğimde yatağı gitmeyi düşünmemiştim bile. Zihnim dağıldığı anda ne olacağını biliyordum. İstila edecekti. Ve itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, onun istilaları kurak bir çöldeki su gibiydi. Onları arzuluyordum. Onlara susamıştım.

Sonuç olarak, kocamı özledim.

Ama benimle oynuyordu. Tanrı Rey'azikeen. Beni uyanık tutuyordu. Kafamı karıştırmak için mi? Dikkatimi dağıtmak için mi? Muhakeme gücümü zayıflatmak ya da reflekslerimi yavaşlatmak için mi?

Bu kadar körü körüne neyi aradığını anlayabilirsem yardımını dokunabilirdi. Bu bana üstünlük sağlardı, özellikle de onu nerede bulacağımı bilirim. Ama dairede tanrı camının izlerini aradım. İçinden geri döndüğünde paramparça olmuştu. Bırakın küllerini, camdan bir parça bile bulamadım.

O zaman neyin külleri? Neyin közleri?

Zihnim artık bunu düşünemeyecek kadar yıpranmıştı.

Tüm geçmişimi birkaç bin kelimeyle anlatan bir ocuk kitabı seti olduğunu öğrendiğinde Cookie'nin de uyumaya hiç niyeti yoktu. Bu işin peşini asla bırakmayacaktı. O da benim gibi yumuşak giysiler bulmak için dolabını yağmaladı, ama ben onun giysilerini giyemiyordum, o da beni kendi dolabımı yağmalamam için eve gönderdi ve dairemde oturup hayat iksirini içtik.

Yoldan geçenlere SABAHLARI YAPILACAK EN EĞLENCELİ ŞEYİN BENİMLE KONUŐMAMAK OLDUĞUNU söyleyen kahve kupaları.

Yumuşak giysilerim cennet gibi hissettiriyordu. Muhtemelen altlarında bulutların üzerine tünemiő küçük melekler olduğu içindir. Bay Farrow'un kendi yaptığı bir Őakaydı. zerinde MAJESTIC AS FUCK yazan tiőrtm o kadar da melek gibi değildi.

"Bana bunlardan bahsetmediğine inanamıyorum," dedi Cookie beni azarlayarak.

"Onları daha bu sabah öğrendim." "Bu da sana koca bir gün kazandırdı."

Beni orada yakaladı. İkimiz de sessizce okuduk, Cookie birinci kitap olan *İlk Yıldız'ı*, ben de ikinci kitap olan *Karanlık Yıldız'ı*.

Kitap, İlk Yıldız'ın -Garrett'e inanılacak olursa benim-galaksilerdeki krallıklara eziyet eden, elimdeki kitabı yazan kişi gibi kahinler tarafından bilinen ve bilinmeyen kötü niyetli tanrıları avlaması ve onlarla savaőmasıyla baőlıyordu.

Kahinlerin gözünde, bir krallıktan diğerine adaletsizliklerle savaőan, düőmanlarını alt etmek için zekâsını ve onlarla savaşmak için gücünü kullanan bir kahramandı, çünkü ne kadar çok savaşırsa sayıları o kadar artıyordu. Neyse ki, ne kadar çok savaş kazanırsa o kadar güçleniyordu. Her zaferle birlikte, yıldız düőmanını tüketti. Yüz kat güçlü bir yıldız olana kadar gücünü artırdı.

Tüm boyutlarda Hayırsever Olan, Nöbetçi, Yıldız Yiyen olarak tanındı.

Ama sonra düşüşü geldi. Avlarından birine, tüm göklerdeki en güzel yıldız olan Karanlık Yıldız'a aşık oldu. En güzel ve en ölümcül.

Çok özel bir amaçla doğmuştu: Karanlığını kullanarak penceresiz diyarlar yaratmak ve böylece içeriye atılanların bir daha asla cennetin sunduğu ışığı görememesini sağlamak. Sonsuz karanlık ve lanet içinde yaşayacaklardı.

Ama bin yıl boyunca çok karanlık bir hale gelmişti. Ölçsüz gücü kontrol edilemez hale geldi. Krallıklarını nezaket ve hoşgörüyle yöneten iyiliksever yıldızlar için bir tehdit haline geldi.

Ve böylece, Kara Yıldız'ın Kardeşi Yehova, Yıldız Yiyen'i çağırdı.

Bunu duyan Kara Yıldız ihanete öfkelenerek Yehova'nın krallığını ve halkını yakıp yıktı.

Yine de içinde bir endişe vardı. Hatta sabırsızlandı. Duymuştu

İlk Yıldız hakkında yüzyıllardır anlatılan hikâyeler. Onunla tanışmayı arzuluyordu. Onunla savaşmak için can atıyordu. Onun muazzam gücüne rağmen, o daha güçlüydü. Onun gücü, bilinen evrendeki herhangi bir krallıktaki herhangi bir yıldızın gücünden daha fazlaydı ve onu bütünüyle yutmaktan başka bir şey istemiyordu.

Ama bir ateşkes gösterisi yaptı. Onunla Satürn'ün halkaları arasında buluştu, tüm ihtişamıyla önünde durdu, o kadar parlaktı ki neredeyse onu kör ediyordu ve taleplerine teslim olması halinde Kara Yıldız'a merhamet teklif etti.

Teklifini gölgeli bir sırtışıla reddetti ve daha sonra Yüz Yıl Savaşı olarak bilinecek olan savaş başladı.

Ne kadar çok savaşırsa, o kadar çok zemin kaybediyordu. Her yönden ona eşitti.

Her yeni savaşta, her yeni darbede, ona teslim olması için yalvardı. Ona çeyreklik sözü verdi. Ama o bunu duymak istemedi.

Ancak onu yenemeyeceğini anladığında aklına bir fikir geldi. Ünlü olduğu güzelliğini kullanabilirdi. Onu kendine aşık edebilirdi.

Bu yüzden, savaşın sonraki günlerinde, onun rahat olabileceğinden daha fazla yaklaşmasına bilerek izin verdi, çünkü istediği zaman onu kolayca yiyebilirdi. Ama onun sevgisini kazanmak için çalıştı. Yüzüne dokundu. Ona doğru bastırdı. Ağzını onunkinin üzerinde gezdirdi. Her dokunuşuyla ona kur yapıyordu. Onu cezbedti. Onu sevmeye davet etti. Bu süreçte kendi kalbinin kalkanını açtığını fark etmedi.

Ancak çabaları boşunaydı, çünkü İlk Yıldız onu her zaman sevmişti. Onu her zaman özlemişti. Bu yüzden hâlâ hayattaydı.

"Bunların çocuk kitabı olduğuna emin misin?" Cookie bir süre sonra sordu.

"Ben de aynı şeyi merak ediyordum."

Bir an birbirimize baktık, sonra okumaya geri döndük.

Geceleri, Karanlık Yıldız sadece kendisi için krallık içinde bir krallık yaratmak için çok çalıştı. Kendi galaksisinden çok çok uzakta, başka bir galakside ışıksız bir diyar. Bir yerde o

sonsuz kadar yalnız ve sefil yaşayacaktı. Yavaş yavaş delirerek.

"Işıksız bir diyar mı?" Yüksek sesle söyledim. "Bir cehennem boyutu mu? Yazar cehennem boyutunu mu kastetmiş?"

"Ne?" Cookie kendi kitabına dalmış bir halde sordu.

"Kitapta, Karanlık Yıldız İlk Yıldızı yakalamak için ışıksız bir diyar yaratıyor. Cehennem boyutunu mu kastediyor?"

Cookie bir an düşündü, sonra başını salladı. "Bunu bir düşünün. Cehennem bir azap yerinden başka nedir ki? Ve tüm ışıktan kopuk olması ne kadar eziyet verici olurdu? İnsanlar tam da bunu düşünerek işkenceler yarattılar."

"Doğru."

Tekrar okumaya geri döndük.

Diyar bittiğinde, yapılar yerine oturduğunda, teslim olmuş gibi yaptı. Ona aşıkmiş gibi davrandı. Sadakat yemini eder gibi yaptı.

Gardını sadece bir saniyeliğine düşürdü ama bu süre Karanlık Yıldız'ın onu içeri atmasına, kapıyı kilitlemesine ve anahtarı yok etmesine yetecek kadar uzundu.

O kazanmıştı. Sonunda.

Elinden çok uzakta olan zafer bir anda onun olmuştu. Ama nedense kutlama yapmadı. Dünyadan daha da soğumuş ve daha önce olduğundan daha fazla işkence görmüştü. Oldüğundan daha karanlık. Çünkü aşkının bir numara olmadığını çok geç fark etmişti.

Ve o gitmişti. Yarattığı krallık zaptedilemezdi. Ne giriş ne de çıkış vardı. Böylece, Karanlık Yıldız

yüzyıllar boyunca tüm yaratılışa karşı öfkelen-di. Ta ki aklına başka bir fikir gelene kadar.

Kardeşi Jehovah'nın krallığının altında, dokunduğu her şeyi eritecek kadar sıcak bir ateşin bulunduğu ışksız bir diyar yatıyordu. Ama Karanlık Yıldız bu diyarın tüm sırlarını biliyordu, çünkü onu o yaratmıştı. Ateşle nasıl başa çıkılacağını biliyordu. Ve daha da önemlisi, onu nasıl çalacağını da biliyordu.

Böylece, bir anlık çaresizlikle, ışksız diyara girdi ve çok değer verdiği ateşi aldı. Hiç düşünmeden, yarattığı krallığın kapılarını eritmek ve İlk Yıldız serbest bırakmak için kullandı.

Ama o kadar uzun süre hapsedilmişti ki, İlk Yıldız'ın zihni tehlikeye girmişti. Zihninin oyun oynayıp oynamadığını merak ederek kaçtı ve gökyüzündeki diğer yıldızların arasına saklandı.

Yehova küçük kardeşinin yaptıklarına o kadar sinirlenmişti ki, kendi hilesini buldu. Karanlık Yıldız'ı en iyi ışksız diyarını yaratması için görevlendirdi, bu diyar bir öncekinden daha da kaçınılmazdı.

Karanlık Yıldız açıklamak için İlk'in peşinden gitmek istedi ama Yehova ona, Karanlık Yıldız'ın göklerdeki tek nöbetçi olan Yıldız Yiyen'i hapsetmesi yüzünden çok duygusuz hale gelen kötü niyetli bir hükümdar için diyara hemen ihtiyacı olduğunu söyledi. Çok acımasız.

Böylece, Karanlık Yıldız bir öncekinden daha da kötü bir ışksız diyar yarattı ve onu Yıldız Camı ile kapladı. Onu Kardeşine verdi, kapının nasıl açılıp kapanacağını açıkladı ve sonra

Yıldız Yiye'n'i aramaya gitti. Gerçek aşkını aramaya gitti.

Aklı başına gelen ve Karanlık Yıldız'ın Kardeşi'nin neyin peşinde olduğunu anlayan İlk Yıldız, Karanlık Yıldız'ı kendi krallığının ışıksız diyarına atmasına izin vermesi için O'na yalvardı, çünkü bu o kadar şiddetli değildi. O kadar acımasız değildi. Aslında, Karanlık Yıldız'ın farkında olmadan yarattığına kıyasla sanal bir cennetti.

Eğer Yehova buna izin verirse, karşılığında Kardeş'e bir iyilik yapacaktı. Ondan ne isterse.

"Küçük kardeşim seni kendi yarattığı ışıksız bir aleme göndermiş ve yüzyıllarca orada hapsetmiş olsa bile, onu affedecek misin?"

"Yapardım ve yaptım da" dedi, çünkü onu seviyordu ve aşk sonsuza dek sürer.

Jehovahn, onun büyüdüğü kişiyi atmasına izin verdi aşkını krallığının ışıksız diyarına taşıdı, ama bir kez daha ihanete uğrayan Karanlık Yıldız intikam yemini etti.

İlk Yıldız'ın diyarından kolayca kaçtı, ancak diğer iki yıldız tarafından takip edildi, kötü niyetli olanlar, Yehova için yarattığı ışıksız diyarı, Yıldız Camı'nı kullanarak onu yakaladı ve aşağıdaki diyarın, ateşten yapılmış diyarın hükümdarına götürdü.

Goblin hükümdarı, ateşini çaldığı için Kara Yıldız'ın muazzam gücünü, sonsuz enerjisini bir oğul yaratmak için kullandı. Diyarların arasında uzanan unutulmuşluğun boşluğunda bir haritası olan bir oğul. Etine damgalanmış bir harita. Oğlunu, ışıksız diyarından kaçmasına ve savaşmasına yardım etmesi için kullanacaktı.

Karanlık Yıldız'ın Kardeşi'nin parladığı cennetler için. Bir gün hükmedeceği cennetler.

Artık bir yıldız olarak eski hayatına dair hiçbir anısı olmayan oğul, her fırsatta sınanıyordu. Başarısız olursa, dayak yiyordu. Başarılı olursa, daha çok dayak yiyordu. Ta ki karşılık verene kadar. Ta ki öldürmeyi öğrenene kadar. Karanlık onu bütününüle yutana kadar.

Kara oğlunun ilerleyişinden memnun olan goblin babası, onun ordusunun saflarında yükselerek bir general olmasını izledi.

Babanın hayali giderek gerçeğe dönüşmeye yaklaşıyordu ama oğul bir zamanlar gördüğü parlak yıldızı tamamen unutamıyordu. Zihninin gözünde onun görüntüleri parıldıyor ve onu bir kez daha görmeyi arzuluyordu.

Böylece, karanlık oğul haritayı, altındaki diyar ile tanımadığı bir krallık arasındaki unutulmuşlukta gezinmek için kullandı.

Sonra onu gördü, uzakta ışıllı ışıllı parlıyordu, diğer milyarlarca yıldızın arasında bile en parlak olanıydı. Başka bir Yıldızla, tanıdık bir Yıldızla konuşuyordu ve o Yıldızın krallığına kendilerinden biri olarak gönderileceğini anladı. Savunuculuk yapması için. Kayıplara önderlik etmek için.

Rehber olmak üzere krallığa gönderilmeden hemen önce dönüp onu gördü. Ve gülümsedi. Onu yeni hayatına götüreceğ olan uhrevi rüzgarlarda kaybolmadan bir mikrosaniye önce gülümsedi.

Krallığa daha yakın olan oğlu ona katılmaya karar verdi. Her şeyinden, hatta hafızasından bile vazgeçerek

krallığı kendilerinden biri olarak gördüler.

Ancak goblin babası, oğlunun hilekârlığını öğrenince, oğlunun planlarını bozmak için krallığa elçiler gönderdi. Ve böylece iyi bir anne babadan doğan karanlık oğul, çok geçmeden goblin babasının ne kadar zalim olabileceğini görecekti. Çünkü İlk Yıldız krallığa doğduğunda, ölen annesinin ruhu etrafında parlarken, onu gördü. Beklerken onun karanlığını gördü. Onun mahvoluşunu gördü. Ve korktu.

Onun hatırı için kara oğul, goblin babasının kendisi için ayarladığı sefalet dolu hayatına çekildi. Sadece İlk Yıldız'ın ona ihtiyacı olduğunda ortaya çıkacaktı. Sadece başı dertte olduğunda. Ona yardım edecekti ama korkusu onu kol mesafesinde tutuyordu. Ona asla dokunamayacaktı. Onu asla tanımayacaktı.

Ama büyüdükçe ve krallığın Yıldızına karşı görevini yerine getirdikçe onu izledi. Jehovahn olarak bilinen yıldız.

"Bitirdin mi?" Cookie bacağıma vurarak sordu kitabıyla birlikte. İlkini okuduktan sonra sabırsızlıkla bir sonrakini bekledi.

Ama ben tamamen afallamış bir halde oturuyordum. "Bunun nasıl bir çocuk kitabı olabileceğini anlamıyorum," dedim, daha önceki düşüncelerimizi tekrarlayarak. "Bırakın uluslararası çok satan bir kitap olmayı."

"Bu ... doğru mu?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Kesinlikle öyle görünüyor."

Üçüncü kitabı okumaya niyetliydim ama az önce okuduklarımı özümsemek için zamana ihtiyacım vardı. Cookie okurken, arada bir yumuşak bir nefes çekerek, biraz daha kahve yaptım, çünkü insan uyuyamadığında bol miktarda kahveye ihtiyaç duyuyor, sonra da temiz havaya

ihtiyacım olduğunu ilan ettim.

Cookie pek dikkat etmedi. Ayakkabılarımı ve ceketimi giyip yürüyüşe çıktım.

Gecenin serin havası iyi geldi. UNM kampüsüne yürüdüm ve güzel arazide gezindim.

Kitap, tüm niyet ve amaçlar için yerindeydi. At En azından bana söylenene göre. Tanrısal geçmişime dair pek bir şey hatırlamıyordum ve Tanrı Yehova'nın bazı anılarımı aldığı öne sürülmüştü. Ama neden alsın ki?

Bulduğum tek yanlışlık, tanrı camının içindeki cehennem boyutunu kimin yarattığının anlatılmasıydı. Bana anlatılanlara göre, cehennem boyutunu Reyes inşa etmemişti. Tanrı onu küçük kardeşi için inşa etmişti. Ama yazar diğer her konuda bu kadar haklıyken, neden bu konuda yanlış yapsın ki?

"Benden vazgeçmedin mi daha?"

Döndüğümde Reyes'in beni takip ettiğini gördüm, tıpkı benim gibi amaçsızca dolaşıyordu. Ya da öyle davranıyordu. Yürüyüşü, güç ve zarafet dolu, avını takip eden bir hayvanın yürüyüşüydü.

Bir rüyada mı yoksa gerçekte mi olduğumuzu bilmeden yürümeye devam ettim ve onun da beni takip etmesine izin verdim. Belki de her ikisiydi.

"Asla," dedim, parmak uçlarımı bir fıskiye daldırırken yürüdüm. "Senin için geliyorlar. Melekler." "Her zaman öyle değil mi?"

"Bir ordu gönderiyorlar."

"Ne yapmak için? Bana sertçe bakmak için mi? Beni alt edemezler ve bunu biliyorlar." Bir adım daha yaklaştı. "Ama sen yapabilirsin. Savaş alanında buluşup başladığımız işi bitirelim mi?"

Önerisi beni ürküttü. Savaş alanı mı? Kendimi hula dansı yaparken hayal ettiğimden daha fazla bir tanrıyla savaşırken hayal edemezdim. "İstediğin bu mu?"

"Közleri istiyorum." Sesi, derin ve burbon pürüzsüzlüğünde, tenime damlıyordu.

"Dünya barışı istiyorum," dedim, savaşmaktan bıkmıştım. Savaşlardan.

Çatışma.

Sonra sırtımdaydı, kollarını arkamdan dolamıştı, biri belimde, diğeri boynumdaydı. Yüzünü saçlarıma gömdü ve hırladı.

Onu o kadar çok arzuluyordum ki, ona doğru eğildim, vücudumu yapboz parçalarıymışız gibi onunkine uydurdum. Sanki kilit ve anahtar gibiydik.

"Sana ihanet etmedim," dedim, kitabı ve Kara Yıldız'ın İlk'in ona ihanet ettiğine nasıl inandığını hatırlayarak.

Ağzı kulağımı buldu, nefesi yanağıma değdi, "Tabii ki yaptın." dediğinde.

Ve Reyes'in zihnime girdiği her seferde olduğu gibi sarsılarak kendime geldim. Etrafımda döndüm ve sadece ıssız kampüsü gördüm.

Ona ihanet ettiğime gerçekten inanıyor muydu? Eğer bir şey varsa, tam tersiydi. Bana ya da İlk Yıldız'a ihanet etmişti, durum ne olursa olsun.

Cevaplara ihtiyacım vardı ve bu beni hiçbir yere götürmüyordu. Oturup konuşmanın vakti gelmişti. Eve koştum ve Cookie'yi üçüncü kitabı okurken buldum.

"Arabayla gezmeye gidiyorum."

"Tamam," dedi, bir elini dalgınca sallayarak, tamamen kitaba dalmıştı.

"Reyes'in ağabeyiyle biraz konuşacağım." "Aferin sana, tatlım."

Çantamı ve anahtarlarımı aldıktan sonra onu kendi haline bıraktım.

ama tam ön kapıyı kapatırken, onun gecikmiş "Bekle, ne?" sesini duydum.

13

*Görünüşe göre, "Sadece beni becer"
Starbucks'ta uygun bir kahve siparişi
değil.*

-MEME

Reyes'in ben Beep'e hamileyken satın aldığı terk edilmiş muhteşem bir manastır olan eski mekânımıza gittim. Albuquerque'nin yaklaşık bir saat kuzeybatısında, Jemez Dağları'nda yer alıyordu.

Manastır görünene kadar Misery'yi ağaçların etrafından ve kuru bir nehir yatağından geçirdim. Sekiz ay boyunca orada yaşamıştık ve yapıyı tekrar görmek kalbimde hafif bir sızıya neden oldu. Onu görmeyeli yıllar olmuş gibiydi. Gerçekte ise sadece birkaç ay olmuştu. Bekle, hayır, iki. Sadece iki ay mı? Aklım almıyordu.

Gizli anahtarı aradım ve kapının yanındaki sahte bir kaplumbağanın içinde buldum. Gerçek bir kaplumbağadan daha iyidir diye düşündüm. Kapıyı açtım ve telefonumdaki el fenerini kullanarak evi gezdim. Arka kapıdan çıkınca Cookie ve Bob Amca'nın evlendiği açıklığı, bir grup zebaninin hırlayıp bana saldırdığı ağaç kümesini, içine düşüp çocuk doğurduğum kuyuyu görebiliyordum. Tipik bir doğum hikâyesi değildi ama kesinlikle rekorlar kitabına girecek bir hikâyeydi.

Mesquite ile çevrili bir banka oturdum ve Michael'ı çağırdım. Ne de olsa kutsal topraklardaydık. Kendini evinde hissetmeliydi.

Onu kendi boyutundan benim boyutuma çekmek için sadece bir düşünce yeterliydi, ama onu sakinleştirmek için çok konuşmak gerekecekti. Görünüşe göre melekler çağrılmaktan hoşlanmıyorlardı. Onları pek suçlayamazdım. Çoğu zaman bana mesaj atılmasından bile hoşlanmıyordum.

Önümde belirdi, devasa kanatları uçuşa hazırlanır gibi hafifçe açıktı. Ya da bir dövüşe. Her iki şekilde de. Gümüş gözleri benimkilere dikilmişti, bir adım daha yaklaşırken elini yanındaki kılıca dayamıştı.

"Dikkatli olmalısın, Elle-Ryn-Ahleethia."

"Teşekkür ederim," dedim. "Bunu yapacağım. Ama önce patronunuzla konuşmak istiyorum."

Beni merak ediyormuş gibi başını yana eğdi.

"Sana iyi şanslar."

"Şimdi, lütfen."

Normalde soğukkanlı olan yüzündeki ifade kuşku dolu bir ifadeydi. "*Ne dilediğine dikkat et sözünü hiç duydun mu?*"

Başımı eğdim ve kirpiklerimin altından ona baktım, olabildiğince konsantre oldum. Michael'a değil, babasına. Reyes'in kardeşine. Onun gerçek adını bilmiyordum. Sadece biz insanların ona verdiği isimleri biliyordum. Belki de buna ihtiyacım yoktu.

Bilinçli bir niyetle tüm enerjimi odakladım ve tek bir kelime fısıldadım. "Şimdi."

Michael bir duman denizine dönüşüp gözden kayboldu ve bir an için oyunu kaybettiğimi düşündüm.

Sonra hissettim. Daha önce deneyimlemediğim bir güç. Mümkün olduğunu hayal bile edemeyeceğim bir şey. Sanki onun özünü süzen ipekten bir perdeymişim gibi içimden aktı.

Onu bulmak için döndüm... O'nu.

O'ndan yayılan gücün Yehova'dan başka bir şey olduğunu düşünmek imkânsızdı. O'nun seçtiği şekli kavrarken hareketsiz durdum: Endonezya kökenli genç bir çocuk. İlginçti, çünkü okuduğum kitaplar Endonezyalı bir çocuk tarafından yazılmıştı.

"Çaldınız mı?" Dedi, sesi beni sıcaklığında boğan bir okyanus gibiydi. Birkaç metre ötedeki bir kayanın üzerine bağdaş kurup oturdu.

"İkinci kitabı okudum."

"Ve?" Soruyu sanki okuduğumu zaten biliyormuş gibi sordu. Sonra bildiğini fark ettim. Bir zamanlar dağılmış ve etrafımdaki tüm canlılara katılmışım ve binlerce mil boyunca her bir insan hakkında her şeyi biliyordum.

"Doğru mu?"

"Hangi kısmı?"

"Her zaman tanrı camını Reyes için yarattığını düşünmüştüm.

Sadece onun için bir cehennem boyutu

inşa etmiştin." "Yaptım mı?"

"Ben de bunu soruyorum."

"Cehennem boyutları pek bana göre değil." Benim olayım mı? Konuşma dili beni şaşırttı.

"O zaman bu doğru mu? Onu içeriye kilitleyeceğini bile bile onu kandırıp bunu mu yarattın?"

"En önemli kısmı unutuyorsun." Bir dizini kaldırdı ve bir kolunu üstüne koydu. "Sadece senin için de bir cehennem boyutu yarattı."

"Ama beni serbest bıraktı."

"Ah, evet, seni sevdiğini fark ettiği zaman. Hikaye böyle mi devam etti?"

Çok fazla zamanım olmadığını biliyordum. Tanrı meşgul bir adam olmalıydı. En önemli sorumu sormak istiyordum ama aynı zamanda aralarındaki ilişkiyi anlamayı da arzuluyordum. Dinamiklerini. Şeklini. "Eğer hikâye doğruysa ve Reyes cehennem boyutlarını yaratıyorsa, neden tüm kirli işlerini ona yaptırıyorsun?"

Alınmadı. Hafif bir ilgiyle arkasına yaslandı. "Biz tanrıyız, değil mi? Biz yaratırız. Şekillendiririz. Şekillendiririz. Rey'azikeen de farklı değil. Sadece çoğundan biraz daha karanlık düşünüyor. Çoğundan biraz daha karanlık. İçinde barındırdığı bu karanlık işe yarıyor."

"Reyes'in yarattığı karanlığın gerçekten ondan geldiğini mi söylüyorsunuz? Onun özünün bir parçası mı?"

"Hepimizin güçlü yönleri var."

Tanrı ile konuşmak Michael ile konuşmak kadar kötüydü. İçimi çektim ve neredeyse tereddütle, "Bana bir zamanlar arkadaş olduğumuz söylendi," dedim.

"Öyleydik."

"Bilmiyorum. Hatırlamıyorum. Anılarımı mı çaldın?"

"Bu anlaşmanın bir parçasıydı. Hepsi sözleşmede var."

Göz kapaklarım açıldı. "Gerçek bir sözleşme mi var?"

Yumuşak bir şekilde güldü. "Hayır. Ve eğer olsaydı, ihlalde bulunmuş olurdun, öyle değil mi?"

"Neden?"

"Senin görevin ya kardeşimi evcilleştirmek ya da onu yutmaktı. Görünüşe göre ikisini de yapmamışsın."

"Bu yüzden mi öz kardeşinin peşinden bir ordu gönderdin?"

"O durdurulmalı. Şansın vardı, o yüzden..." "Bu kadar kötü ne yaptı?"

Üzüntüye kapılmış gibi başını öne eğdi.

"Bu ikimizin

arasında." "Daha

fazla zamana

ihtiyacım var."

"Sana bir gün verdim. Sen onu çarçur ettin."

"Hayır. Ben sadece... Ne yapacağımı bilmiyorum. Ona nasıl ulaşacağımı." "Her iki şekilde de fark etmez."

"Bunu bilemezsin." Ayağa kalktım ve ona doğru yürümeye başladım.

Michael anında ortaya çıktı ve çelik gibi bir kolla yolumu kesti.

"Ondan vazgeçmiyorum. Eğer ordunu gönderirsen onunla birlikte savaşacağım."

Bakışları beni boydan boya dolaştı. Değerlendiriyordu. Analiz ediyordu.

"Sen kazandın. Sana sonsuzluğu vereceğim."

Kirpiklerimi kısmıştım. "Bir bit yeniği var."

"Her zaman yok mudur?"

"Ne oldu?" Sıkılmış dişlerimin arasından sordum.

"Sonsuzluğa ihtiyacın olmayacak. O aradığını bulacak ve senin de vermen gereken bir karar olacak."

"Tamam, aradığı şeyi ne zaman bulacak?"

"Birkaç saat içinde. Tabii önce siz onu bulmazsanız."

Ben başka bir şey soramadan -örneğin Reyes'in ne aradığını- o ve Michael ortadan kayboldular.

Tekrar bankın üzerine çöktüm. En azından biraz daha zaman kazanmıştım. Yoksa kazanmış mıydım?

* * *

Ufukta şafak sökerken Albuquerque'ye geri dönerken bile, gökyüzüne cennetten düşen suluboyalar gibi sıçrayan renkler beni tedirgin durumumdan çıkaramadı. Depresyonda mı yoksa tam bir panik halinde mi olmam gerektiğine karar veremiyordum.

Artemis, zihinsel sorunlarımı hissederek konsolun karşısına oturdu, kıcı arka koltukta, başı kucağımdaydı. Beni rahatlatmak için gelmişti. Dev kafasının araba kullanmayı her zamankinden biraz daha zorlaştırdığı gerçeği, olayların büyük planında hiçbir şey ifade etmiyordu. O bir bakıcıydı. Ve neyse ki, kollarım söz konusu dev kafaya dayanmak zorunda kalsa da, direksiyon bir engel değildi. Onun için.

Kulaklarını kaşıdım. "Bir çözüm bulmalıyız kızım. Eğer kızgın bir tanrı olsaydın, ne arıyor olurdun?"

Reyes'in her ne ise bulmasına sadece saatler kalmıştı. Şimdi öğrenmem gerekiyordu. Onu bulması beni bir karar vermeye zorlayacaktı. Nükleer bir savaş başlığı olmadığı sürece, neden bir karar vermem gerektiğini anlayamıyordum. Karar verme konusunda çok kötüydüm. Ve karar yorgunluğu gerçek bir şeydi. Bunun hakkında okumuştum.

"Bir tanrının neye ihtiyacı olabilir ki? Daha fazla güce mi? Zaten çok gücümüz var."

Artemis tüm kolumu temizlemeye tenezzül etmiş, beni bileğimden omzuma kadar yalamıştı. Giysilerim onun diline karşı bir engel oluşturmadığı için, günlerce süren bir dil, beni tepeden tırnağa engelsiz bir şekilde yalayabiliyordu.

Ancak koltuk altına yöneldiğinde, bakımını durdurmak zorunda kaldım. Daha yeni deodorant sürmüştüm. Ve gıdıklanıyordum.

"Belki de bizim asla erişemeyeceğimiz bir şeyi arıyordur. Mesela"-bir elimle saçımı tuttum ve çektim-"ne gibi? Bir tanrının neye ihtiyacı olabilir ki?"

Aklıma gelen tek şey tanrı camıydı ama o da yok edilmişti. Köz ve külleri arıyordu. Tamam, yani bir volkanın kalıntıları gibi mi? Nükleer bir patlama? Kamp ateşi mi?

Hayal kırıklığıma tepki gösteren Artemis zıplayıp yüzüme atlarken dişlerimi sıktım. Reyes'in Kardeşi'ne şükürler olsun ki hiç makyaj yapmamıştım.

Bekle. Canlandım. Önce doksan kiloluk Rottweiler'ı savuşturdum, gazı azalttım ve kendi şeridime geri döndüm. Sonra canlandım. Belki Reyes'i bana söylemesi için kandırabilirdim. Onu çağırırsam, yardım teklif edebilirdim. Aramasında ona yardımcı olabilirdim.

"Ben olsam önermezdim."

Sesi ılık bir bal gibi içime işledi ve zaten gergin olan kaslarımı zayıflattı.

Sağima baktım. Yolcu koltuğunda oturuyordu, omuzları geniş, dizleri açık, vücudu küçük alan için neredeyse çok büyüktü.

Artemis sıçradı, sonra dost mu düşman mı olduğundan emin olamadan ona baktı. Yavaşça, doksan kiloluk ağırlığıyla kucağıma emekledi ve inleyerek ona baktı. Ben de tam onun yanındaydım.

Yüzünü bana dönebilmek için sağ omzunu Misery'nin kapısına dayamıştı. Koyu renk gözleri şafak ışığında parıltıyor, renkleri emiyor ve bana geri yansıtıyordu. Düz burnu ve dolgun ağzı öyle mükemmel açılarla duruyordu ki, en ufak bir çaba sarf etmeden şehveti haykırıyorlardı. Bir süper model ya da kapak çocuğu gibi.

Bakışlarımı ondan ayırdım ve arabalar arasındaki mesafeyi tahmin etmeye odaklandım çünkü otoyolu ve üzerindeki her şeyi görmek için Artemis'in etrafına bakmam gerekiyordu. Yoğun saat trafiği çoktan başlamıştı. Bernalillo ve Santa Fe'den gelen yolcular Albuquerque'ye giden yolu doldurmuş, işimi daha da zorlaştırmıştı.

"Neyi önermeyeceksin?" Artemis'in aramızda bir bariyer gibi durduğu gerçeğiyle rahatlayarak ona sordum. Sakin kalması için bir kolumu ona dolamıştım.

"Beni bir kez
kandırdın." "Ve sen de
beni kandırdın."

Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Hatırlıyorsun," dedi.

"Pek sayılmaz. Az önce izinsiz bir biyografimizi okudum. Çok ... aydınlatıcıydı."

Kaşları sanki ne demek istediğimi anlamaya çalışıyormuş gibi birbirine kaydı.

"Reyes, ne arıyorsun?"

"Yani yardım edebilir misin?" diye sordu alaycı bir ifadeyle.

"Böylece seni durdurabilirim. Görünüşe göre, her iki şekilde de durdurmak zorunda kalacağım." Yorum yapmayınca devam ettim. "Ne arıyorsun?"

Dudaklarını birbirine bastırdı ve pencereden dışarı bakmaya başladı. "Bilmiyorum. Bana söylemeyecek." Bana geri döndü, bakışları o kadar güzeldi ki bakmak bana acı veriyordu. "Bana söylemeyecek ama sana söyleyecek."

Yanımda bir korna sesi duyuldu ve direksiyonu sağa kırarak Reyes'in beni içinde tuttuğu rüya gibi durumdan çıktım. Yine rüya görüyordum. Lanet olsun. Yolun kenarına çektim. Sinirlerimi yatıştırmak için. Nefes almak için. Sonra bir şey beni çarptı. Artemis gerçekten kucağımdaydı. Onu görmüştü. Rüya görmüyordum.

Bacaklarımdaki hissi kaybederek onu kucağımdan indirmeye başladım ki Angel içeri girip Reyes'in olduğu yere oturdu.

"Onu gördün mü?" Ben sordum.

Angel bana kaşlarını çattı, sonra Artemis kucağına atlayınca güldü. "Kim?" diye sordu kıkırdamalar arasında.

"Reyes. Az önce buradaydı." "Hayır, *loca*, gelmedi."

"Rüya mıydı?"

Omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Her iki durumda da Reyes burada değildi. Rey'azikeen olabilir ama Reyes değil."

"Ah, doğru. Bunu belirtmeye bayılıyorsunuz."

Trafikte bir durgunluk fark edince, tam telefonum çaldığı sırada otoyola geri döndüm.

Cevap verdim. Ya da denedim.

"Neredesin?" Ben daha *Charley's House of Butterfly Genitalia'yı* çıkarmadan Cookie sordu. "İyi misin? Neden gittin?" Cookie beni soru bombardımanına tuttu ve hiçbirine cevap vermeme fırsat bırakmadı. "Üçüncü kitabı okudun mu? Saatlerdir arıyorum. Nereye gittin?"

Sonunda sözünü kesmek zorunda kaldım. "Ben iyiyim Cook. Geri dönüyorum."

"Hiç uyuyabildin mi?"

"Bu hafta değil ama huysuz bir kocayla anlaşır anlaşmaz kış uykusuna yatacağım. Bir yıl kadar. Belki iki yıl."

Sakinleşmeye başladı. "İyi misin, tatlım?"

"Bunu benim sana sormam gerekirdi. Hiç uyudun mu?"

"Hayır. Şey, biraz uyukladım. Senin dairende. Robert uyandı, gittiğimi gördü ve arama emri çıkardı ama ben eve gidince iptal etti. Bu yüzden aramadım. Bu kitabı gerçekten okumalısın. Son kitabı mı? İki yıldız hakkında, bilirsin, sen ve Reyes. Ama yazar neden size yıldız diyor? Neden direkt tanrı demiyor? Sizin ne olduğunuzu biliyor mu? Ve tüm bunları nasıl gördü?"

Cookie gevezelik ederken, belli ki dün gece çok fazla içmiştim -yani kahve içmiştim- gürültülü bir esnemenin beni ele geçirmesine izin verdim.

Durdu. "Özür dilerim tatlım."

"Sorun yok. Dinliyorum. Devam et. Tüm bunları nasıl gördü? Anladım."

"Charley, o kadar çok farklı yöne çekiliyorsun ki, bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum."

"Değil mi? Elastigirl serumu için teklifimi verdim, bu yüzden

Bilim camiası bir an önce harekete geçip Viagra'dan daha faydalı bir şey yaratırsa, ben hazırım."

"O zaman beni de yaz."

"Bekle," dedim mükemmel çözüm beni bir kasırga gibi çarparken. "Buldum. Ari ve Lola! Anladın mı? Kızlar için mi?"

"Hayır. Tamam, bu komik ama hayır." "Ah, dostum."

Angel seçimlerimi düşünerek, "Beğendim," dedi.

"Teşekkür ederim. Ayrıca Tanrı'yla konuştum."

Uzun bir sessizlik oldu ve ben krem şantili mocha latte mi yoksa krem şantisiz mocha latte mi diye tartışırken Cookie sordu: "Tanrı mı? Tanrı gibi *mi*?"

"Tek ve Biricik. Çok gizemli biri."

"Hepsi öyle değil mi?" diye sordu.

Haklıydı. Tanrılar ketum ve gizemli olma eğilimindeydiler. Ben hariç. Ben açık bir kitaptım. Ortalıkta izinsiz bir biyografi dolaştığına göre tam anlamıyla.

"Hâlâ hayattasın, o halde buluşma ve selamlaşma iyi geçmiş olmalı."

"Süper. Kaçak kocamızı çözmeye hiç yaklaşamadım. ikilem, ama şimdi bunu yapmak için bir sonsuzluğum var. Ya da birkaç saat. Kararsızım."

"Peki, tamam o zaman."

Cookie'ye her şeyin yolunda gittiğine ve sağ salım döneceğime dair güvence verdikten sonra telefonu kapattık ve tüm dikkatimi kucağında bir Rottweiler olan kanlar içindeki gence verdim. "Naber, *mijo*?"

"Hector gitti," dedi Artemis'in ağırlığı altında homurdanarak ve bir yandan da yüzünün iyice yıkanmasını savuşturarak.

"Oh, özür dilerim. Hector kim?"

"Hector Felix mi? Araştırmamı istediğin ölü adam mı?"

"Oh, doğru."

"Ayrıca, zamma ihtiyacım var."

"Tamam, ama sadece Çünkü sen sordu
Güzel. Hector gitti mi?"

"Evet, bilirsiniz, bu uçakta değil ve iyi bir yere gittiğini sanmıyorum."

"Evet, yapacağını düşünmemiştim. Pari'ye yardımcı olacak bir şey bulabildin mi?"

"Ondan hoşlanıyorum. Bu
sayılır mı?" "Hayır, ama ben
de ondan hoşlanıyorum."

"Bence Hector'u bu futbolcular öldürmüş olabilir,
ama emin değilim."

"Gerçekten mi?" Şaşırarak sordum. Merkez çıkışından girdim ve hangi şeritte olmak istediğine karar veremeyen sarı Audi'li bir kadını kıl payı kaçırdım. "Aman Tanrım. Sadece birini seç."

"Hector, Pari'nin evinden ayrıldıktan sonra bir bara gitti ve Lobo futbolcularıyla takılmaya başladı. Sanırım

en zeki adamdı." "Hayır,
değildi."

"Domino'dan aldığım tek şey-"

"Domino?" Ben sordum.

"Evet, biliyor musun? Domino mu? Hani şu her zaman
San Mateo'daki bar."

"Ah, o mu?" dedim, sesime ikinci favori alaycılığımı
katarak.

"Onunla bir kez karşılaştın. Sana asıldı, neredeyse kimliğini
açığa çıkarıyordu."

"Her giden için beş sentim olsaydı-"

"O bir özel dedektifti, hatırladın mı? Hawaii gömleği
giyiyordu?" "Ah!" dedim, Java Juice'un arabaya servis
bölümüne girerken.

"Magnum."

"Hayır, Domino."

"Hayır. Evet. Yani, öldüğünde Magnum PI aşamasındaydı.
Gerçek bir dedektif olduğunu bilmiyordum."

"Tamam, her neyse, o gece oradaydı. Adamın Hector'un
zil zurna sarhoş geldiğini söyledi. Barmen gitmesini istemiş.
O da kabalaşmış. Onu ve tüm ailesini öldürmekle tehdit
etmiş. Bu yüzden bu futbolcular devreye girmiş, değil mi?"

"Mm-hmm," dedim, yarı dinleyerek. Gitme zamanıydı. Bir
karar vermem gerekiyordu. Karar verme konusunda çok
kötüydüm.

"Adama eve gidip uyumasını söylüyorlar, o da silah
çekiyor."

"Buldum. Bir silah." Benim sıram hızla geliyordu. Ya şimdi
ya da
asla. Hoparlöre yanaştım ve kendime olan tüm
güvenimle, "Evet, mocha grande istiyorum" dedim.

...hayır, krem şantisiz. Hayır, kremalı. Hayır. Evet. Kremalı. Kesinlikle kremalı."

Tezgâhtar usulca güldü, sesi sabahın bu erken saatine göre çok tatlıydı. "Size kahvaltı getireyim mi?"

Bunu bana öylesine sormadı. "Hayır. Evet, tamam, bir tane alacağım

Hayır, hayır, o da olmaz. Boş ver, sorun değil. Bekle, evet. Evet, şu yumurtalı, jambonlu ve peynirli İngiliz muffinlerinden istiyorum. Ya da çikolatalı kruvasan. Hangisi sizin için daha kolaysa."

Tekrar güldü. "İkisine de ne dersin? Sonra karar verirsin."

Çok iyiydi. "Satıldı."

Angel bana ağzı açık bakarken, başka bir şey sormasına fırsat vermeden pencereye yanaştım. "Ne oluyor Chuck?"

"Ne? Son zamanlarda karar vermekte zorlanıyorum.

Buna karar yorgunluğu

deniyor." Şaşkın şaşkın

bakmaya devam etti. "Bu

gerçek bir şey."

"İlaç tedavisine ihtiyacın var."

"İnternette okudum."

"Annemin anksiyetesi var. Onunla konuşmalısın."

Tezgâhtara ödeme yaptım, sonra ona döndüm. "Annenin anksiyetesi mi var?" Birden endişelenerek sordum. "Neden? Neler oluyor?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Sadece hayat. Bu yüzden zam istiyorum."

Onu kontrol etmek için aklıma bir not aldım. Angel'a annesinin banka hesabına para yatırarak ödeme yaptım. Eskiden anonimdi ama birkaç ay önce beni fark etti ve paramı almayı reddetti. Ne yazık ki, gece yapılan para yatırma işlemlerinin izini sürmek neredeyse imkansızdır. Özellikle de parayı yatıran kişi kar maskesi takıyor ve kalçalarını sallıyorsa.

"İşte para üstünüz," dedi tezgâhtar, yolcu koltuğumla yaptığım sohbetten hiç etkilenmemişti.

"Teşekkürler, tatlım."

Arabadan indik ve mütevazı evime doğru yola koyulduk ki Amber'dan bir mesaj aldım. Mesajı tüylerimi diken diken etti. Mesajda şöyle yazıyordu: *Araştırdığınız biri sizi yüzünüze tekme atmakla ve dişlerinizi eBay'de satmakla tehdit ederse bu ne anlama gelir?*

Siri'yi kullanarak ona mesaj attım, böylece birini öldürmeden mesaj atıp araba kullanabilecektim. *Bence bu erkeğini bulmuş olabileceğin anlamına geliyor. "Belki" dikkat çekici bir kelime. Şimdi sadece onun motivasyonunu bul.*

Kendisi mesaj atmış. Voleybol koçu yardımcısı.

"Ne?" Siri'ye bağırdım. Vazgeçtim ve küçük gıcığı aradım.

"Selam Charley Teyze," dedi her zamanki gibi neşeyle.

"Ne oluyor be? Neden bir yardımcı koç seni tehdit ediyor?"

"Ben değil. Petaluma."

"Petaluma kim?"

"Kendisi satın almalardan sorumlu özel dedektifimiz."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım ve sonra "Şimdiden genişliyor musunuz?" diye sordum. "Şu anda üç davamız var. Nasıl yetişiyorsunuz?"

"Tatlı bezelye, müktesebatın ne anlama geldiğini biliyor musun?" "Hayır, ama dün gece bir televizyon programında duyduk. Kulağa hoş geliyor.

havalı, değil mi?"

"Kesinlikle. Bana anlattığın her şeyi annene de anlatmanı istiyorum. Belki satın alma kısmını değil. Ve ona bu yardımcı koçun kim olduğunu bulmasını söyle."

"Oh, kim olduğunu biliyorum."

"Hayır, annene kir istediğini söyle. Yağlı, yapışkan kir."

"Kir. Tamam. Bu bilmem gereken teknik bir terim mi? ne?"

"Kesinlikle. Annene sor."

Telefonu kapattık ve ben tekrar Angel'a odaklandım. "Sonra ne oldu?"

"Nerede kalmıştık?"

"Hector. Bar. Futbolcular. Silah."

"Evet, Hector bir silah çekiyor ve adamlardan biri gizlice silahı elinden alıyor. Sonra büyük bir kavga çıkıyor ve onu bayıltıyorlar. Çıldırıyorlar. Barın sahibi onlara evlerine gitmelerini söyler. O ilgilenir. Sanırım hepsi arkadaş. Hector Felix gibi bir pislik yüzünden kariyerlerini kaybetmelerini istemiyor."

Bu adam cidden sevilmiyordu.

"Ayrıldılar ve barmen başka bir adamı aradı. Bir arkadaşını, ama o daha gelmeden Hector uyanıyor.

Barmene onu öldürmek için geri geleceğini ve adamların isimlerini istediğini, böylece onları da öldürebileceğini söyler."

"Adamın sorunları var."

"Ama Hector dayak yemiş, kan revan içinde oradan ayrılıyor. Birkaç saat sonra da ölüyor. İlginç, sence de öyle değil mi?"

"Çok," dedim. "Hangi bardı o?" "Açık değiller. Çok erken."

"Ama yemek servisi yapıyorlar. Teslimatları olacak."

"Sen bilirsin," dedi omuz silkerek. "Trickster San Mateo'da."

I yapılmış a U Dönüşü önce Şans I
var ve başlı Trickster's'a.

14

Bazı günler kendimi şaşırtıyorum. Diğer günler anahtarlarımı buzdolabına koyuyorum.

-MEME

"Neredesin sen?" Cookie telefonu açtığında sordu. Barın dışında oturmuş, bir teslimat kamyonunun gelmesini bekliyordum.

"Trickster'ın yerindeyim. Sahibiyle konuşmam gerek. Bana bir numara verebilir misiniz?"

"Tabii. Amber bana neler olduğunu anlattı. Bu da ne böyle?"

"Değil mi? Bazı insanlar, benim sevgiyle aptal olarak adlandırdığım insanlar, sağır çocuklarla istedikleri gibi konuşabileceklerini ve bunun bir sonucu olmayacağını düşünüyorlar. Bu hatunun sorunu ne bilmiyorum ama bana pislik lazım Cook. Kıçını kovduracak kadar sert yapışacak yağlı bir şey."

"Tamamdır. Şimdi, sabahın yedisinde neden bardasın?"

Futbolculardan bahsettim ve internette o geceki kavgadan bahsetmiş olabilecek herhangi bir şey bulmasını istedim. Bir şey bulursa bana geri döneceğine söz verdi.

Bu arada Angel annesini kontrol etmek için ayrıldı ve Artemis uzaktan duyduğu garip bir sesi kovalamak için arabadan çıktı, böylece sadece ben ve Misery kaldık. Kendi halimize bırakılmıştık. İnsanlar hiç öğrenemeyecek miydi?

Telefonumu elime aldım, mesajlarımı kontrol ettim ve üçüncü kitap olan *Stardust*'ın dijital kopyasını aldım, çünkü ciltsiz kopyasını evde bırakmıştım. Okumak için uygulamayı daha yeni açmıştım ki bir teslimat kamyonu yanaştı.

Angel orada olsaydı, ona teslimatı alan adamın bar sahibi olup olmadığını sorabilirdim. Belki de teslimat kamyonunun üstünden bana el sallayan Hawaii tişörtlü adam bilirdi.

Ona el sallayarak inmesini işaret ettim, o da Angel'ın yerini alarak yolcu koltuğuna oturdu.

Tom Selleck altmışlı yaşlarının başında tombul, kel bir adam olsaydı, gerçekten Magnum PI'ye benziyordu. Diğer türlü, görünüşü tutturmuştu. Bıyık da yardımcı oldu.

"Charley Davidson, sanırım." Elini uzattı. Ben de tuttum. "Domino, sanırım geri döndün?"

"Öyleyim hanımefendi. Öyleyim. Gerçekten çok zekisin. Seni hatırlıyorum."

"Evet, Angel bir keresinde bana asıldığını söyledi."

"Sadece bir kez mi? Yeteneğimi kaybediyor olmalıyım." Bana çapkın bir göz kırptı ve kıkırdadı.

Onunla birlikte güldüm. İyi hissettirdi. Aldığım mocha latte yudumu kadar değil ama yine de iyi geldi. "Geçen gece Hector'la birlikte olan bar sahibi mi?"

"Elbette öyle. Neden yine bu kadar parlaksın?"

Şaşırmış bir halde, rahatsız olana kadar ona baktım.

"Yani, evet," dedi konuyu değıştirerek, "adamınız bu."

"Bekle, gerçekten kim olduğumu bilmiyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok, tatlı kekim, ama bunu hemen değıştirebiliriz." Kaşlarını oynattı ve ben de onu cesaretlendirmemeye çalışarak usulca güldüm.

"Bu çok ferahlatıcı. Bildiğiniz kadarıyla Hector Felix bardan sağ salim çıktı."

"İyi öznel bir terimdir ama canlıdır."

"Peki ya barmenin çağırıldığı adam? Sanırım yapışkan bir durumu temizlemek için çağrıldı."

"Ben de öyle anladım ama Hector gittikten hemen sonra ayrılmak zorunda kaldım. Bir randevum vardı." Tırnaklarına üfledi ve onları parlak kırmızı tropik gömleğinin üzerinde parlattı.

"Tamam. Barmen, adı ne?"

"Parish. Oldukça dürüst bir adamdır. Çocuklara iyi bakar, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

"Eminim öyledir." Futbolcularla bu kadar ilgili olsaydı, pizza ve biradan daha fazlasını sağlıyor olabilirdi.

Misery'den çıktım ve teslimatçı işini bitirmek üzereyken Parish'e doğru yürüdüm.

"Bay Parish?" Ben sordum.

"Sadece Parish." Bana şüpheyle baktı. "Parish McCoy."

Elimi uzattım. Biraz tereddüt ettikten sonra elimi tuttu.

"Ben Charley Davidson. Hector Felix'in cinayetini araştıran özel bir dedektifim."

Adamın rengi birkaç ton soldu ama duyguları suçluluk çığlığı atmıyordu. "*O adam deliydi ve beni ve ailemi öldürmekle tehdit etti!*" diye bağırıyordu. Kuşkularını anlayabiliyordum.

"Buradaki olayı araştırmıyorum. En azından yakından. Futbolcularla arkadaş olduğunuzu biliyorum. İçlerinden herhangi birinin geri dönüp Bay Felix'i öldürmek için bir nedeni olduğuna inanıyor musunuz?"

"Ailelerini tehdit ettiği gerçeği dışında mı? Kariyerlerini? Hayır. Hiç de değil."

"Bunu evet olarak kabul ediyorum ama ben daha çok peşinden aradığınız adamla ilgileniyorum."

Yüzündeki şaşkın ifadeden bu bilgiyi nereden aldığını anlayamadığını anladım.

"O gece orada başka biri daha vardı Bay McCoy. Sizin görmediğiniz biri."

Hayal kırıklığı içinde elini yüzünde gezdirdi ve geri çekilerek işyerinin alt tarafını kaplayan kül taşı çıkıntının üzerine oturdu.

"Eğer o gece yaşananlar Bay Felix'in ölümüyle ilgili değilse polise neler olduğunı anlatmaya niyetim yok ama kesin olarak bilmem gerekiyor. Kayıt hala sizde mi?"

"Hayır." Eliyle öksürdü ve tüm hayatının gözlerinin önünden geçtiğini görebiliyordum. Gerçek anlamda değil. Sadece yüzeyinin altında böyle bir stres uğultusu vardı. "Hayır, onu sildim."

Şimdi yalan söylüyordu. Sonunda bir pazarlık kozu. "Bakın ne diyeceğim Bay McCoy. Kaydı görmeme izin verirsiniz, amcam APD'de dedektif olmasına rağmen polisi bu işe karıştırmam."

Daha da solgunlaştı. Omuzları çökmüş ve elleri terlemiş bir halde beni barına götürdü, modası geçmiş olmasa da temiz bir meyhaneydi. Belki de disko geri geliyordu.

"Dostum, 70'lerden kalma aynalı müzik kutusundan kurtulmalısın. Onun dışında güzel yer."

"Teşekkürler." Ciddi değildi. Bunu söyleyebilirdim.

Arka odaya geçtik ve bana yedi gece öncesinin görüntülerini gösterdi. Elbette, Hector Felix kendini büyük bir sıkıntıya sokuyordu. Bir noktada, barmenin suratına kapandı, kırık bir şişeyi ona doğru salladı ve bir orospuyu kesmekle tehdit etti. Ya öyle ya da barmene fincan kaşıntısı olduğunu söylüyordu. Hiç atletik giysiler giymiş gibi görünmediğinden, ben ilkinde meylettim.

Dudak okumam çok iyiydi.

Sonra silah ve futbolcular geldi ve içlerinden biri askerde öğrenilen bir hareketle Hector'u etkisiz hale getirdi.

"Şu adam," dedim, o güne kadar gördüğüm en inanılmaz pazılara sahip uzun boylu Afrikalı Amerikalıyı göstererek. "Onun hikayesi ne?"

Omuz silkti. "Asker çocuğu. Merak ediyorsan, bu hareketi ona babası öğretti. Sonunda tam burs aldı çünkü çok sıkı bir uç oyuncusu."

"Yok artık." Adamın bir kıcı vardı. "Bu adamlar hakkında çok şey biliyor gibisin."

"Benim bir ailem yok. Sahip olduğum tek şey onlar. Onlara iyi davranıyorum. Eğer bu bir suçsa-"

"Hiç de değil, Bay McCoy."

Yalan söylemiyordu ve *adamlarından* hiçbirinin kavgadan sonra Hector'un peşinden gideceğine gerçekten inanmıyordu.

"Her ihtimale karşı isimlerine ve onlar hakkında sahip olduğunuz iletişim bilgilerine ihtiyacım olacak. Ve bu kaydın bir kopyasına ihtiyacım olacak." Tartışmaya başlamadan önce başka bir hassas konuyu gündeme getirdim. "Durumla ilgilenmesi için çağırdığın adam ne olacak?"

Onu da bu işin içine çekmek istemediği için ısırdı.

"Bay McCoy, elimden geldiğince sizi bu işin dışında tutacağım, ama tüm hikâyeye ihtiyacım var."

"O bir arkadaş. O buraya gelene kadar Dükkan. Ona neden aradığımı bile söylemedim. Gerekmedikçe olaya dahil olmasını istemedim."

"Hector'un kim olduğu hakkında hiçbir fikri yok muydu?"

"Hiçbir ipucu yok. Zaten onu öldürmüş olamaz."

"Neden?"

"Adam yetmiş sekiz yaşında."

Ağzım açık kaldı ama hemen kapattım. Ağzımın açık kalması kimseye yakışmazdı. "Dağınıklığı temizlemene nasıl yardım edecekti?"

Bu sefer ağzı açık kaldı. İstihbaratı nereden aldığını anlayamadı. Cevap vermesi biraz zaman aldı. Sonunda şöyle dedi: "O bana, bu adamdan kurtulmam için yardım etmeyecekti."

Ceset, eğer kastettiğiniz buysa. Bana yardım edecekti" - utanarak başını eğdi- "polisi aramama ve teslim olmama yardım edecekti."

Omurgamda bir karıncalanma hissi oluştu. Ölümün suçunu üstlenecek, oyuncular için kendini feda edecekti.

"Düşündüğünüz gibi değildi. O bir pislikti. Onlara bana saldırdığını söylemeyi planlamıştım. Karşılık vermekten başka çarem yoktu."

"Ama oldukça ağır bir şekilde dövülmüştü."

Uzandı ve masasının altından bir beyzbol sopası çıkardı.

"Güzel. Adı ne?" Sırıttı.

"Betty."

Ondan hoşlanmıştım. "Bakın Bay McCoy, nasıl öldüğünü henüz bilmiyorum ama eğer burada aldığı yaralar yüzünden öldüyse-"

Beni durdurmak için elini kaldırdı. "Anlıyorum." Bir düğmeye bastı ve bana kaydın DVD'sini verdi. "Bu tek kopya. Eğer o yaralar yüzünden öldüyse, ben planımı uygulayacağım.

A. Bu konuda iyiyim. Jürinin sempati duyacağına dair bir his var içimde."

"Katılıyorum. Ama her ihtimale karşı-"

"Biliyorum, biliyorum." Avukat arkadaşının yanı sıra o gece orada bulunan tüm oyuncuların isimlerini yazdı.

"Çok gerekli olmadıkça bunu kimse görmeyecek Bay McCoy."

"Bana muhbirinin kim olduğunu söyleyecek misin?"

Domino'ya baktım. Barda oturuyordu, yüzünde muzip bir sırıtış vardı. "Ona kardeşinin sana söylediğini söyle."

Muhtemelen bir tuzağa doğru gittiğimi fark ederek, "Kardeşin mi?" diye sordum.

Bay McCoy başını salladı. "Evet. Bu tam onun yapacağı bir şey.

mezardan çıkıp bana musallat olacak. Ve ilkinde beni adam öldürmekten mahkum ettirir."

Yumuşak bir şekilde güldüm. "Eğer yardımı olacaksa, hâlâ harika bir stil anlayışı var."

Bu sefer Bay McCoy gürültülü bir kahkaha attı.

Domino'yla birlikte dışarı çıktım ve "Neden gülüyor?" diye sordum.

Benim stil anlayışımın nesi var?"

Futbolcularla sadece son çare olarak konuşmaya giderdim. İçlerinden birinin Hector'un peşine düşüp işini bitirme ihtimali en iyi ihtimalle zayıftı. Neden yapsınlar ki? Endişelenmeleri gereken kariyerleri vardı. Hector onları tehdit etmişti ama isimlerini bilmeden herhangi birini bulması çok zor olurdu.

Çıkışta Cook bana kare çeneli, kısa kahverengi saçlı ve benekli tenli bir kadının resmini mesaj attı. B.F.F.'mi aradım.

"Nasıl gitti?" diye sordu.

"Kavgada aldığı yaraların Hector'un ölümüyle bir ilgisi olmadığı sürece, bu konuyu masaya yatırmak istemiyorum. Ancak, bilmemiz gereken bir şey olması ihtimaline karşı tutuklama kayıtlarını kontrol etmenizi istiyorum. Döndüğümde size isimleri vereceğim."

"Tamamdır, patron."

"Amber'ın davası nasıl gidiyor? Sanırım bu yardımcı koç?"

"Öyle. Henüz onunla ilgili bir şey yok ama koçun ciddi bir sosyal medya bağımlılığı var. Eninde sonunda onunla ilgili bir şeyler bulacağım."

"Sadece onu korkutacak kadarına ihtiyacım var. Ödünü koparmak için. Dava açmakla ve diğer her türlü eğlenceli şeyle tehdit edebiliriz. Sağır mı?"

"Hayır. Duyuyor. BİR CODA. Annesi sağırdı."

Sağır bir yetişkinin çocuğu. Çoğu zaman, CODA'lar Sağır toplumundaki en güçlü savunuculardan bazılarıydı. Ancak CODA'ların sağır ve işitme güçlüğü çeken ebeveynlerine kızdıkları nadir durumlar da vardı. Aşırı derecede alaycı ve ilgisizdiler. Geçmişte onlardan birkaçıyla tanışmıştım. Yetişkinleri manipüle etmeyi erken yaşta öğrenmişlerdi. Bu bir insanın ruhunu kirletir.

"Pekala, Hector'un ölüm nedeni hakkında bir şey duyduk mu?"

"Henüz değil. Suç grupları arasındaki şiddeti önleme umuduyla bunu gizli tutuyorlar."

"Lanet olsun. Bu bilgiye ihtiyacım var."

"Robert'a her zaman sorabiliriz."

"Onu bu işe bulaştırmaktan nefret ediyorum. Baş dedektif Joplin, Bob Amca'dan neredeyse benden hoşlanmadığı kadar hoşlanmıyor. Ve bu çok şey ifade ediyor."

"Ben Robert'ın karısıyım. Eminim biraz bilgi paylaşabilir. Buna yastık sohbeti denir."

"Sizler cinsel ilişki sırasında ölü insanlar hakkında da mı konuşuyorsunuz?"

Güldü ve telefonu kapattı. Yüzüme karşı. Bu bana çok sık oldu.

Misery'ye atladım ve İdris'in kucağına yerleştim - olmak için çok güzel bir yer - ama başka bir çağrı almadan önce anahtarı zar zor çevirmiştim.

En iyi profesyonel selamımla telefonu açtım. "Davidson Araştırma. Biz uyumayız, siz de uyuyabilirsiniz."

Bu hoşuma gitti. Bunu not etmek için kağıt kalem ararken telefona bir kadın sesi geldi. "Charley Davidson, lütfen."

"Bu Charley," dedim. Bir şeyler not etmekten vazgeçerek, geri geri giderken arkamdaki Porsche'yi kaçırdığımdan emin olmak için boynumu çevirdim. Çünkü bu pahalıya mal olurdu.

"Merhaba, benim adım Kathryn ve Presbyterian Hastanesi'nde gönüllüyüm. Arkadaşınızın birkaç saat önce hastaneye kabul edildiğini bildirmek için arıyorum."

Frene bastım. "Ne? Kim? Hangi arkadaş?" Sadece bir arkadaşım olduğunu mu varsayıyordu?

"Adınızı ve numaranızı bir kağıda yazdı. Genelde bunu yapmam ama çok ısrar etti."

"Kim?" Diye sordum, korku ciğerlerimi ele geçirmişti. "Kim var orada?"

"Ah, elbette." Kâğıtların karıştırıldığını duydum. "Tamam, ehliyetine göre adı Nicolette Lemay."

Nefes nefese kaldım. Park ettiğim yerden yarı yolda çıktığım için arkamda bir korna çaldı ama hareket edemedim. Zar zor nefes alabiliyordum. "Anlamıyorum. Onu daha birkaç saat önce gördüm." Yaptığımız bir şey onun bu hale gelmesine neden olmuş olabilir mi?

Hastaneye mi yattı? Eve dönerken bir kaza mı geçirdi?

"Özür dilerim. Bildiklerim bu kadar. Yoğun bakımda ama ziyaretçi kabul edebileceğine inanıyorum."

"Bekle, o ... bir araba kazası mı geçirdi?"

"Özür dilerim-"

"Kathryn," dedim yalvararak.

Tereddütlü bir iç çekişten sonra, "Duyduğuma göre, hayır. Sanırım saldırıya uğradı. Polis burada."

O otoparktan yeterince hızlı çıkamadım. Aradım Kurabiye yolda ve ona bildiklerimi anlattım. Sonra itirazları arasında telefonu kapattım, arama kesilmeden önce benimle orada buluşmak konusundaki ısrarını zar zor yakaladım

Sadece Acil Giriş tabelasının altında frene bastım ve kapıdan çıkıp acil servise girmeden önce Misery'yi parka ittim. Bir dizi yararsız karşılaşmadan sonra yoğun bakım ünitesine doğru yol aldım. İki devriye görevlisi cam odalardan birinin dışında duruyor, bir dedektif de -Bob Amca'ydı- içeride bir doktorla konuşuyordu.

Odaya doğru koştum ama devriyeler girişimi engelledi.

"Bob Amca!" Alacağımı bildiğim bakışlara rağmen bağırdım.

Döndü ve yanıma geldi. "Balkabağım, buraya nasıl bu kadar çabuk geldin?"

"Bir gönüllü beni aradı. Ne oldu? O iyi mi?" "Onu tanıyor musun?" diye sordu, inanamayarak.

"Evet. Bu yüzden buradayım. Bekle, sen neden buradasın?"

Nefesinin altından küfretti, sonra da özel olarak konuşmak için beni kenara çekti. "Tatlım, o da diğerleri gibi saldırıya uğradı. Zar zor kurtuldu."

"Diğerleri mi?" Orada öylece kalakaldım, gerçek yüzüme bakıyordu ama zihnim onu kavrayamıyordu. Sağlam bir tutuş elde etmek için. Sertçe yutkundum ve sonra sordum: "Diğerleri mi? Dün benzin istasyonundaki gibi mi?"

Başını salladı ve ellerim ağzıma gitti. "O... o... olacak mı?"

"İyileşeceğini düşünüyorlar ama yaraları çok büyük. Sadece bekleyebiliriz."

Tekrar yutkundum ve derin bir nefes aldım. "Bob Amca, o da diğerleri gibi yanmış mıydı?"

"Charley," diye başladı ama ben elimi kaldırdım. "Bilmem gerek."

"Evet, balkabağım. Öyleydi. Yaraları üç cesettekilerle aynı. Çizikler. Çürükler. Garip yanık izleri."

Dizlerimin bağı çözöldü ve Bob Amca bir sandalyeye oturmama yardım etti. Cookie nefes nefese ve yarı histerik bir halde bize doğru koşarken o da bir bardak su aldı.

"O nasıl?"

"Sen de onu tanıyor musun tatlım?" Bob Amca sordu. Kız başını salladı ve Bob Amca onu kollarının arasına aldı. "Özür dilerim, tatlım. Bilmiyordum."

"O... o mu?"

"Umutlular. Tek yapabileceğimizin beklemek olduğunu söylediler."

"Onunla konuşmam gerek Bob Amca." "Balkabağım, bilinci yerinde değil."

"Bob Amca," dedim ses tonuma anlam katarak. "Denemem gerek."

Başını salladı ve beni odaya götürdü. Neredeyse geçiyordum.

Onu gördüğümde dışarı çıktım ve beni bir kez daha sandalyeye yönlendirmek zorunda kaldı.

O anda Reyes'in odada olduğunu fark ettim. Neden? Geçmişte olduğu gibi sıkıntım onu mu çağırmıştı? Ama o Reyes'ti. Sıkıntılı olmam Rey'azikeen'in neden umurunda olsun ki?

Beni bu kadar sıkıntılı görmesine izin vermeyerek tekrar ayağa kalktım.

Nicolette'in siyah saçları kısmen tıraş edilmişti ve kafa derisindeki uzun bir yaraya dikiş atılması gerekiyordu. Yüzü şişmiş, tamamen tanınmaz haldeydi ve çiziklerle kaplıydı. Ama tıpkı Bob Amca'nın söylediği gibi, kollarında ve ayaklarında yanık izleri vardı.

Ona doğru yürürken nefesim göğsümde düğümlendi. Elimi onunkinin üzerine koydum. Gözlerimi kapattım.

"Sorun yok," dedi arkamdan.

Bir köşede durduğunu görmek için döndüm ve paniğe kapıldım. "Olamaz." Ona doğru yürüdüm. "Oraya geri dön. Hâlâ vücudunun içindeysen seni kurtarabilirim."

"Charley, sorun yok. Bu-" Durdu ve bana bir kez daha baktı. "Tanrım, çok güzelsin."

"Nicolette," diye başladım ama monitöründeki alarm çaldı ve bir sağlık ekibi içeri koştu.

Dışarı çıkarıldıktan sonra Nicolette'i aradım ve onu odasının dışından içeriye bakarken buldum.

Aceleyle yanına gittim. "Nicolette Lemay, hemen vücuduna geri dön."

"Tamam," dedi sırtarak, "ama bilmen gerekiyor."

"Doğru." Başımı salladım. "Bunu kim yaptı, tatlım? Ne oldu?" "Düşündüğün gibi değil. O... o..." Aşağıya baktı. kafası karışık. Sanki hafızasını yokluyordu. Tam başını kaldırdığında, tam açıklamak için ağzını açtığı anda, ortadan kayboldu.

Onu hayata döndürdüklerinde vücuduna geri itilmişti. Kalp atışları dengelendi ama tekrar içeri girmemize izin verilmedi.

Çok kibar bir güvenlik görevlisi bize kapıyı gösterirken dişlerimi sıkarak, "Bob Amca, içeri girmem gerekiyor," dedim.

Erkek. Adam demişti. Yani bir insan mıydı? Ama kim yapabilir

Böyle bir şey mi?

"Tamam, bunu eski usul yapmam gerekecek."

Cookie anlayışla başını salladı ama Bob Amca emin olamayarak kaşlarını çattı.

"Beni koru." O sormadan önce, ben göksel düzlem ve arkadaşımı aradım. Taptığım bir arkadaşımı.

Onu yatarken buldum ama bu haliyle, bu düzlemde, sarı çimenlerden ve küçük beyaz çiçeklerden oluşan bir yatakta yatıyordu. Çok güzeldi.

Omzuna dokundum ve hayati tehlikesi olan yaralarını iyileştirdim. Beynindeki şişlik

azalacak ve iç kanama duracaktı. Onu tamamen iyileştirmek istemiyordum, henüz değil, ama bunu yapabiliirdim.

Ancak bilinci yerinde değildi. Uyumasına izin verdim. Belli ki buna ihtiyacı vardı.

Kadınlar tuvaletinin içinde cisimleştım ve Bob Amca ve Cook'la buluşmak için dışarı çıktım. Başım la hızlıca onayladıktan sonra güvenlik görevlisine baktım.

"Nereye gittin?" diye sordu.

"Küçük senyoritaların odasına. Sorun olur mu?"

Kaşlarını çattı, sinirlendi, sonra bizi yolun geri kalanına götürdü.

* * *

Göksel düzlemdeydi. En azından bir parçası öyleydi. Özü belki de? Ama insanlar o düzlemde değildi. Tam olarak değil. En azından ölene kadar. Belki de ölüme çok yakın olduğu için ortaya çıkmıştı.

Ya da belki bundan daha fazlası vardı.

Her iki durumda da, bu davaya daha yakından bakmam gerekiyordu. O Rey'azikeen değildi. Bunu şüphey e yer bırakmayacak şekilde biliyordum. Ama ölümler tanrı camının kırılmasıyla aynı zamana denk geliyordu. Kapıların açılmasıyla.

Reyes cehennem boyutundan çıktığında, kendini kurtarmak için tanrı camını parçaladığında, içindeki her şeyi de serbest bırakmıştı. Uğursuz rahip tarafından tuzağa düşürülen zavallı ruhlar doğruca içimden geçtiler, ama rahibi, hepsini en başta oraya koyan şeytani adamı hiç hissetmedim ya da görmedim.

Zihnimin arkasında kaynayan bir şüphe yeniden ortaya çıktı. Altı yüz yıldan fazla bir süre cehennem boyutunda kalmak insanın zihinsel durumuna zarar vermek zorundaydı ve onunki de başlangıçta pek istikrarlı sayılmazdı. Ama eğer şüphelerim doğruysa, şüphelendiğim gibi cehenneme, bu boyutun cehennemine gitmemişti.

Eğer şüphelerim doğruysa, hâlâ bu uçaktaydı.

Ancak onun bu uçaktaki varlığı, o insanların neden bu kadar korkunç bir şekilde öldüğünü ya da Nicolette'in neden bu kadar vahşice saldırıya uğradığını açıklamıyordu.

Yüzüncü kez dosyaları incelemek için aceleyle ofise döndüm. Bir şeyleri kaçıırıyordum. Olmak zorundaydı. Bağlantı. Bir bağlantı olmalıydı ve ben bunu kaçıırıyordum.

Cookie'nin masasından dosyaları aldım, iyi maldan bir kap koydum, iyi malı ikiye katladım, sonra çalışmak için kendi masama oturdum. İncelemek için. Kurbanlar arasındaki ortak noktaları araştırmak için. Dosyalarını taradım ama elimde her zamanki şeyler vardı, bu yüzden sosyal medya sitelerine girdim.

Dün sabah marketin tuvaletinde bulunan kadın da dahil olmak üzere, biri erkek ikisi kadın olan üç ölüden sadece birinin sosyal profilleri gizli olarak ayarlanmıştı. Cookie'nin bu tür sıkıntıları atlatmanın bir yolu vardı. Benim yoktu.

Diğer iki kurban, üç gün önce evinde bulunan Indigo Russell adlı kadın ve bir gün sonra arabasında bulunan Don Koske adlı adam, birbirlerinin zıttı gibi görünüyorlardı. Bu iki kurbanın

Son kurbanlar Patricia Yeager ve Nicolette'i hesaba kattığımızda aradaki farklar daha da belirginleşiyor.

Bir muhasebeci, bir kayıt sanatçısı, bir mahkeme katibi ve bir hemşire.

Umarım, sosyal medya hesaplarında yapılacak bir arama bana hayatları ve alışkanlıkları hakkında daha geniş bir resim verdi. Onları birbirine bağlayan bir şey olmalıydı. Ama üç buçuk bardak sonra hiçbir şey bulamamıştım.

"Bunu bir düşün," dedi Cookie. Aramaya o da katılmıştı. Artık resmi olarak bir arama ekibim vardı. Kurbanların cesetlerinin fotoğraflarına bakamıyordum ama sosyal medyadaki fotoğrafları inceleme konusunda harikaydı.

"Düşünüyorum," diye onu temin ettim. "Saatlerdir yaptığım tek şey bu."

"Nicolette çok sıra dışı bir kız. Bir yeteneği var. Doğaüstü bir yetenek. Belki de bir şekilde varlığı kendisine çekmiştir. Belki de-"

Sarsılarak ayağa kalktığımda konuşmayı kesti ve aval aval ona baktı, göz kapakları geniş, ağzı hafifçe açıktı.

"Bir aydınlanma yaşadın," dedi ve güzel yüzünde bir sırıtış belirmesine izin verdi.

"Hayır, Cook. Sen yaptın."

Faremi elime aldım ve Indigo Russell'ın Tumblr hesabına geri döndüm. Gözüme bir şey takılmıştı ama nedenini bir türlü bulamıyordum.

"Bak," dedim, işaret ederek.

Indigo yaklaşık bir yıl önce bir resim paylaşmıştı. Resim karanlık, yapraksız bir ormanı tasvir ediyordu, sade ve ürkütücü ve

Bir ağacın arkasına saklanmış, parlak kırmızı gözleri ve keskin pençeleri olan bir iblis gizleniyordu.

"Mesele sadece resim değil," dedim açıklamayı göstererek. "Onun hakkında söyledikleri de önemli."

"Her gece," diye yüksek sesle okudu Cookie. "Bu bekler olaydan bu yana her gece bana." Bana baktı, empati yüzündeki çizgilerden belli oluyordu. "Bekle, ne olayı?"

İndigo'nun bir kamp gezisinde bir arkadaşı tarafından çekilen fotoğrafına bakmaya geri dönmüştüm. Uyku tulumuna gömülmüş olan Indigo, suçlu çadırına girip fotoğrafı çektiğinde zar zor uyanıktı. Saçları dağılmış, yüzü uykunun kalıntılarıyla yumuşamıştı.

"Cookie, onu gördüm. Şu fotoğrafın tarihine bak." Düşünceli bir şekilde arkama yaslandım. "Quentin'le ilk tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun?"

"Elbette, zavallı bebek. Doğaüstü alemi görebildiği için bir iblis tarafından ele geçirilmişti. Birkaç iblis kendi dünyalarına duyarlı insanları ele geçirmişti. Çünkü seni sadece o insanlar görebiliyordu ve onlar senin peşindeydi. Seni öldürmek istiyorlardı."

"Evet," dedim, İndigo'yu göstererek. "Cook, o da onlardan biriydi. Onu o gecedен hatırlıyorum."

"Apartmanımızın önündeki kavga sırasında mı demek istiyorsun?"

"İblisler insanları hem tazı hem de av köpeği olarak kullanıyorlardı.

beni öldürmeye çalışsınlar diye. Beep'i öldürmek için. Işığım

bir insanın içinde oldukları sürece onlara zarar vermezdi. Onları öldürmeden önce kelimenin tam anlamıyla dışarı çekmemiz gerekiyordu."

Durdum ve Indigo'nun yüz hatlarını, iri gözlerini ve uzun, siyah saçlarını inceledim ve onu o gecedan hatırladım. Savaş sırasında bir kenarda oturuyordu. İleri geri sallanıyor, içindeki şeytandan kurtulmak için umutsuzca çabalıyordu.

"O da onlardan biriydi Cook. Sahip olduğu her şeyle ibisle savaştı ama iblis yine de onu bir dereceye kadar kontrol etmeyi başardı. Dövüşten sonra, tüm iblisleri öldürdükten sonra kaçtı. Adını ya da nereli olduğunu hiç öğrenemedim. Hiçbir şey öğrenemedim. Ve tüm bu süre boyunca burada, Albuquerque'deydi."

"Ve şimdi o gitti," diye ekledi Cookie. "O kabus gibi çileden sağ çıkmasına rağmen gitti."

"Aynen öyle. Ya haklıysan? Ya diğer türlü çalışırsa nasıl? Ya doğaüstü alemi görebilen aynı insanlar doğaüstü alem *tarafından da görülebiliyorsa*? Ya bu yüzden hedef haline geliyorlarsa?"

"Bu hem Indigo'nun hem de Nicolette'in neden doğaüstü bir varlık tarafından saldırıya uğradığını açıklar."

"Ve bu diğerlerini de açıklayabilir. Bunu bilmemize imkân yok. Tabii..."

Joyce Blomme ve perili ev vakasını düşündüm. Ölen büyükannesi ve şimdiki ev sakinlerinin büyük büyükannesi olan Joyce'un neden o gece evdeki üç kişiden sadece ikisini görebildiğini merak ediyordum.

"Bir işi halletmem gerekiyor. Potansiyel bir tanıkla görüşmek için." Chanel Newell'ı arayabilirdim ama onunla yüz yüze görüşmek istedim. Sorularıma vereceği tepkiyi ölçmek için, çünkü öteki dünyaya karşı hassas olan çoğu insan, benim gibi birine bile bunu itiraf etmekte zorlanırdı.

"Yine mi?" diye sordu Cookie. "Bütün eğlenceyi sen yaşıyorsun."

"Geçen gece büyükannesi evine dadanan kadındı ama büyükannesi torununun evine dadanan kişi olduğunu düşünüyordu ve ben de büyükanneye *kendisinin* otuz sekiz yıl önce öldüğünü ve aslında dadanan değil dadanan kişi olduğunu söylemek zorunda kaldım."

"Oh," dedi Cookie, masasına geri dönmek için ayağa kalkarak. "Tamam o zaman. Ben burada iyiyim."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedim hafif bir kıkırdamayı bastıramayarak.

O tarafa yöneldim. Ya da denedim. Ben kapıya ulaşamadan kapı açıldı ve Dedektif Forrest Joplin Davidson Investigations'ın mütevazı ofisine adım attı.

Gerildim. Çünkü benden ateşli bir tutkuyla nefret ediyordu. Davaları nasıl çözdüğümü anlamıyordu. Bob Amca'nın beni çok fazla şımarttığını düşünüyordu. Alçakça yöntemler kullandığımı düşünüyordu.

O haklıydı. Gereken her yolu kullandım ama bu iç organlarımdan nefret etmem için bir sebep değildi. İç organlarımla hiçbir ilgisi yoktu.

"Dedektif," dedim, olabildiğince tatlı bir sesle. Dünyam sona eriyor olabilirdi, arkadaşlarım s a l d ı r ı y a uğramış ve cinayetten şüpheleniliyor olabilirdi, kocam

uçucu bir tanrıya dönüşmüş ve birkaç gündür uyumamış olabilirdim ama Dedektif Joplin'in bunları bilmesine asla izin vermeyecektim. Ona gülümsedim. "Sizinle burada tanışmak ne güzel."

Muhtemelen sadece benim varlığımdan bile tedirgin olmuş bir halde önce Cookie'ye, sonra tekrar bana baktı. "Ofisinde konuşabilir miyiz?"

Gülümsemem genişledi. "Tabii ki. Cookie de orada olabildiği sürece. Bir tanığa ihtiyacım olabilir."

"Bir tanık mı?"

"Kızgın görünüyorsun. Davalarından birini arkandan çözdüğüm için bir azar daha ıstırsem, bir tanığa ihtiyacım olacak. Bilirsiniz, şikayette bulunduğum zaman için."

Bir elini askeri kıyafetinin üzerinde gezdirdi. "Buraya seni azarlamaya gelmedim Davidson. Seni uyarmak için buradayım."

Heyecanla alkışladım. "Daha da iyisi. Bunu kaydedebilir miyiz?"

Bana bir adım daha yaklaştı. "Amcan benim davama burnunu sokuyor ve eğer burnunu sokuyorsa, bunu ona sen yaptırmışsındır."

Cookie'ye baktım. Yüzü morun garip bir tonuna dönmüştü.

"Cook, Bob Amca'yla konuştun mu? Bunun yastık sohbeti olacağını sanıyordum."

"Öyleydi. Plan buydu, ama sonra-"

"Kurabiyem," dedim nefes nefese, gururla ona bakarak. "Hızlı bir sevişme mi yaptın?"

"Charley, bunun zamanı olduğunu hiç sanmıyorum."

Kalçamı masasının üzerine koydum. "Oh, tam zamanı."

"Ben sadece ona şu bahsettiğimiz şeyi kontrol edip edemeyeceğini sordum, bilirsiniz, şu

şey." Tanrım, gizli anlaşmalarda çok iyiydi.

Zaten garip olan bir çıkmazda bir başka gariplik anından sonra, o günkü kotam dolmuştu ve onu serbest bıraktım.

Asık suratlı dedektife döndüm. "Evet, kurbanlarınızdan birinin ölüm nedenini biliyor musunuz diye merak ediyordum. Hector Felix adında bir adam."

"Neden?"

"Değil mi? Çok garip bir isim. İki ilk ismin bir araya gelmesi gibi. Ama neden birinin ona bu ismi verdiği dair hiçbir fikrim yok."

Isırdı, çenesi çalışıyordu. "Neden bilmek istiyorsun?"

İçimden bir ses Cookie'nin önünde kibarlık yaptığını söylüyordu. O kadın hayal bile edemeyeceği kadar değerliydi. "Bir arkadaş istiyorum."

"O arkadaşın yerel bir dövme sanatçısı olamaz mı?"

Cookie'nin nefesi kesildi. Yüksek sesle.

Gözlerimi kapattım ve "Hayır" dedim.

Ama gözlerimi tekrar açtığımda çoktan sırtıtmaya başlamıştı. "Çıkmışlar işte." Cookie'nin zımbasını aldı. "Onu başından savdı." Sıradan ofis malzemeleriyle tamamen ilgileniyormuş gibi yaparak onu yere koydu. "Ve kadın cinayetlerinde zehirlenme bir numaradır."

"Zehir mi?" Şaşkınlıkla sordum. Beşlik çakmak için Cookie'ye dönmek için kendimi zor tuttum. Pari de Lobo futbolcuları gibi paçayı kurtarmıştı.

"Evet," dedi, benim hızla yükselen coşkumu kaçıracak.
"Daha az şiddetli."

Neredeyse kıkırdayacaktım. "Belli ki Pari'yi tanımıyorsun."

"Belli ki biliyorsun." Kendini beğenmiş sırıtışından çok daha sinir bozucu olan muzaffer bir sırıtışla beni kıştırdı.

Oops. "Evet, ama onun ölümüyle hiçbir ilgisi olmadığını da biliyorum."

"Ayrıca yakın zamanda dövülmüş. Bu konuda bir fikrin var mı?" "Paylaşabileceğim bir şey yok."

"Bu yüzden, şikayet listeme engellemeyi de ekleyebilirim. Sen."

"Bana karşı bir şikayet listeniz mi var?"

"Birkaç sayfalık."

Adam benden hoşlanmadı.

"Her iki durumda da," diye ekledi, "arkadaşını şanslı say. Bu, Hector Felix'ten ayrılmaya çalışan son kızdı."

Elindeki manila zarfı fark etmiştim ama yüzü parçalara ayrılmış bir kızın 8'e 10 ebadındaki parlak resmini çıkarana kadar pek önemsememiştim.

Benim ellerim de Cookie'ninkiler gibi ağzıma uçtu. Sandalyesine çöktü ve şok içinde bakakaldı.

"Düz ustura," dedi.

Açık mavi hastane önlüğü giymiş sarışın zavallı kızın yanakları, alnı, burnu ve çenesi boyunca uzanan sayısız yarığı kapatan yaklaşık bin dikiş vardı. Her biri bir öncekinden daha korkunçtu. Ayrıca şişmiş bir morluğu vardı ve gözünün akı kan kırmızısıydı, yani muhtemelen dayak da yemişti.

"Bunu kim yapar ki?" Göğsüm kan dolaşıma giden havanın akışını ve akışını daraltarak sordum.

Fotoğrafi elimden aldı, zarfa geri koydu ve sanki bir şey anlatmak istermiş gibi bana geri verdi. "Düşünmen gereken bir şey var."

"Dedektif-"

"Bayan Davidson," dedi, sonra döndü ve dışarı çıktı. "Oh, Charley," Kurabiye dedi gelen arkasında onu kenetlenmiş

Eller.

Fotoğrafi çıkardım. Kadının adı, Judianna Ayers, en alttaydı.

"Tamam," dedim Joplin'in az önce çıktığı kapıya doğru. "Ben ısırırım." Fotoğrafi, bunu yapmaktan ne kadar nefret etsem de Cookie'ye uzattım. "Bu kadınla ilgili her şeyi bana getir. Yapmam gereken bir iş var. Bir saat içinde dönerim."

"Isırırım da ne demek?"

"Bunu bize bir sebepten dolayı verdi Cook. Pislik herif araştırmamı mı istiyor? Bakacağım."

"Sizce bu kadının saldırısını çözmenizi mi istiyor?"

"Belki de suçu Hector'a atamaz." Çantamı kaptım ve kapıya doğru yürüdüm. "Ama ben kesinlikle yapabilirim."

15

*Beni öldürmeyen şey,
beni daha garip ve ilişki kumasızor biri yapıyor.*

-T-SHIRT

Chanel Newell'ın evine gittim. Birkaç gün izinli olduğunu ve bahar temizliğine hızlı bir başlangıç yapmak istediğini söylediğini hatırlıyordum, bu yüzden onu evde bulmayı umuyordum.

Birkaç gece önce gözüme kestirdiğim evin garaj yolunda beyaz bir Encore duruyordu. Kapıya doğru yürüdüm ve çaldım. Blue Öyster Cult ahşap kapıdan içeri süzüldü.

Kalbime göre bir kız.

Kapı açıldı. "Bayan Davidson," dedi şaşırarak.

"Merhaba, Bayan Newell."

"Chanel, lütfen. İçeri gel." Kapıyı açtı ve beni içeri buyur etti. "Çocuklar kız kardeşimin evinde. Temizlik yapabilmem için bana yardım ediyor." Bir çift sarı lastik eldiven çıkardı ve müziğin sesini kısmak için beni mutfağa götürdü.

"Ve bana Charley de. Lütfen."

"Elbette. Çay ister misin?"

"I Yapma. istiyorum için tutmak Sen. I sadece
vardı a çift .
sorular."

"Oh, tamam."

Mutfak masasındaki dergi ve kâğıtları utanarak kaldırdı ve bana oturmamı teklif etti.

"Chanel, sana tuhaf bir soru soracağım ve bana vereceğin her cevaba tamamen açık olduğumu bilmeni istiyorum."

İçinden gergin bir kahkaha yükseldi. "Kulağa uğursuz geliyor."

"Geçen gün evinizin perili olduğuna inandığımı söylediğimde kim olduğumu bilmeden beni evinize aldınız."

"Evet." Kaçamak bir şekilde başını salladı. "Ben yaptım." "Neden?"

"Oh, bilmiyorum. Bir kartın vardı. Yasal görünüyordun."

Elimde olmadan sıırttım. "Sanırım ben daha bir şey söylemeden önce evin perili olduğunu bildiğin içindi."

"Ne?" Hafifçe alay etti. "Hayır. Neden-? Böyle bir şeyi nereden bilebilirim ki?"

"Doğaüstü âleme karşı duyarlı olduğunuza inanıyorum. Ve eğer haklıysam, doğaüstü alem de sana karşı aynı derecede hassastır."

Kadın gerildi ve kaşlarının arasında bir çizgi oluştu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Oğlunuz da hassas mı?"

Bir süre dudağını çiğnedikten sonra pes etti. "Evet. Benden daha fazla."

"Ama kızınız değil mi?"

"Hayır. Bu benim ailemde var. Kızım kocamın kızıydı. Birkaç yıl önce vefat etti."

"Çok üzgünüm, Chanel."

"Yine de iyiyiz. Daha iyiyiz." "Buna sevindim."

"Ne demek istiyorsun, doğaüstü alem de benim kadar hassas mı?"

Yapmak istediğim son şey onu korkutmaktı ama bilmeyi hak ediyordu. "Dürüst olacağım, Chanel. Ben her türlü anormalliği araştırırım. Hatta doğaüstü olanları bile."

"Tamam," dedi, giderek temkinli olmaya başlamıştı.

"Üç cinayet ve bir saldırı oldu ve kulağa ne kadar çılgınca gelse de doğaüstü bir unsur varmış gibi görünüyorlar. Yanılıyor olabilirim tabii ki," diye ekledim, o benden uzaklaşmaya başladığında.

Hassas kişiler bile benim doğaüstü olaylarla ilgili seviyemi anlamakta zorlandılar.

"Ama ne yazık ki ben öyle düşünmüyorum. Yakınlığın olup bitenlerle bir ilgisi var mı ya da başka şehirlerde de aynı türden yaraları olan kurbanlar var mı bilmiyorum ama birkaç günlüğüne şehirden ayrılmanızı istiyorum. Çocuklarınızla birlikte şehir dışına çıkın. Özellikle de Charlie'yle."

Alarm onu olduğu yerde durdurdu. "Ne diyorsun sen? Tehlikede miyiz?"

"Bilmiyorum. Bu en iyi ihtimalle eğitilmiş bir tahmin." "Yani, biz onları görebiliyorsak, onlar da bizi görebiliyor mu?"

Başımı salladım, sonra masada oturan diğer kadına, henüz tanımadığım Bayan Blomme'a döndüm. "Ne düşünüyorsun, tatlım?"

Kaşlarını çattı. İlk geldiğimde beni gördüğü için heyecanlanmıştı ama mesajım onu endişelendirmişti.

"Büyük torununuzu görebiliyor musunuz?"

Başını iki yana salladı. "Hiç de bile. Ben de denedim. Chanel'in onunla konuştuğunu görebiliyorum ama orada değil."

"Ben de bu konuda endişeliydim. Jane Austen'dan alıntı yaparak, "Bu da her şeyi açıklıyor," dedim. Tekrar Chanel'e döndüm. "Gidebileceğin bir yer var mı?"

Büyükannesiyle yaptığım konuşmaya dalıp gitmiş olan Chanel bana döndü. "Ne dedin? Şey, evet, sanırım. Güney Teksas'ta bir erkek kardeşim var. Yeterince uzak olur mu?"

"Umarım öyledir. Bu çabaya kesinlikle değer. Bu işi yoluna koyar koymaz size haber veririm."

"Onlara göz kulak olacağım," dedi Bayan Blomme.

"Chanel, büyükanneni görebildiğini ya da onun özünü görebildiğini biliyorum. Ama onunla iletişim kurabiliyor musun?"

Chanel başını salladı. "Ben yapamam ama sanırım Charlie yapabilir." "Şu küçük sevgilim ve onun sos teknesi," dedi Bayan Blomme, sevinçle dizini tokatladı. "O bir bebek. Çok güzel bir ailem var Bayan Davidson."

"Evet, öyle. Benim için onlara göz kulak olur musun? Bir terslik olduğu anda gelip beni alır mısınız?"

Doğruldu ve selam verdi. "Kesinlikle."

"Beni nasıl bulacağını biliyor musun?"

Kıkırdadı. "Seni gözden kaçırmak biraz zor."

"Teşekkür ederim."

Blomme-slash-Newell ailesinden, Cookie'nin kızımız Judianna Ayers, yani Hector Felix'in usturayla vurduğu kadın hakkında ne bulduğunu öğrenmek için ayrıldım. Ama önce Misery'ye girdiğimde Angel'ı çağırdım.

"*Hola, chica,*" dedi yolcu koltuğumdan başıyla işaret ederek.

Ona doğru kaydım ve dizimi konsolun üzerine koydum. "Hey, tatlı bezelye."

Sevgi sözcüklerimi duyunca yüzünü buruşturdu.

Onu görmezden geldim. "Sana bir sorum var."

Uzun bir iç geçirdi ve elini yüzünde gezdirdi. "Evet, beni çıplak görebilirsin ama bu son."

"Angel."

"Ciddiyim. Bir erkek ancak bu kadarını kaldırabilir."

Hafif kahkahamı bastırmak için öksürdüm. Onu bir erkek olarak görmediğim gerçeğinden nefret ediyordu. Teknik olarak benden büyük olması onu o şekilde düşündüğüm anlamına gelmiyordu. On üç yaşında ölmüştü ve hâlâ on üç yaşında görünüyordu.

"Tekrar öpüşmek için ısrar edecek misin?" diye devam etti.

Uzandım ve parmaklarımı çenesindeki şeftali tüylerinin üzerinde gezdirdim. "Rüyanda görürsün, tatlım."

Elimi tuttu ve serin dudaklarına götürdü. Eğer Rey'azikeen the Erratic adında bir sıcak hava dalgasına maruz kalmamış olsaydık, elimi daha uzun süre tutabilirdi. Bunun yerine elini indirdi ve "Ne oldu?" diye sordu.

"İnsanları göremeyen bazı ölümler var mı? Yani, herkesi görebilirsiniz. Üç avukatın, Sussman, Ellery ve Barber'ın davasını hatırlıyorum. Onlar da insanları görebiliyordu. Ama-"

"Daha yeni ölmüşlerdi," diyerek araya girdi. "Ne?"

"Avukatlar. Daha yeni öldüler."

Başımı salladım, anlamaya çalıştım, davalarımı ve yıllar boyunca birlikte çalıştığım tüm ölmüşleri düşündüm. Beş yaşındayken babamla birlikte çalışmaya, suçları çözmesine yardım etmeye başlamıştım ve tüm bu süre boyunca bazılarının Dünya düzlemini görebildiği, bazılarının ise göremediği gerçeğini hiç fark etmemiştim.

Yakınımda duran uçucu tanrının sıcaklığına rağmen Angel elimi kucağında tutmaya devam etti. Her geçen an daha da cesurlaşıyordu ama Rey'azikeen'in ona ne yapabileceğinden emin değildim. Eğer bir şey yaparsa. Gerçi bir keresinde Angel'ı boğduğunu görmüştüm. Belli ki genç kızın canı yanabilirdi.

"Ölüm ne kadar taze olursa," diye açıkladı Angel, "o kadar çok şey görebiliriz."

Şaşkınlık içinde koltuğuma yığıldım. "Bu Bunu ilk kez duyuyorum. Nasıl bilmem?" Omuz silkti. "Daha önce hiç sorun olmamıştı."

O haklıydı. Bu hiç sorun olmamıştı ama şimdi olduğu kesindi.

Sonra aklıma başka bir düşünce geldi. Bayan Blomme Otuz sekiz yıldır ortalıkta yoktu ve sadece doğaüstü âleme duyarlı insanları görebiliyordu. Angel gideli

Yirmi yılı aşkın bir süredir. Elini iki elimin arasına aldım ve "Angel, insanları görme yeteneğini... kaybediyor musun?" diye sordum.

Ellerimi sıktı. "Henüz değil. Hepimizin başına gelir mi bilmiyorum ama sanırım bir gün gelebilir."

"Bu neden oluyor? Zamanın bununla ne ilgisi var? ne oldu?" Mantıklı gelmişti. Rahip öleli altı yüz yıldan fazla olmuştu. Bu kesinlikle birkaç şeyi açıklıyordu.

"Bir düşün," dedi bakışlarını kaçırarak. "İnsanları, her gün düzinelerce insanı görmek ister miydin, eğer onlar da seni göremeseydi? Bu... yalnızlık olur."

"Angel." Tekrar öne doğru eğildim ve elimi yanağına koydum.

"Biliyor musun, her ihtimale karşı, yeteneğimi kaybetmeden önce seni çıplak görmeme izin vermek isteyebilirsin."

"İyi deneme, güzelim."

"Düşünülmesi gereken bir şey," dedi ortadan kaybolmadan bir mikrosaniye önce.

Şimdi melankolik bir halde Cookie'yi aradım.

"Söyleyebileceğim kadarıyla," dedi, neden aradığımı çok iyi biliyordu, "koruyucu gözaltında."

"Gerçekten mi?" Etkilendim, dedim. "Bunu nasıl anladın?"

"Geniş bir yeraltı casus ağım var, bu yüzden size söyleyebilirim, ama o zaman sizi öldürmek zorunda kalırım."

"Anlıyorum. Gerçekten nasıl anladın?"

"Bana inanmıyor musun?" diye sordu dehşete kapılarak. "Azıcık bile değil."

"Robert söyledi," dedi pes ederek. "Joplin bu yüzden bu kadar sinirli. En azından bir nedeni var. Eminim ki o

Cinsel olarak da hüsrana uğramıştı ama bu başka bir zaman anlatılacak bir hikâye. Birkaç yıldır Hector Felix'in üzerine bir şeyler yıkmaya çalışıyordu ama nafile. Ve sonra Hector onun yüzünden öldü."

"Bu ne cüret!" dedim, sesimden alaycılık akıyordu. "Bob Amca koruyucu gözaltındayken nerede kaldığını söylemedi mi?"

"Bu çok gizli. Kaptan bile bilmiyor. Robert bunu pek fazla kelimeyle ifade etmedi ama sanırım bu bir FBI meselesi."

"Bu çok garip. Ben sadece bir FBI ajanı tanıyorum. Aslında birkaç tane."

"Charley, sana söyleyemeyeceklerini biliyorsun."

"Doğru. Ancak bu, travma geçirmiş genç bir hanımın nerede olduğuna dair bilgilere kazara ulaşamayacağım anlamına gelmiyor."

"Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?"

"A ile başlar ve *ngel* ile biter."

Angel yolcu koltuğundan, "Onun nerede olduğunu zaten biliyorum patron," dedi.

Yerimden sıçradım, neredeyse kalbim boğazıma kaçacaktı, sonra

Cook'la telefonu kapatmadan önce ona ters ters baktı.

Kahkahalar atarak oturdu, söz verdikleri gibi geniş bir pilıç mıknaıısı olmaya çok yakın olan omuzları titriyordu. "Beni öldürüyorsun," dedi kahkahalar arasında.

"Oh, evet, şey, sen... bir kız gibi gülüyorsun."

Daha sert güldü. "Hepsi bu mu? Biraz uyumalısın. Yeteneğini kaybediyorsun."

Çok ama çok sevimliydi. Büyüleyici ve meraklı kişiliğinin her santimini seviyordum. Yapmak üzere olduğum şeyin beni, onu incittiğinden daha fazla inciteceğini biliyordum.

Çekildim ve koluna bir yumruk attım. Ne yazık ki, intikam girişimim sadece neşesini artırmaya yaradı.

Yeni arkadaşlara ihtiyacım vardı.

"Her neyse. Gözetlemeye çıkmanı istiyorum."

"Ben her zaman gözetimdeyim."

"Çünkü bu işte çok iyisin."

"Doğru," dedi ayılarak. "Lütfen bana onun güzel olduğunu söyle." "Aslına bakarsanız öyle."

F, B ve I'dan bir Özel Ajan Kit Carson'ı kandırmamızı içeren planımı ona anlattım.

Bitirdiğimde "O iyi biri," dedi. "Ama bu işe yaramayacak."

"Neden olmasın?" Alınarak sordum.

"Onu arayıp Judianna Ayers'i sormanız, arabasına atlayıp onu tuttukları yere gideceği anlamına gelmez."

"Doğru, ama belki bir şey söyler ya da izini sürebileceğim bir arama yapar. Telefonu kapattıktan sonra adresleri ya da telefon numaralarını not al."

"Yapacağım."

Tam telefonum çalarken ortadan kayboldu. Cookie geri arıyordu, umarım kızımızın yerini öğrenir ve ben de iğnenin fişini çekebilirdim.

"Charley'nin Yılan Zehri Evi."

"Aklıma bir fikir geldi."

"Sadece bir tane mi?"

"Bu rahip dediniz-" "Eğer rahipse."

"Doğru, eğer bu rahipse ve doğaüstü alemi görebilen insanlara saldırıyorsa-"

"Kesinlikle, ama neden? Neden insanlara saldırırsın ki?"

"Daha da önemlisi, onu saldırmaktan alıkoyan ne? Quentin mi? Yani, Quentin sadece doğaüstü alemi görmüyor. Onlarla iletişim kurabiliyor."

"Ah, Cook," dedim, nabzım aniden kulaklarımda hızlandı. "Aklıma bile gelmedi. Amber'ı arayıp ona bir mesaj iletmesini söyleyebilir misin?"

"Tabii ki. Ama, bariz olana ışık tutmak istemem ama, rahibin size saldırmasını ne engelleyecek?"

"Onunla başa çıkabilirim. Sakın benim için endişelenme. Ama Quentin..."

"Ben ilgilenirim. Belki onu da bir süreliğine göndermemiz gerekiyordur."

Düşünceli bir şekilde alt dudağımı ısırdım. "Acaba manastırda daha güvende olur muydu? Bilirsiniz, şu kutsal topraklar meselesi?"

"Denemeye değer."

"Tamam, Amber ona kışını kaldırıp hemen eve gelmesini söylesin. Bir de Pari'ye," diye ekledim. "Onu arayabilir misin? Kit'i sokmak üzereyim."

"Kulağa... acı verici geliyor. Onu kesinlikle arayabilirim. Ona şehri terk etmesini söyleyeyim mi?"

"Evet. Yapmayacak ama söyle yapsın. Hatta Garrett'ı gönder, işi biterse ona göz kulak olsun."

"Tamamdır. O adamla konuşmak için herhangi bir bahane."

"Değil mi? Son zamanlarda onun karın kaslarını gördün mü?" Bu ifadeyle birlikte içimi bir sıcaklık kapladı ve bu sıcaklık içimden gelmiyordu. Görmezden geldim. Kıskançlık hiç yakışmıyordu.

Telefonu kapattık ve ben de Kit'e Casusluk Yapma ve Yeni Ayrılmış Hector Felix'in İşlediği Bir Suça Tanıklık Etmiş Birinin Yerini Söylemesini Sağlama Operasyonu olarak da bilinen bir tuzak kurdum. Operasyonlara isim vermede çok kötüydüm.

Kit'in numarasını çevirdim ve bekledim. İlk seferinde açmadı, ben de tekrar denedim. O bir FBI ajanıydı. Yapacak önemli işleri vardı. Önemli işleri bölmek benim için sorun değildi, bu yüzden tekrar denedim.

Beşinci aramadan sonra nihayet telefonu açtı. "Davidson," dedi, sesi biraz tedirgindi. Biraz keskin. Biraz sinirlenmişti.

"Carson," diye karşılık verdim. "N'aber?"

"Tamam, hemen geliyorum," dedi benden başka birine. Umarım. "Bir toplantıya gidiyorum Davidson. İş mi yoksa eğlence mi?"

"Sen işin içindeyken her zaman bir zevktir, Kit."

"Peki, iş. Neye ihtiyacın var?"

"Oh, çok acil bir şey yok. Sadece, bu kadın yüzünün her yerinde taze kesiklerle geldi. Korkunçtu, Kit. Beni işe almak istiyor ama ona polise gitmesini söyledim. FBI'la konuştuğunu ama hayatından endişe ettiğini söyledi. Ona saldırıyı bulmamı istiyor."

"Ne?" Kit şaşırılmış bir halde, "Ne?" dedi. "Ona kimin saldırdığını zaten biliyoruz. Lanet olsun. Sizi hemen arayacağım."

Ben "Tamamdır" diyemeden telefonu kapattı. Otuz saniye sonra Angel yüzünde şaşkın bir ifadeyle geri döndü.

"Bunun işe yaradığına inanamıyorum."

"Sana söylemiştim. Hollywood'a gitmeliydim. Bir yarışmacı olabilirdim."

"Az önce tanışınızı izleyen ajanlardan birinin numarasını çevirdi."

"Kendisini savunmak gerekirse, düşmanlarının pek çoğu kendilerini gözetlemesi ve giden aramalarının numaralarını dinlemesi için ölmüş bir genci gönderemez."

"Doğru." Kit'in Judianna Ayers'ı kontrol etmek için çevirdiği numarayı tekrarladı.

Cookie'yi aradım, mesajı ilettim, sonra da ona sihrini konuşturdu. Beş dakika sonra, yaptığımız şeyin gerçekliği ne kadar korkunç olsa da, bir yer bulmuştuk.

"Bu kadar kolay olmasına imkân yok," dedim endişelenerek.

"Biliyorum, değil mi? Ama ortaya çıkan adres bu. Bu sayı tam şurada duruyor."

"Ama bu bir tanık koruma işi. Bu bilgiyi almak o kadar kolay olamaz."

"Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Biliyor musunuz? Güvenlik önlemlerinde bir delik açıyorum. Onlara nerede yanlış yaptıklarını öğretiyorum. Nereleri sıkılaştırmaları gerektiğini."

"Gerçek bir düşmandansa sen daha iyisin.
Dikkatli ol, tatlım." "Tamam. Kontrol edeceğim.
Teşekkürler, Cook."

Cookie'nin bana verdiği Güney Vadisi'nde, Dördüncü Cadde'deki adrese gittim. Şehrin en iyi yeri değil. En kötüsü de değil. Bölgede gerçekten harika tarihi evler vardı. Albuquerque'nin daha kötü bölgelerinde olmayan bir cazibeye sahipti. Savaş bölgeleri.

Judianna'yı görmek için güvenlikten asla geçemeyeceğimi ve sadece denediğim için tutuklanabileceğimi bildiğimden, bir sonraki en iyi şeyi yaptım. Güvenliği atladım. Göksel düzleme geçtim, iki âlem arasında gidip geldim ve doğru adreste olduğumuzu umarak konutun dış duvarından geçip banyoya girdim.

Kapıyı açtım ve dinledim. Oturma odasından bir televizyon sesi geliyordu ve iki ajan yakınlardaki bir masada oturuyordu. İçimi bir rahatlama kapladı. Kesinlikle doğru adresi bulmuştuk. Şimdi sıra Judianna'yı bulmaya gelmişti.

Arkamda yumuşak bir ses duyduğumda koridorda gizlice ilerlemeye başladım.

"Çıglık atacağım," dedi.

Dondum kaldım, sonra yavaşça arkama döndüğümde bir zamanlar güzel olan Judianna Ayers'ın elinde bir diş fırçasıyla arkamda durduğunu gördüm.

"Seni yüzünden bıçaklayacağım."

Onu bir silah gibi tutuyordu, diş fırçasını, tamamen sidik ve sirke.

Korkmuştu. Kim olsa korkardı. Ama korktuğum gibi yapmamıştı. Kendi içine kapanmamıştı ve

pes etti. O bir savaşçıydı. Ve diş fırçasını yüzüme saplamakla tehdit ediyordu.

Ondan hoşlandım.

Otuz saniye önce nerede olduğunu merak ederek etrafıma bakındım. Sonra sordum. "Otuz saniye önce neredeydin?"

"Duşta."

Tamamen giyinik olduğunu fark edince, kaşlarını yoğuran bir şüphayle onu bir aşağı bir yukarı süzdüm.

"Lavabodaki su çalışmıyor," diye açıkladı. "İ dişlerimi küvette fırçalamam gerekiyor." "Yani, içine mi girdin?"

"Tamam, iyi, kitap okuyordum. O aptal televizyonun sesinin ne kadar yüksek olduğunu biliyor musun? Okumak için buraya gelmek zorundayım ve birkaç yastık atınca küvet oldukça rahat oluyor." Sanki dikkat kesilmiş gibi bana döndü. "Ama buraya nasıl girdin ve ne istiyorsun?"

Dikişleri bir süre önce alınmıştı. FBI ajanlarının her hareketini izlediğı bu küçük evde ne kadar zamandır saklandığını sadece Tanrı biliyordu.

"Size Hector'u öldürüp öldürmediğinizi soracaktım ama korumalar göz önüne alındığında bunun oldukça şüpheli olduğunu görebiliyorum."

"Hector'u mu öldürdün?" diye sordu. Omuzlarını dikleştirdi. Bir an düşündükten sonra küvetin kenarına çöktü. "Hector öldü mü?"

Bu, öldürme teorisine kesin bir hayır demekti. "Evet, tatlım. Özür dilerim."

"Oh, hayır, sorun değil. O bir pislikti. Bu sadece... şok edici." "Eminim öyledir." Yanına oturdum ve kitaba göz attım.

o olmuştur Okuyorum: *Harry Potter*
ve ve *Mahkum Azkaban'dan*. Ondan hoşlandığımı biliyordum.

"Bekle, onu öldürdüğümü mü sandın?" Konuşurken derisi geriliyordu ve bazı kelimeleri telaffuz etmekte zorlanıyordu, ama oldukça iyi iyileşiyordu.

"Artık değil. Ve hayır, gerçekten değil. Sadece emin olmak istedim. Ama bana Hector'dan bahsedebilir misin?"

Bir omzunu kaldırdı. "Şiddet yanlısıydı, ne yapacağı belli olmazdı, sosyopatik."

"Bunun dışında mı? Görünüşe göre zehirlenmiş ve bunu biraz kendinize saklarsanız memnun olurum. Bunu tekrarlamam gerektiğinden emin değilim. Birlikteyken olağandışı bir şey oldu mu? Bariz olanın dışında."

"Ben ondan ayrılmaya çalışmadan önce yaklaşık bir aydır garip davranıyordu. Gizli telefon görüşmeleri ve toplantılar."

"Başka bir kadın mı?"

"Oh, hayır." Küçümseyici bir el salladı. "Bu Hector'a verilen bir şeydi. İlişkilerini asla sır olarak saklamazdı. Hayır, bu farklıydı. Stresliydi. Endişeliydi. Ve inanın bana, Hector hiçbir şey için endişelenmezdi."

"Ve neler olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok mu?"

"Bir ipucu yok. Benim yanımda asla iş konuşmazdı."

Bu kadar akıllı ve cesur olan bu akıllı başında kızın Hector Felix gibi biriyle birlikte olduğunu hayal etmekte zorlanıyordum. "Onunla nasıl tanıştınız?"

Güldü ama içi boş, kızgınlık dolu bir sesti bu. "Ben bir modeldim. Bir gösteriye geldi, biraz flört etti ve ertesi gün kapıma bir düzine gülle birlikte onun olduğumu söyleyen bir not bıraktı."

"Ah. Geleneksel bir adam."

"Çok garipti. İlk başta bana, bilmiyorum, istendiğimi hissettirdi. Hatta güvende."

"Bunu anlıyorum. Ama onun nasıl biri olduğunu öğrendikten sonra neden buna katlandın? Ona?"

"Hector bana fazla seçenek bırakmadı. Ben hala Eğer bir gece beni öldürmeye çalışmasaydı. Hiçbir şeyin korku içinde yaşamaktan daha kötü olamayacağına karar verdim. Ölüm bile. Bu yüzden onu terk ettim."

"İyi karşılamadı mı?"

"Hayır, yapmadı. Ama yine de kariyerim vardı." Kirpiklerinin arasında gözyaşları oluşurken başını eğdi. "Ben bir modeldim."

Gözlerimi kapattım. "Çok üzgünüm, Judianna. Hector sana bunu yaptığı için üzgünüm."

Şaşkınlıkla bana baktı. "Bunu bana Hector yapmadı."

"Ne?"

"Oh, hayır. Bu annesinden gelen bir mesajdı."

Kapı çalınana kadar tam bir dakika boyunca nutkum tutulmuş bir şekilde oturdum.

Ajanlardan biri kapıdan bağırdı. "Judianna? Judianna Her şey yolunda mı?"

Hector'un annesi. Bu kadınla tanışmalıydım.

"Her şey yolunda. Ben sadece konuşuyorum-" Bana baktı.
"Senin adın ne?"

"Dur tahmin edeyim," dedi şaşırtıcı derecede tanıdık bir kadın sesi. "Charley Davidson?"

Judianna soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı. Zorlukla yer değiştirebildim

Şimdi. Kasvetli, ölü kış müziğiyle yüzleşmekten başka seçeneğim yoktu.

Başımı salladım ve kapıyı açmak için ayağa kalktım.

"Carson!" Bir erkek ajan yüzümü yere çarpmadan ve beni kelepçelemeden bir mikrosaniye önce söyledim. Bu sabah çok canımı yakacaktı.

16

Şimdi aklıma geldi de, Miranda haklarını evlilik yemini yerine kullanabilirsin. Harfi harfine.

-DOĞRU GERÇEK

Otuz dakika sonra Kit'in cipinin arkasında yüzümde bir torba buzla oturuyordum. İhtiyacım olduğundan değil. Neredeyse anında iyileşecektim ama iyi görünüyordu.

Kit benimle birlikte arka koltuğa tırmanırken, suç ortağı... çözücü, Özel Ajan Nguyen önde oturdu.

"Charley Davidson," dedi, elindeki dosyayı açarak, "şu şekilde

Yaşıyorum ve nefes alıyorum. Beni

kandırdın." "*Kandırmak* güçlü bir

kelime." "Burada ne işin var?"

"Eski bir dostu ziyaret."

"Koruyucu gözaltında olan eski bir arkadaş mı?"

"Garip, değil mi?"

"Onu nasıl bulduğunuzu sorardım ama bilmek istediğimden emin değilim."

"Muhtemelen bilmiyorsundur."

"Peki ya eve nasıl girdiniz? Dikkatinizi çekerim, tamamen ele geçirilmiş bir ev."

"Ben de oraya gitmezdim."

"Peki, neden buradasın? Bu sefer sadece gerçeği söyle, tamam mı?"

"Hector Felix'in ölümünü çözmeye çalışıyorum. Bir arkadaşım, bu arkadaştan başka bir arkadaşım, bu olayla ilgilenen bir kişi ve onun adının temizlendiğinden emin olmak istiyorum."

Başını salladı ve dosyayı açtı.

"Ölümüyle ilgili herhangi bir ipucunuz var mı?" Umutlu bir şekilde sordum. "Bilmiyorum. Umurumda da değil."

"Gerçekten mi? Neden? Bu senin işin değil mi?"

"Biz daha büyük balıkların peşindeyiz, Davidson."

"Anaerkil." Judianna'yı neden koruma altına aldıklarını anladım. Saldırı emrini Hector'un annesi vermişti.

Kit dosyayı kapattı. "Davamı mahvetmekten otuz saniye kadar uzaktasın."

"Hadi ama Carson. Sicilimi biliyorsun. Çalışabiliriz bu konuda birlikte."

"İyisin Charley, ama bu sefer değil." "Ne? Neden?"

"İçeride birileri var. Aile bağlantıları olan biri. On yıldır sürdürdüğümüz soruşturmalarda ilk kez ailelerine sızmayı başardık. Davidson, seni bu davada ne kadar istesem de onun hayatını riske atamam."

Göğsümde kabaran hayal kırıklığıyla savaştım ve başımı salladım.

"Tutuklamam gerektiği halde sizi tutuklamayacağım. I Judianna'ya ya da bu davaya gereğinden fazla dikkat çekmek istemiyorum."

Hapisten kurtulma kartı. Ben olsam alırdım.

"Ama Eğer I bkz. sen butting seninburun
içine Bu Davidson."

"Kit, ben sadece Hector'un
katilinin peşindeyim." "Bu çok
saçma."

"Bu sefer değil. Benim davamın Judianna'yla hiçbir ilgisi
yok, bu arada kendisi harika biri."

"Ciddiyim Davidson. Seni bu ailenin yakınında görmek
istemiyorum."

Uzun bir teslimiyet iç çekişi yaptım. "Tamam. Yakınına
gitmek yok
aile."

"Bana yemin et," dedi, sanki bana güvenmiyormuş gibi.

Serçe parmağımı kaldırdım. Ters ters baktı, sonra da beni
cipinden attı. İki dakika sonra Judianna'yı da alıp kaçtı ve
peşinde tam teçhizatlı bir güvenlik ekibiyle kuzeye doğru
yola çıktı.

Judianna, Hector'un annesi Edina Felix'e karşı iyi bir şeyler
hissetmiş olmalı. Sağlam bir şey. Hector'un cenazesine
gidersem bunu mahvedemezdim, değil mi? Aslında yemin
etmemiştim. Serçe parmaklarımızı hiç sıkmadık. Ve Hector
Felix'in anne dediği kadınla tanışmayı gerçekten ama
gerçekten çok istiyordum.

* * *

Görünüşe göre göksel âleme girip çıkmak anarşist kocamı
ya da kocamın bedeninde yaşayan anarşist varlığı daha da
heyecanlandırıyordu. Onu bütün gün yakınımda
hissetmiştim ama güvenli eve gizlice girmek için yer
değiştirdiğimde, varlığının daha güçlü bir versiyonunu

hissettim. Sıcaklığını. Onun

Enerji. Öfkesi. Belli ki aradığını bulamamıştı.

Ben de aradığım şeyi bulamamıştım, yani ödeşmiştik.

Misery'ye geri döndüm, içeri tırmandım ve Telefon tam çaldığı sırada.

"Hey, Cook," dedim ve motoru ters çevirip ofise geri döndüm.

"Küçük siyah bir elbise mi giyiyorsun?"

"Bu ay değil."

"Cenazeye katılmak için kıyafetleriniz nasıl? Karışacak mısın?"

"Göze batmayacağım ama üstümü değiştirmeyi tercih ederim. Sanırım cenaze yakında?"

"Tatlım, cenaze saat ikide."

Saati kontrol etmek için telefonumu uzattım. "Oh, üç saatten az vaktim var."

"El Paso'da."

"Teksas mı?" Dehşete düşmüş bir şekilde sordum. "Neden El Paso? Felix ailesinin Albuquerque'den olduğunu sanıyordum."

"Burada birkaç holdingleri var, ancak merkezleri El Paso."

"Harika. Tamam, bunu yapabilirim. Eve koşup birkaç kıyafet alacağım ve yolda üstümü değiştireceğim."

"Araba kullanırken mi?" diye sordu, o da aynı derecede dehşete düşmüştü. "Ya öyle yaparsın ya da her şeyi kaçırsın. El Paso üç saat uzakta. Kimseyi öldürmeden ikiden biraz fazla sürede yapabilirim. Evet," dedim yüksek sesle düşünerek. "Bunu yapabilirim."

"Neden şu ışınlanma olayını yapmıyorsun?"

Omuzlarım çöktü. "Ben o kadar iyi değilim. Kendimi yine İskoçya'da bulabilirim. Ya da Sibirya'ya. Ya da Mars'a."

"Giysilerimi toplayıp seninle ön tarafta buluşacağım."

"Teşekkürler, Cook. Sana borçluyum."

"Bana zaten borçluydun. Judianna ile nasıl gitti?"

"Çocuk sonuna kadar hayatta kalmayı başardı. Ve ben tutuklanmadım. Bu da bir artı."

"Aferin sana."

On dakika sonra, apartmanımızın otoparkına hızla girdim, Cookie'nin uzanmış ellerinden çantayı arabaya biner gibi aldım, yavaşladım ve uzattığı kahve fincanını almak için geri gittim, sonra otoparktan çıktım ve I-25'e geri döndüm.

Yaptığım şeyin gerçekliği yaklaşık üç mil sonra kafama dank etti. Hayatımda gördüğüm en kötü moda anlayışına sahip bir kadının benim için kıyafet seçmesine izin vermiştim. İnsan içine çıkmam gereken kıyafetler. En iyi senaryo değildi ama daha kötüleriyle de karşılaşmıştım.

Biraz daha yaklaştığımda bekleyip üstümü değiştirebileceğimi düşündüm ve arka koltuktan yayılan ısıya döndüm. Hiçbir şey göremeyince tekrar yola bakmaya karar verdim. Albuquerque trafiğinde yetmiş beşte doksan beşle gitmek konsantrasyon gerektiriyordu. Ve cesaret. Çoğunlukla cesaret.

"Benimle konuşacak mısın?" Etrafımdaki boşluğa seslenerek sordum.

Hiçbir şey.

Ya Rey'azikeen somurtuyordu ya da beni nasıl öldüreceğini ve cehenneme sürükleyeceğini düşünüyordu. Onu çağırabilir, bu uçağa geçmeye zorlayabilirdim ama seyahat eden bir tabutun içinde bu kadar sert bir şey yapmak istemedim. Hız yapmam yeterince kötüydü.

"Biliyor musun, bana bir iyilik yapıp polislere göz kulak olabilirsin."

Hiçbir şey çarpı iki.

Uzun boylu, esmer ve somurtkan söz konusu olduğunda rekorumun pek de iyiye gitmediği açıktı. Belki de onu sadece kızdırmak için çağırırdım. Belki-

Bir şeyin farkına varınca sustum. Eğer rahip bu düzlemdeyse, insanlara saldırıyor, onları öldürüyorsa, onu ortaya çıkarmak için tek yapmam gereken onu çağırmaktı. Ama bunu yapmak için onun adına ihtiyacım vardı.

Ne yazık ki adını bilmiyordum. Nasıl bulacağımı da bilmiyordum. 1400'lerde yaşamıştı ve o zamandan beri cehennem boyutunda kilitliydi.

Rahibin adını öğrenmenin bir yolunu bulmak için beynimi yordum. Böyle bir şeyi araştırmak yıllar alırdı ve kilise kayıtlarından herhangi birinin günümüze ulaşip ulaşmadığını bilmenin bir yolu yoktu. Ama biri biliyordu. Michael mı? Onda bu tür bir bilgi var mıydı? Ve eğer varsa, paylaşır mıydı?

Roket. Rocket bilirdi. Ama bana söylemesi kuralları çiğnemek olurdu. Sadece ve sadece Rocket için anlamlı olan kendi ahlaki doğruları ve yanlışları. Çok çok önemli olsaydı kuralları çiğner miydi?

Yapmak zorunda kalacaktı. Ona başka seçenek bırakmayacaktım. İnsanlar birinin ellerinde ölüyordu ve Rey'azikeen yalan söylemediği sürece en iyi ve tek tahminim rahipti. Tabii tanrı camının içine hapsolmuş iki doğaüstü varlığı, iblis suikastçı Kuur ve kötü niyetli tanrı Mae'eldeesahn'ı kendisiyle birlikte dışarı çıkarmadıysa.

"Neden bu kadar önemsiz bir konuda yalan söyleyeyim ki?"

İrkildim ve arkama baktım. Reyes, ya da duruma göre Rey'azikeen, arka koltukta oturuyor, sınıfın arkasındaki suçlu bir öğrenci gibi uzanıyordu. Dizlerini açmıştı. Ellerini kalçalarına dayamıştı. Bakışlarını dikiz aynasından benimkilere kilitlediğinde ifadesi karanlıktı. Gözleri enerjiyle parlıyordu.

Bakışlarımı onunkilerden ayırıp yola odaklanmak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekti.

"İsmi biliyorsun," dedim neredeyse suçlarcasına. "Şu Rahibin adı."

"Evet," diye cevap verdi benimle dalga geçer gibi. Beni baştan çıkarırcasına. İşe yaradı. Neredeyse ağzım sulanmıştı. "Alabilir miyim?" "Nerede olduğunu söylersen alabilirsin."

"Reyes, bak, neden bahsettiğini bilmiyorum. Daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Bulmana yardım edeceğim, yemin ederim."

Hayal kırıklığına uğramış bir halde bana arkasını döndü. "Daha fazla bilgiye sahip değilim."

"Tamam." Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Elinde ne var?"

"Bu kül. Köz. Tek bildiğim bu."

"Tanrı camı mı? Sana gönderdiğim kolye mi?" "Ona neden ihtiyacım olsun ki?"

"Eğer ne aradığınızı bilmiyorsanız, neden arıyorsunuz?"

"Biliyorum. Sadece... erişimim yok." Hayal kırıklığı içinde ensesini ovuşturdu.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu Rey'aziel'in benden sakladığı anlamına geliyor. İhtiyacım olan bilgiye erişmeme izin vermiyor."

Reyes aslında kendisinden bir şeyi nasıl saklayabilirdi? Hiç mantıklı gelmiyordu.

Sonra tekrar, eğer Reyes Rey'azikeen, onun orada olduğu anlamına geliyordu. Bir yerlerde. Bir şekilde. Bilgiyi yakınında tutuyor. Rey'azikeen'in kendisinin o kısmına erişimini reddediyor.

Kalbim göğsümden çıktı ve yükseldi. Mecazi anlamda. Ne aradığını bile bilmiyordu. Bilmiyordu çünkü Reyes hâlâ oradaydı.

"Bu ilginç," dedim, onu konuşturmaya çalışarak, Reyes'i dışarı çıkarmanın bir yolunu düşünmeye çalışarak, eğer bu mümkünse. "Neye benzediğini biliyor musun?"

Bir elini yüzünde gezdirdi. "Onu bulmam çok önemli."

"Tamam. Yardım edebilirim."

Daha sonra yüzüme yerleştirdiği ifadeden bana hiç güvenmediği anlaşılıyordu. "Peki sonra ne olacak, tanrı yiyen? Ruhumla mı besleneceksin?" Sesi büyüledi. Bedenimi sıcaklıkla doldurdu. Hücrelerimi neşeyle doldurdu. İçimdeki derin bir şeyi çekiştirdi. "Kalbimi yutup senin olduğunu iddia eder misin?"

"Neden olmasın? Adil olan adildir. Benimki sana ait." Ama demedim.

Görünüşe göre buna ihtiyacım yoktu. Yüzü karardı ama öfkeyle değil. "Benimle birlikte buraya sürün," dedi, kelimeleri o kadar yumuşak ve derindi ki duymak için zorlanmam gerekti.

Direksiyonu bırakıp tam olarak bunu yapma dürtüsüyle savaştım. "Yapamam," dedim başımı sallayarak. "Gitmem gereken bir cenaze var. Ve bunu kendin söyledin. Sen benim kocam değilsin." Bunu bir meydan okuma olarak söylemiştim, kocama karşı koyması için meydan okuyordum.

Rey'azikeen'in bir sonraki saldırı hattı ateşiydi. Tenimi okşaması için gönderdi. Alevlerin en kırılgan kısımlarımı yaladığını hissettim. En narin, hassas ve hassas.

"Rey'aziel'in bilmesine gerek yok."

Varlığının ağırlığına direndim ve kafamı toparlamak için yanağımın içini ısırdım. "Ruhunu yiyeceğimden korkmuyor musun?"

Bakışlarını tekrar kilitledi ve ben gözümü kırıp büyüyü bozana kadar dakikalar geçti.

"**Korkuyorum**," dedi. "Korkuyorum. Yüzlerce yıldır korkuyorum. binlerce yıl."

"Ve yine de orada oturuyorsun. O kadar da korkutucu olmamalıyım." "Sen bir aptalsın."

İfadesinin yarattığı rahatsızlığı görmezden geldim.

"Nedenmiş o?"

Pencereden dışarı bakmak için döndü. "Beni çok uzun zaman önce, fırsatın varken yemeliydin."

Omzumun üzerinden baktım. "Öyle olsaydı, şimdi sen olmazdın. Reyes'e sahip olamazdım."

"İkimize de sahip değilsin. Sahip olduğunuz tek şey şüphe, kuşku ve düşmanlık."

"Yanılıyorsun."

"Sen safsın." Karşılık verip hakaretler savurmayı başaramayınca sesini tekrar alçalttı. "Benimle birlikte buraya sürün."

"Bana rahibin adını ver."

"Bilmiyorum."

Nefesim kesildi. "Yalan mı söyledin?" Hayal kırıklığı beni yuttu. "Kötü niyetli tanrı," dedi açıklama olarak.

"Hayır," dedim, neredeyse bağırarak. Sonunda kenara çektim, Misery'yi parka attım ve onunla yüzleştım. "Hayır. Kötü niyetli değil. Asi, belki. Asi. Ama kötü niyetli değil."

Şaşkınlığı mükemmel yüzüne yansıdı ama hemen toparlandı. Ve sıırttı, sanki gökler onun için açılmış ve parlamıştı. "Beni tanrı camına göndermemesi için yalvardığında Kardeşime söylediğin bu muydu? Beni yapmak için kandırdığı cehennem boyutuna?"

"Bilmiyorum. Hatırlamıyorum."

"Çok yaklaştım," dedi. Öne doğru eğildi, elimi tuttu ve kalbinin üzerine koydu. "Beni şimdi alabilirsin. Bunu yapman akıllıca olur. Köz ve külden bir nesne bulmadan önce beni yiyip bitirmek için."

"Bulduğunda onunla ne yapacaksın?" Ne aradığına dair bana ipucu verecek bir şeyler bulmaya çalışarak sordum.

Başını iki yana salladı. "Bu seni ilgilendirmez. Seni ilgilendiren sadece şu an. Sadece bu." Arkasına yaslandı ve ellerini yanlarına indirdi, kendini tamamen açarak onu yemem için bana meydan okudu. Ya da onu becermem için. Söylemesi zordu.

Ve Tanrı yardımcım olsun, ikisini de yapmak istedim.

"Zaman doldu," dedi. Sonra da gitti. Sadece gözümü kırpmıştım ve bir mikrosaniyeden diğerine kayboldu.

Ürperdim, güçlü cazibesi o kadar baştan çıkarıcıydı ki, tutarlı bir düşünce oluşturmakta zorlanıyordum. Ama yolcu koltuğumdan gelen küçük ses tüm özlemlerimi, tüm arzu sancılarımı iki saniye içinde yok etti.

"Kimdi o?" Strawberry sordu.

Ona bakakaldım, kollarımı ona dolamadan önce varlığını içime çektim.

Pijamalarından dolayı bu adı alan Çilekli Kurabiye, Rey'azikeen tımarhaneyi yıkmadan önce Rocket ile birlikte tımarhanede yaşayan, yarı sevgili, yarı iblis bir çocuk olan, dokuz-otuz yaşlarında bir kızdı.

Bir saat kadar ona sarılmama izin verdi, sonra canına tak etti ve beni itti.

"Nerelerdeydin, tatlı bezelye? Orada mıydın sığınak yok edildi mi?" Belki Reyes'in aradığı şey hakkında daha fazla şey biliyordu.

"Hayır. Kardeşimi arıyordum. Onu hala bulamıyorum. Onu benim için bulacağına söz vermiştin."

Kardeşi, Memur David Taft, izne ayrılmıştı. ve o zamandan beri görülmemişti. Bob Amca'yı sorguladığımda pek de endişeli görünmüyordu.

Bu konuda. Kimse kayıp ihbarında bulunmamıştı ama tek ailesi yolcu koltuğumda oturuyordu ve polisi arayamazdı. Yine de arkadaşları vardı. Ya da ben arkadaşları olduğunu sanıyordum. Hiçbiri kayıp ihbarında bulunmamıştı.

Kıyamet koptuğunda nerede olduğunu araştırmayı planlıyordum. Tam anlamıyla.

"Özür dilerim tatlım. Onu bulacağım. Söz veriyorum. Ama Rocket'ı gördün mü? O iyi mi?"

"David'i bulacak mısın? Pinkie yemin eder mi?"

Serçe parmağımı kaldırdım, onunkine doladım ve görünüşe göre hayatı üzerine yemin ettim. Serçe parmakla küfür etme geleneğini hiç anlamadım.

"Tamam, Rocket nerede, aşkım?"

"Oynuyor."

"Akıl hastanesinde mi?"

"Hayır. Diğer çocuklarla."

"Diğer çocuklarla mı?"

"Chuck E. Cheese'dekiler."

Roket'i Chuck E. Cheese bir yana, herhangi bir yerde bir oda dolusu çocukla oynarken hayal etmeye çalışarak gözlerimi kırptım.

"En sevdiği oyun Whac-A-Mole. Komik olduğunu düşünüyor."

"Şey, o haklı."

"Sanırım. Geri dönmek zorundayım. David'i arayıp durdum. Sıra sende."

Onu daha fazla sorgulayamadan gitmişti. Kazaya uğramam gereken bir cenazem varken otoyol kenarında vakit kaybediyordum.

17

*GörünüŖe göre "kin", "Sizi motive eden nedir?"
sorusuna verilecek uygun bir cevap değil.*

-MEME

El Paso'ya giderken, burayı en iyi tanımlayan iki kelime aklıma geldi: *harika* ve *tacos*.

Tamam, El Paso'nun harika taco'lardan başka sunabileceği çok Ŗey vardı. Harika enchiladas gibi. Harika tamaleler. Harika gorditalar. Biraz zaman aldı ama sonunda çok acıktığımı fark ettim. Ve neredeyse benzinim bitmiŖti.

Ŗehir görünmeye baŖladığında, araba kullanırken üstümü deęiŖtirmeye çalıştım, birkaç kez beyaz çizgiyi geçtim, neredeyse iki kez ölüyordum ve sonunda birini öldürmeden önce kenara çektim. Birçok kamyoncunun sevinciyle kıyafetlerimi çıkardım ve Cookie'nin bulduğu küçük siyah elbiseyi giydim. Elli yıldır giymediğim elbiseyi. Üzerime oturuŖunu ancak turnike gibi diye tarif edebilirdim ve tanrılara Ŗükürler olsun ki yemek yememiŖtim.

Ne yazık ki Cookie küçük siyah elbise modasının olmazsa olmazlarından birini unutmuŖ. Ayakkabılar. Yani, bileklerime kadar uzanan botlarımla idare etmek zorundaydım.

Hector için düzenlenen kilise törenini kaçırmıŖtım ama GPS'in mucizeleri sayesinde mezarlık törenini sorunsuz bir Ŗekilde buldum. I

omuzlarıma rahat bir ceket attım ve cenazeye katılanların oluşturduğu kalabalığa doğru ilerledim.

Çoğu siyah giyinmişti. Katolik rahip son konuşmasını yaparken cüppesi rüzgârda dalgalanıyor, Hector ve ailesini toplumun temel direkleri oldukları için övüyordu.

Tören çoktan başlamışken, Hector'un ailesini iyice görebilmek için kalabalığın arasında dolaştım. Neyse ki kimse beni durdurmadı. Korumalar, ne kadar çok olsalar da, dikkat çekmeyecek kadar terbiyeliydiler. Yanına gittiğimde üstümü aramadılar. Ancak gözlerini üzerimden ayırmadılar.

Rahip herkesin dua etmek için başını eğmesini emretti ve herkes eğdi. Biri hariç hepsi. Ön sırada oturan ellili yaşlarında bir kadın bakışlarını tabuta kilitlemişti. Başında siyah bir şapka vardı ve yüzünü örten bir ağ vardı. Belirgin sıkıntı belirtilerine rağmen -şişmiş gözler, kızarmış burun- heykel gibi duruyordu, başı dik, çenesi sabit, ağzı sıkıydı. Şüphesiz Hector'un annesiydi.

Sadece kalabalıktaki yüzleri değil, kalabalığın içinde dalgalanan duyguları da taradım. Şaşırtıcı bir şekilde, bir cenazede olduğumuzu düşünürsek, çok fazla keder yoktu. Frontier'de öğle yemeği yerken bir haber programı *Lost'un* bittiğini duyurduğunda daha fazla keder hissetmiştim. Adam pek sevilen biri değildi.

Sadece bir kadının, Hector'un annesi olduğunu tahmin ettiğim Edina'nın içinde gerçek bir duygu çalkalanıyordu. Sıkı sıkıya tutundu, ama yıkımla karışık

kaynayan, patlayıcı bir öfkeydi. İntikam çığlıkları atan türden bir öfke. Hector'u kim öldürdüyse bir gün o kadının gazabına uğrayacaktı.

Öfkesinin kanıtını Judianna'nın yüzündeki kalıcı yara izlerinde görmüştüm. Çünkü oğlunu terk etmeye çalışmıştı. Onu öldürmekten suçlu olan kişiyi kıskanmıyordum. Böyle bir suç için ne tür acımasızlıklar düşünebilirdi?

Edina'nın hemen yanında oturan daha genç bir kadın olan bir başka ilginç karakter de tamamen siyah giymiş ve yüzünü bir ağla kapatmıştı. Hector'un Elena adında bir kız kardeşi vardı. Belki de bu Elena'ydı. Uzaktan çekilmiş sadece bir fotoğrafını görmüştüm, o yüzden emin olamadım. Ama kömür gibi saçları ve karamel rengindeki kusursuz teniyle dikkat çekiciydi.

Daha da çarpıcı olan şey duygu yoksunluğu değil, sahip olduğu duyguların istikrarıydı. Öfke ve nefrete benzer bir şey ondan sıcak, düşmanca dalgalar halinde yayılıyordu. Kardeşinin kısa süre önce öldüğü düşünöldüğünde ilginç bir yan yana gelişti.

Ama cenaze töreninde biri dışında kimse beni şaşırtmadı. Teyzeler ve amcalar etrafta durmuş, Edina'nın iyiliği için ağlamaya çalışıyorlardı. Yeğenler, kuzenler ve arkadaşlar cenaze sona ererken saygılarını sundular. Metanetli korumalar bölgede devriye geziyor ve gözlerini korumalarından ayırmıyordu. Ancak korumalardan biri, Elena'nın hemen arkasında duran kişi beni öylesine şaşırttı ki, kim olduğunu anladığımda neredeyse nefesim kesilecekti.

Zar zor tanınabiliyordu. Onu en son devriye üniforması ve şık bir takım elbise içinde gördüğömden beri kilo almıştı,

daha da keskin bir sa kesimi ve koyu renkli, mükemmel kesilmiş kirli sakalları vardı. Gardiyanların çoğu gibi o da güneş gözlüğü takıyordu ama yine de onu tanıdım. Memur David Taft. Strawberry'nin kardeşi. Ne onun ne de Bob Amca'nın aylardır görmediği kardeşi.

Strawberry'nin onu bulamamasına şaşmamalı. O farklı bir hayvandı. Neredeyse tanınmaz haldeydi. Bir bukalemun gibiydi, bunların arasına karışabilirdi. Hayatta kalmak için öyle olmalıydı ama tavırlarındaki ve görünüşündeki farklılık beni hayrete düşürdü.

Ubie bana Memur Taft'ın başka bir göreve, gizli bir göreve geçmiş olabileceğini söylemişti, bu da yeni görevinin neden sicilinde görünmediğini açıklıyordu ama ben buna inanmadım. APD, memurlarından birinin başka bir örgüte katıldığını nasıl bilmezdi?

Ve şimdi ona ne olduğunu biliyordum. FBI'a katılmıştı. Kit bana sonunda içeriden birini bulduklarını söyledi, aileyle bağlantısı olan birini. Bunun Taft olacağını hiç düşünmemiştim.

Güneş gözlüğü takmasına rağmen beni fark ettiği anda anladım. İçindeki endişe tavan yaptı. Ve adrenalin. Ve kızgınlık. Pislik. Dünyanın sahibi sayılmazdı. Cenazeye katılmak isteseydim, katılırdım. Yine de irkilmedi. Taş gibi ifadesi hiç bozulmadı.

Bana hançer fırlattığını hissedebiliyordum. Toplayabildiğim kadar gizlilikle bakışlarımı indirdim ve meramımı anlatabilmek umuduyla başımı salladım. Onun kimliğini açığa çıkarmak gibi bir niyetim ya da arzum yoktu. Bu tür şeyler

inşa etmek için yıllar harcadı. Böylesine birbirine sıkı sıkıya bağlı bir aileye erişim sağlamış olması hem etkileyici hem de şaşırtıcıydı.

Aileyle olan bağlantısını merak etmekten kendimi alamadım. Bu bölgeden miydi? Akrabası mıydı?

Cenaze töreni sona erdikten sonra, cenaze töreni için bir sıra oluşturuldu.

Başınız sağ olsun. Küçük siyah elbisemin içinde zorlukla nefes alabildiğim ve bayılmanın ciddi bir endişe olduğu gerçeğini görmezden gelerek sıraya girdim. Yine de sıramı bekledim. Dedikleri gibi, herkesi yakından ve kişisel olarak daha iyi anlayacaktım.

Acılı anneye ulaştığımda elini tuttum ve en içten özürlerimi sundum. Ve bunda ciddiydim. Bir çocuğu kaybetmeyi hayal bile edemezdim.

Bayan Felix bana usulca teşekkür etti. Kırılgan tutumu gevşeyince, kendini toparlayıp sıradaki kişiye elini uzatmadan önce bir mendile kokladı.

Dikkatimi Hector'un kız kardeşine verdiğimde, Taft'a bakma riskini göze alamadım. En küçük bir ihlal bile onun hayatına mal olabilirdi. Ya da benimkine. İkisi de ideal değildi.

Elini elime aldım ve şüpheye yer bırakmayacak şekilde bunu onun yaptığını anladım. Haklı öfkenin hemen altında bir dalgalanma yatıyordu. Bir suçluluk dalgası. Suçlu hissetmemeye çalıştı. Yaptıklarının haklı olduğuna gerçekten inanıyordu. Sadece nedenini tam olarak anlayamadım. Onu kardeşinin canını almaya iten neydi?

Yine de, sadece bu hareket bile beni ürkütmeye yetti. Kendi kardeşini öldürmek. Kendi etinden ve kanından. Kendimi toparlamadan ve ona sempatilerimi sunmadan

önce bir anlığına şaşırmış gibi durdum.

Ama içinden başka bir duygu daha süzüldü. Kesinlik. Her şeyi tüketen, mutlak bir kesinlik. Bundan kurtulacağını biliyordu. Hiç şüphe duymuyordu. Sıfır endişe.

Bu noktada iki şeyden birini yapabilirdim. Çekip gidebilir ve bulgularımı kızgın ama nihayetinde minnettar olan Dedektif Joplin'e rapor edebilirdim, çünkü FBI'daki dostuma emre itaatsizlik edip cenazeye geldiğimi asla söylemeyecektim. Ya da suçluya yem atıp bir şeylerin açığa çıkmasını umabilirdim.

O anda kendimle ilgili bir şeyi fark ettim. Yem atmayı seviyordum. Ve sallamayı gerçekten seviyordum. Gevşek olmak sıkı olmaktan çok daha iyidir, diye düşündü vücut alçısındaki kız. Bu elbise kesinlikle Goodwill'e gidecekti.

Yanağından öpecekmiş gibi Elena'ya doğru eğildim ve "Annen ne düşünürdü?" diye fısıldadım.

Elena elini geri çekti ve bana baktı. I göz kırptı ve bir sonraki yaslı aile üyesine geçti. Başsağlığı dilemeyi bitirdiğimde telefonumu çıkardım, Cook'u aramak için düğmeye bastım ve Misery'ye doğru yola koyuldum.

Bir kolu benimkiyle birleşti. Adımlarımı adım adım takip eden Elena Felix'e yan gözle baktım.

Bana hesaplı bir gülümseme sundu. "Benimle yürü," dedi ve beni şık siyah bir limuzine doğru götürdü.

"Elbette." Başka seçeneğim olduğundan değil. Omzumun üzerinden baktım ve bizi takip eden iki adam fark ettim, Taft ve iyi giyimli bir kasa kapısına benzeyen başka bir koruma.

"Önden buyurun," dedi ve bana içeri girmemi işaret etti.

Hiçbir şekilde bu kadar kolay olmayacaktı. Yine de onu kızdırmıştım. Bana doğru yürüdüğü anda içinde bir korku titremesi hissettim. Suçluluk duygusu insana bunu yapar. Annesinin ne düşüneceğini sorduğumda kokain kullanımından bahsediyor olabilirdim. Ya da güneşin her gün doğup battığı gerçeğinden. Ancak suçlu bir kişi her zaman, *her zaman* söylenenleri o suçlunun yaptıklarına uygulayacaktır.

Elena benim arkamdan, Taft da onun arkasından bindi. Diğer adam şoförle birlikte öndeki yolcu koltuğuna oturdu. Yerleştikten sonra Elena telefonumu almak için elini uzattı.

Ona uzattım ama kontrol etme zahmetine girmedim. Cookie'yi çoktan aramıştım. Ekran siyahtı ama eğer bir Tanrı varsa, ki hayatımın o noktasında olduğundan oldukça emindim, telefonu açmıştı.

Elena onu Taft'a verdi, çok az anlaştığım ve benim için bir ampulün koozie'si kadar faydası olan bir adamdı. Ama iyi temizledi. Strawberry'ye kardeşinin neyin peşinde olduğunu anlatmak için sabırsızlanıyordum. Eğer o kadar uzun yaşarsam. Sonra tekrar, ben bir tanrıydım.

Telefonu ceketinin ön cebine koydu, mikrofon tarafı dışarıdaydı. Umarım Cookie neler olup bittiğini duyabilir ve anlayabilirdi. Ya da onu yine kıcımdan aradığımı düşünüp telefonu kapatacaktı. Bu konuda çok kötüydüm.

Elena'yı bilgilendirmeye karar verdim, böylece saçmalamaya başlarsa kendini neye bulaştırdığını bilecekti. Taft yanında olduğu halde karşıma oturdu. Yakınına.

"Ben bir tanrıyım," dedim kesin bir ifadeyle. "Öyle misin?"

"Ben de öyle biliyorum."

Şoför limuzini çalıştırırken tülünü yüzüne doğru çekti ve şapkasını çıkardı. "Peki siz ne biliyorsunuz Bayan Davidson?"

Benim adımı kullandı. İtiraf etmeliyim ki bu beni şaşırttı. "Çok iyi bilgilendirilmişsiniz."

"Olmak için para ödüyorum."

Şoför bizi mezarlıktan çıkardı ve şehrin aksi yönünde kuzeye doğru götürdü.

Elena saçlarını düzeltti ve bir pudra çıkardı. Rujunu kontrol ederek devam etti. "Ayrıca Albuquerque Polis Departmanı'na bazen danışmanlık yapan bir özel dedektif olduğunuzu da biliyorum. Çoğunlukla da APD dedektifi olan amcanla."

Bir an için Taft'ın ona söyleyip söylemediğini merak ettim. Ama söylemiş olamazdı. Kimliği açığa çıkmadan olmazdı.

"Evet, bana söyledi," dedi ona doğru yan bakışımı fark ettiğinde. "Ve evet, sen sormadan söyleyeyim, eskiden polis olduğunu biliyorum."

Yüz hatlarımı nötr kalmaya alıştırdım ama okulda nadiren dikkat ettiğim için doğru yapıp yapmadığım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Kompakt bilgisayarını kaldırdı. "Lisedeyken çıkmıştık. Birkaç ay önce onu bir kulüpte gördüğümde onu ne kadar özlediğimi fark ettim."

Kit içeride bir bağlantısı olduğunu söylerken bunu mu kastediyordu?

"Sadece bana New Mexico State'te güvenlik görevlisi olduğunu söyledi. Yalan söyledi." Kadın ona uyarıcı bir kaş çattı.

apkın bir sırtışla hızlıca. "Ben de adamlarımdan onu sorgulamaları için terk edilmiş bir depoya götürmelerini istedim. Sadece birazcık. Çok dramatik bir şey değil."

Aynı şeyi kardeşine de yapmış mıydı? Onu sorguladı mı?

"Daha sonra onu öldüreceklerdi. Davey bilmediğimi biliyor.

yalan söylemek gibi."

Ona bir göz attım, ama taş gibi suratıyla hiçbir şey belli etmeden oturuyordu.

Ancak ne hissettiğini anlamak için yüzünde duygusal durumunun kanıtlarını görmeme gerek yoktu. Sakin, neredeyse robotik dış görünüşünün altında, beni eline geçirirse öldürecek bir adamın kalbi çarpıyordu. İçinde bir endişe çalkalanıyordu. Bir şekilde kimliği açığa çıkmamıştı. Her nasılsa tüm bunlar hayatındaki yeni rolüne uyuyordu. Öyle bile olsa, durum yapışkandı. Yanlış bir kelime ikimizin de ölümüne neden olabilirdi.

"Tahmin edebileceğiniz gibi," diye devam etti, "onun gönderilip gönderilmediğini öğrenmek istedim. Bilirsiniz, resmi bir sıfatla. Ama adamlarım işi bitiremeden onları öldürdü. n de. Tek başına."

Erkek arkadaşının şiddete eğilimli  adamı hakladığını düşününce nabzı hızlandı. Muhtemelen en iyi  adamını.

"Bir saat sonra, iki korumamı etkisiz hale getirdikten sonra kapımda belirdi ve sadece benimle çıkmak istediği halde neden adamlarımı peşinden gönderdiğimi sordu." Kıkırdadı ve bir kolunu onunkine doladı.

"Ne kadar... romantik,"

dedim. "Tam olarak

benim düşüncelerim."

Hazırda bekleyen bir kadeh şampanyayı aldı ve devam etmeden önce bir yudum içti; daha fazla klişe olabilir mi diye düşünmeden edemedim.

"Ona yeteneklerinden ne kadar etkilendiğimi gösterdiğimde... açıkladı. Bana polis olmaktan nefret ettiğini söyledi. Her şeyin griliğinden nefret ediyordu. Eşsiz bir felsefesi vardı. Bir insan ya iyidir ya da kötüdür, ama birçok polis her ikisini de barındırır. Tüm bu belirsizlikten hoşlanmıyordu, bu yüzden özel güvenlik alanında bir kariyer değişikliği arıyordu. Bana gerçeği söylemeden önce iyi bir iş bulmak istiyordu."

"Tam kalbimden geçen adam," dedim, bu noktada onu tanımam gerekip gerekmediğinden emin değildim.

"Ona ailemin kim olduğunu, ne iş yaptığımızı söylediğimde omuz silktili ve 'Ben bir polistim, aziz değil' dedi." Ona döndü ve sanki en sevdiği evcil hayvanıymış gibi parmağını çenesinin altında gezdirdi. "İşte o zaman bir bakıcım olduğunu anladım."

"Ben de derim ki. Ve benim sıraya girmem için geçen iki dakika içinde size hakkımdaki her şeyi anlattı mı? Etkilendim," dedim dişlerimi sıkarak.

Hiç ürkmedi.

"Hayır," dedi, "tam olarak söylediği şeydu: 'Sana bahsettiğim kadın bu. Dikkatli ol.'"

Beni ispiyonladı mı? Bekle, ona benden çoktan bahsetmiş miydi? Dehşete kapıldım.

"Görünüşe göre siz bir şehir efsanesisiniz."

Tırnaklarıma üfleme ve onları gömleğime sürme dürtüsüne direnerek omuz silktilim.

"Amcanıza davalarında yardım ettiğinizi ve bu nedenle tutuklama sicilinin kusursuz olduğunu söyledi."

"Elimden geleni yapıyorum."

Beni daha kararlı bir şekilde uyarmak için başını eğdi.

"Senin tehlikeli olduğunu söyledi."

"Komik olduğunu biliyorsun. Onu tanıdığım onca zaman boyunca senden hiç bahsetmedi."

Ne kadar etkilenmediğini belli etmek için yüzüne yavaşça bir gülümseme yayılmasına izin verdi.

Mahalleler sona erdi ve biz daha uzağa gittik ve ülkenin daha içlerine. Bu işin sonu iyi bitmeyecekti.

"Annenin onu yanında tutmana izin vermesine şaşırdım," dedim, "iş geçmişini düşününce."

"Lütfen, en iyi varlıklarımızdan bazıları polis. Ya da eski polisler.

Polisler de insan," dedi alaycı bir kahkaha atarak.

"Sanırım öyleler."

"Peki, size sorum şu: Ne demek istediniz?"

"Aynen öyle. Ben bir tanrıyım. İnanması zor ama işte böyle. Sadece bilmeni istedim."

"Mezarda. Annem ne düşünür diye sorarken ne demek istedin?"

"Ah, doğru. Acaba kardeşini, yani oğlunu öldürdüğünü öğrendiğinde ne düşünecek? Bilirsiniz, aklıma gelen rastgele düşüncelerden biri. Gökyüzü neden mavi? Yeşil şili neden yeşildir? Elena Felix'in annesi kızının oğlunu öldürdüğünü öğrendiğinde ne düşünecek?"

Ben konuştukça Elena daha da gerildi. İçinde çalkantılı bir öfke kıvılcımlandı ve sonra bir kırılganlık. Bana bir

Taft'a yan gözle baktım, o da kayıtsız kaldı ama şokun sarsıntısını hissettim. Bilmiyordu. Kardeşinin cesedini imha etmek üzere ülkeye götürmek için onu kullanmamıştı. İlginç.

"Nedenini bir türlü anlayamıyorum," dedim, onu konuşturmaya çalışarak. Ne de olsa ne kadar çok konuşursa Cookie o kadar çok kayıt yapabiliirdi. Eğer telefonu yüzüme kapatmasaydı.

Elena'nın telefonumu alması mükemmel sonuç verdi. Elbisemin ön kısmına zorlukla sokabildim. Prezervatif gibi oturan bir elbise. Dış hatları açıkça belli olurdu.

Tabii Cookie'nin gerçekten açıp açmadığını bilmiyordum. Ya da onu her aradığımda standart protokolde olduğu gibi kayıt cihazını açıp açmadığını. Bu tekniği daha önce karısını öldürmesi için kiralık katil tutmaya çalışan bir kocayı yakalamak için kullanmıştık.

Ama yaklaşımımız mükemmel olmaktan uzaktı. Konu insanları kışkırlardan aramaya geldiğinde bir tür sakatlığım varmış gibi görünüyordu. Mesela bir keresinde Cookie'yi kışkırdan aramıştım ve o da benim Jazzercise öğrenmeye çalıştığım bütün bir öğleden sonrayı kaydetmişti. Söylemeye gerek yok, hiç mutlu değildi. Gerçekten saldırıya uğrayıp uğramadığımı ya da efordan dolayı homurdanıp homurdanmadığımı anlamaya çalışıyordu.

"Ee, ne diyorsun? Kardeşini neden öldürdün?"

Alay etti, sonra sinirli bir şekilde çenesini kaldırdı. "Onu kontrol edin." Taft emredileni yaptı. Öne eğildi ve üzerimi aradı,

önce ellerini kalçalarımın ve belimde gezdirdi.

Göğüslerimin arasına uzanarak orada bir tel olup olmadığını kontrol etti. Parmaklarını elbisemin kenarlarında gezdirdi.

Danger ve Will'in tepelerinde parmaklarını gezdirdi.

Yüzünü Elena'dan gizleyerek yarım saniyelik bir sırtışıla eğlendiğini belli etti. Elena hâlâ yüzümü görebildiği için ona çok bariz bir şekilde bakamadım ama en iyi kızgınlık kaşımı ona çattım.

Tatmin olmuş bir şekilde arkasına yaslandı ve başını salladı.

"Dediğim gibi," diye devam etti, "ben... başka seçeneğim yoktu." Sanki bana değil de ona açıklama yapıyormuş gibi Taft'a baktı. "Tutuklanmıştı. Bir anlaşma yapmıştı. Federallere her şeyi verecekti."

Ah. Tabii ya. Judianna'nın bana bahsettiği gizli toplantılar. Onu terk etmeye çalışmadan hemen önce katıldığı toplantılar.

"Başka seçeneğim yoktu," diyerek Taft'a adeta yalvardı.

Sonunda soğukkanlılığını bozdu ve ona baktı. Çenesinden tuttu ve yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi. "Bunu senin için yapardım, tavşanım. Bana gelmeliydin. Ama annen bunu bilemez."

Başını salladı ve ona sarıldı. Onun kahramanı. Ona verdiğim değerden çok daha iyiydi. Brad Pitt'in bu adamda hiçbir şeyi yoktu. Brad Pitt olması dışında.

"Yani onu zehirledin mi?"

Cevap vermedi ama Hector'un bir anlaşma yaptığını nereden biliyordu?

FBI'da bir köstebek olduğundan endişelenmeye başladım. Bir köstebek

onu uyarmıştı. "Bütün bunları nereden biliyorsun?" "Hector söyledi."

Beklenmedikti ama mantıklıydı. Eğer bir köstebek olsaydı, Taft'tan haberdar olurdu.

"Ağlayarak bana geldi ve annemin onunla bir daha asla konuşmayacağını söyledi. Lütfen. Onunla bir daha asla konuşmayacak mıymış?" Alay etti, küskündü. "O onun küçük oğluydu." Onu düşününce güzel yüzü alaycı bir ifadeye büründü. "Doğduğu günden beri onun favorisiydi."

"Sanırım daha büyüktünüz?"

"Önemli değil." Başını kaldırıp tek gerçek gizli aşkının yüzüne baktı. Zavallı şey. "Zaten yakında görevi devralıyorum." "Bu AİLE İş mi? Mazel Tov. Öyle mi? senin Anne biliyor musun?"

Taft ona gülümsedi, o kadar iyiydi ki neredeyse beni ikna edecekti. Ondandır dökülen her duyguyu hissetmeseydim, ben de buna inanırdım. "Ona neyin çarptığını anlamayacak."

Elena'nın gülümsemesi neredeyse bir tapınmaya dönüştü. Bu özel gülümsemeyi yalnız oldukları zamanlara sakladığından emindim. Güce bu kadar açık bir kadın zayıflıklarını asla bu kadar açıkça göstermezdi.

Uzandı ve penceresine vurdu.

Sürücü hemen itaat etti. Kenara çekti ve durmak için yuvarlandı. "Burada ineceksin."

Sürücü trafiğin az olduğu ya da hiç olmadığı bir yan yola girmişti. Görünürde başka bir araba yoktu. Ya da ev. Ya da hayvan, bu konuda. Kuzeyde Franklin Dağları yükseliyor, batıda Rio Grande uzanıyordu.

"Bana bir taksi çağırabilir misin?" diye sordum.

O hesaplı gülümseme yine yayıldı. "İhtiyacın olmayacak."

Uh-oh. Şimdi sıra bendeydi. Taft'ın hatırı için, bunu iyi yapmak zorundaydım.

Sanki yeni farkına varmışım gibi davrandım. Sonunda kafama dank etti. Doğrudum ve etrafıma bakındım, korku göz kapaklarımı yuvarlıyordu.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim. "Bilecekler. Cenazede bir sürü insan beni gördü. Seninle içeri girdiğimi gördüler."

"Hangi insanlar? Ailemi ve arkadaşlarımı mı kastediyorsun?"

Oldukça fazla. Nefes nefese kalmaya başladım, bakışlarım kaçacak bir yer arıyordu. "Arabam. Arabam mezarlıkta. Onu bulacaklar."

"Biz konuşurken arabanızla ilgileniliyor."

Hayır. Misery değil. O masumdu! "Taft, söyle ona. Ona sır saklayabildiğimi söyle."

Kadın soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı.

Bana kaşlarını çattı. "Eline geçen ilk fırsatta seni yakacak."

Sırıtişı muzaffer bir hal aldı. "Sakıncası yoksa Bunun için mi, tatlım?"

Rahatlama vücudundaki her hücreyi sular altında bıraktı. Ön taraftaki kasa kapısını bana yaptıracağından endişelenmiş olabilirdi. "Hiç de değil." Kolumdan tuttu ve beni kapıdan dışarı sürüklemeye başladı.

Ona gerçekten zarar vermeden elimden geldiğince mücadele ettim. Elena'nın yan tarafına bir yumruk atmayı başardım.

Yüzünü. Bunu kesinlikle hak etmişti.

Taft saçımdan bir avuç aldı ve kafamı kapı pervazına çarptı, bir şekilde sadece eline çarpmayı başardı ama seyircilerimizi beni bayılttığına ikna edecek kadar yüksek bir gümbürtü çıkardı.

Beni arabadan çıkarıp etrafımızı saran çöle doğru sürüklemeye devam ettikçe halsizleşerek yere yığıldım. Yarı yürümesine, yarı sürüklemesine yardım edecek kadar kendime gelebildim ve yoldan geçen hiç kimsenin bedenimi göremeyeceği bir kayalığa doğru sürüklendim.

"Beni burada kimse görmeyecek," dedim ona yalvarıyormuş gibi yaparak.

"Amaç da bu zaten."

"Cesedimi asla bulamayacaklar. Çürüyeceğim ve iğrenç olacağım. Ve kışım. Kışıma ne olacak? Yani, hiç gördün mü?"

Neredeyse sırtıyordu, ben kayıp tökezlerken beni de kendisiyle birlikte sürükledi. "Bu elbiseyle gözden kaçırmak zor."

"Değil mi? Cookie seçti. Zar zor hareket edebiliyorum." "Nefes alabilmene şaşırdım."

Tekrar tökezledim, kolumu kurtardım ve koşmaya çalıştım. Beni kolayca yakaladı ve kaya bariyerine yaklaştırdı.

"Kaktüs!"

Bağırdım. Yolunu
değiştirdi.

"Hey, gerçekten onun bütün adamlarını
seni kaçırdı mı?"

"Evet." Sanki onu yargılıyormuşum gibi bana ters ters baktı. "Başka seçeneğim yoktu Davidson. Yaşıyorlardı. Tamamen karanlığa gömülüp gömülmediğimi merak ediyorsan diye söylüyorum."

"Yaşamış olabilirler ama bir daha yürüyebilecekler mi?" "İkisi yürüyecek," dedi omuz silkerek. "Eninde sonunda."

"Davey Taft'ın bu kadar belalı olduğunu kim bilebilirdi?"

İrkildi ve beni ileri doğru itti. Düşüyormuş gibi yaptım, ki gerçekten düşmediğim sürece bu zordu. Ben de düştüm, sonra döndüm ve ona yalvardım. Kolumdan tuttu ve beni oldukça etkileyici bir şekilde ayağa kaldırdı.

"Kız kardeşin seni arıyor," dedim yaklaştıkça. "Seni bulamıyor."

"Ne? Neden?"

"Benim tahminim? Artık seni tanımıyor." "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu ya işinizde çok iyi olduğunuz ya da gerçekten kötüye gitti."

"Güzel. Beni böyle görmesine gerek yok."

Anlayışla başımı salladım. "Biliyorsun, ona bunun bir göstere olduğunu söyleyebilirim. Anlayacaktır."

Utanarak başını salladı. Ama neden? Bir iş yapıyordu. harika bir iş. Kesinlikle satın alırdım.

Belki de sorun buydu. Belki de rolünü çok seviyordu.

"Ona iyi olduğunu söyleyeceğim. Yakında döneceğini söylerim." "Bu işe yarar."

"Eğer her şey planlandığı gibi gittiyse, Cookie her şeyi kaydetti.

Ajan Carson'ın bir kopyasını almasını sağlayacağım."

"Tamam, ama önce koç."

Tekrar havalandım ve bir silah sesi havayı şaşırtıcı bir netlikle deldi. Bana doğru yaklaşıırken öne doğru düştüm.

"Seni baldırından vurdum."

"Oh, daha ölmedim mi?" şaşıarak sordum.

Tekrar kolumu tutmak için yaklaştı ve bu fırsattan yararlanarak telefonumu elbisemin ön kısmına soktu. Sonra bir numara okudu ve "Oraya da gönder" dedi.

Beni ayağa kaldırırken onunla mücadele ettim. "Kimin numarası bu?"

"Elena'nın annesi."

Beni kayalardan oluşan bariyerin arkasına götürürken topallayarak ilerledim, böylece yoldan geçenler beni bir araçtan göremeyecekti ama Elena'nın işin bittiğini göremeyeceğı kadar da uzağa gitmemiş olacaktım. Bu şekilde, daha sonra kimsenin kontrol etmesine gerek kalmayacaktı.

Durduğumuzda "Tamam," dedim. Önünde diz çöktüm ve yalvardım, bundan zevk aldığı gibi tuhaf bir izlenime kapıldım. "Sadece bilmek istiyorum. Beni kafamdan mı vuruyorsun? Çünkü şu anda saçım hiç de iyi değıl."

Ceketinin içindeki omuz kılıfından dokuz milimetrelik bir silah çıkardı.

"Bu yakın olmak zorunda, tatlım."

Buna inanamadım. Yapmak üzere olduğu şey için kendini kötü hissediyordu. Benim ve muhtemelen onun hayatını kurtarmak için beni sahte bir şekilde öldürdü.

Belki de numara yapmıyordu.

Kuşkuyla gözlerimi kıstım.

Sırıttı, silahı doğrulttu ve "Kız kardeşime merhaba de" dedi.

Tetiği çektiğinde, bunu birkaç şekilde kastetmiş olabileceğini fark ettim.

Gürültülü bir çatırtı kaya duvara çarptı. Sarsıldım. Başımı geriye attım ve engebeli zemine yığıldım. Saçlarım asla eskisi gibi olmayacaktı.

İşini bitirdiğinden emin olmak için başımın yanındaki toprağa iki kez daha ateş etti. Bu sefer tepki *vermemeye* odaklandım.

Dönüp giderken usulca, "Dikkatli ol, Taft," dedim. Silahını kılıfına soktu ve yürümeye devam etti.

18

*Önemli olan içindekilerdir derler.
Katılıyorum, ama her ihtimale karşı saç randevumu saklıyorum.*
-T-SHIRT

Onlar gittikten sonra hâlâ izlenmediğimden emin olmak için on dakika kadar bekledim. Zor bir on dakikaydı. Yüzümün yarısı toprağın içindeydi ve her türlü yerli bitki tarafından dürtülüyordum. Saçlarım diğer yarısını örtüyordu. Ve nefes alıyormuş gibi görünmeden nefes almaya çalışmak hayal ettiğimden daha zordu. Ölü taklidi yapmak berbattı. Özellikle de bir şeyler üzerimde sürünmeye başladığında.

Tüm bunlar yeterince kötüydü, ancak Artemis ortaya çıktığında, heyecanlı bir şekilde yerde oynamaya hazırdım, tüm plan güneye döndü. Neyse ki sadece bir kez yere yığılmış bedenimin üzerine atlayarak kalp masajı yapmaya çalıştı. Homurdandım ve sonunda oyundan vazgeçtim. Çünkü bir çakal gelip kokluyor, kazmaya devam edip edemeyeceğine ya da bir süre daha beklemesi gerekip gerekmediğine karar vermeye çalışıyordu.

Yırtık pırtık hayvanı ürküterek doğruldum ve kuru çöl kirinin bir kısmını temizlemeye çalıştım. Muhteşem yaratığa şakacı bir şekilde kaşlarımı çattım. "Bugün olmaz, dostum."

Kısa bir mesafe koştı, sonra beni izlemek için geri döndü. Bir sonraki öğününün ne zaman iyi olacağını hesaplamak için.

Gölgeli bir kayaya ulaştıktan sonra telefonu göğüs dekoltemden çıkardım.

Kulağıma götürdüm ve "Hepsini aldın mı?" diye sordum. "Charley, kahretsin."

Bunu çok sık yaşadım.

"Neler oluyor?" diye sordu, hâlâ hayatta olduğum için rahatlamıştı. "Ne yapacağımı bilemedim. Silah patlayalı bir saat oldu."

"On dakika."

"Yeterince yakın!"

"Üzgünüm, tatlım. Ama Taft'tı. İyi olacağımı biliyordun, değil mi?" "Hayır. İyi olacağını nereden bilebilirdim? Bir silah ateşledi.

Dört kez."

"Evet, sanırım bundan keyif alıyordu. Konuşmayı duydun mu?"

Uzun bir iç geçirdi, sonra hedefin alındığını doğruladı. Tanrım, teknik konuşmayı severdim.

"Her kelime. Bununla ne yapacağım?"

Arkasında neredeyse öleceğim kayalık çıkıntının tepesinde uzanan asık suratlı tanrıyı görmezden gelerek etrafıma bakındım ve Albuquerque'ye nasıl döneceğimi bulmaya çalıştım.

"İlk başta Joplin'i düşünüyordum ama tüm bunların yanlış ellere geçmesi riskini göze alamam. Özürlerimle birlikte hepsini Kit'e gönder."

"Özür mü diliyorsun? Şimdi ne yaptın?"

"Doğrudan bir emre itaatsizlik ettim."

"Seni tutuklayacak mı?"

"Güçlü bir olasılık var, evet. Joplin'in Elena'nın kardeşini öldürmesiyle ilgili kısmı öğrenmesini istediğimi söyle. Gerisini gizli tutabilir. Oh, ve eğer oraya baskın yapıp kayda el koyarsa şaşırmayın."

"Ben asla değilim."

"Sence Albuquerque'ye taksiyle dönmek ne kadara mal olur?"

"Yeni bir araba almak daha ucuza gelir. Havalı bir şey. Porsche gibi."

Şimdi, bir fikir vardı.

* * *

Bir saat sonra, LoJack sayesinde, Cookie Misery'yi buldu. Meksika'da. Büyük ihtimalle anahtarlar kontakta, araba hırsızlığına davetiye çıkarıyordu.

Juarez'e Uber'le geldim, görünüşe göre bu Juarez'den Uber'le *gitmekten* çok daha kolay. Küçük siyah bir elbise, bileklere kadar uzanan çizmeler ve bir sürü pislikle beni hiçliğin ortasından alan şoföre neden bagajında saklanmam gerektiğini açıklamam biraz zaman aldı ama pasaportum ve diğer gereçler çantamda, yöneldiğim cipin içindeydi.

En azından onlar almasaydı öyleydi, ama bütün mesele Meksika'ya gittiğimi kanıtlamak olduğu için

Bir daha görülmemek üzere sürüklenip öldürüldükten sonra onu bırakmamaları aptallık olurdu.

Bagajında dinlenmeme izin verirse ona yüklü bir bahşış, yani dört haneli bir rakam vereceğime söz verdim. Yakalanacağımızdan endişeliydi ama yakalanmayacağımıza dair onu temin ettim. Eğer bagajı açarlarsa, ki bu pek olası değildi, sadece göksel düzleme geçecektim. Yok olurdum.

Yine de bana kesinlikle inanmadı. Bagajı açmalarının mümkün olmadığı kısmına değil ama göksel düzleme geçip Invisigirl olabileceğim kısmına. Kimsenin bu saçmalığa inanmaması çok garip.

Diğer seçeneğim elbette beden değiştirip cisimsiz olarak karşıya geçmekti ama yine de ışınlanma olayına pek güvenmiyordum. Bir keresinde bir kabus görmüştüm ve İrlanda'ya tatile gitmeye çalışmışım ama güneşin ortasında cisimlenmişim. Muhtemelen yanımda nükleer enerjiyle çalışan bir fırın uyuduğu içindi.

İyi tarafından bakarsak, harika bronzlaşmışım.

Misery'yi tozlu bir sokakta tek başına otururken ve birden fazla aç göz onu izlerken bulduk. Elena'nın maaşlı çalışanlarından birinin hâlâ orada olma ihtimaline karşı, on yaşında bir kıza onu benim için çalması için para verdim.

Beni birkaç blok öteden aldı, ona ve şoföre paralarını ödedim, sonra da şoför koltuğum İdris'in altında gizli bir zula sakladığıma şükrederek sınırı geçip geri döndüm. Gizli zulamda pasaportum, beş bin nakit para ve seyahat boyu bir kutu Cheez-Its vardı.

Sınırı geçtikten sonra Cookie'yi aradım.

"Yani?" diye sordu.

"Onu geri aldım. Ağlamaklı bir kavuşmaydı. Ona bunu bana bir daha asla yapmamasını söyledim. Sonra ona tokat attığım o şeyi yaptım, sonra onu kollarıma aldım ve ağladım. Sanırım Uber şoförü benden korkuyor."

"Charley, sen benim ölümüm olacaksın."

"Maalesef haklı olabilirsin. Ev cephesinde işler nasıl? Başka saldırı var mı?"

"Bildiğimiz kadarıyla hayır. Robert bir şey duyarsa arayacak. Garrett Pari'lerde ve Osh da hastanede Nicolette'e göz kulak oluyor."

"Mükemmel. Oh," dedim, görevimi hatırlayarak. "Hazır mısınız?"

"Hiç olamayacağım kadar." Ne demek istediğimi anlamamıştı ama yakında anlayacaktı.

"Bekleyin..."

"Beklemekten nefesim kesildi."

"Pico ve De Gallo."

Bekledim, yaratıcı zihnimle o kadar gurur duyuyordum ki, gerçek dışıydı. "Tamam, beğendim ama hangisi hangisi?"

"Aşçı," dedim hayal kırıklığına uğramış bir şekilde, "sen kendi göğüsler?"

"Ebeveynlik senin kadar iyi değil."

"Pico solunuzda ve De Gallo sağınızda. Dur, bekle." Telefonumu indirdim ve isimleri Danger ve Will üzerinde test ettim. "Evet, işte bu. Sol ve sağ."

Bir süre daha düşündükten sonra, "Tamam, anlaştık," dedi.

"Evet!" Zafer sonunda benim olmuştu. Yumruğumu sıktım, sonra karıştırdığım tozla boğuldum.

Albuquerque'ye dönüş yolculuğu, kulağımda nefes nefese kalan doksan kiloluk Rottweiler dışında sessiz geçti. Saçımda sürünen bir şeyi mıncıklıyordu. Çıldırmamak için tüm gücümü harcadım.

"Bu bir uğur böceği," dedi Reyes arka koltuktan, gözleri dikiz aynasından benimkilere dikilmişti.

"Yeni oyunun bu mu? Sırf benimle uğraşmak için davetsiz mi geleceksin?"

"Rey'aziel'in neyi bu kadar büyüleyici bulduğunu anlamaya çalışıyorum."

"Sana iyi şanslar. Ben de sık sık aynı şeyi merak etmişimdir."

"İşte," dedi kaşlarını çatarak. "Bu." "Bu mu?"

"Sen... alçakgönüllüsün."

Alay ettim. "Pek sayılmaz. Kıçımı gördün mü?" Güzel bir kırım vardı, bu yüzden soru tekrarlanmaya değdi.

"O zaman, nedir?"

"Uh, gerçeklik? Yani beni büyüleyici kılan bu mu? Tavrım mı? Alçakgönüllülüğüm mü? Üniversitede gördüğüm şok terapisinin işe yarayacağını biliyordum."

"Kenara çek."

"Hayır. Tanrı camında onunla vakit geçirdiğinden beri bulmam gereken psikopat bir rahip var ama adını öğrenme zahmetine girmedim, bu yüzden onu çağıramıyorum." Onu çağırmak için zaman ayırmamıştım.

Henüz elbiseyi değiştirmemiştim. Cookie'ye borcumu ödemeye yemin ederek askıları çektiştirdim.

"Seni ondan kurtarmamı ister misin?"

"Rahip mi?"

"Elbise."

Lanet olsun ona. "Lanet olsun sana."

Uşulca güldü, koyu renk gözleri parlıyor, şehvetli ağzı hafifçe eğiliyordu. Reyes'ti. O Reyes'ti. Eğer kızgın bir tanrı olsaydı, neden orada olsun, benimle *flört etsin ki?*

"Oraya vardığımızda bana haber ver."

"Ne?" Dikiz aynasından baktım, koltuğa çökmüş, başını arkaya yaslamış ve gözlerini kapatmıştı.

Uyuyor muydu?

Başımı salladım, orada ne yaptığını anlayamıyordum. Son oyununun ne olduğunu.

"Onu bulmak için," dedi, sesi ipeksi bir yumuşaklıkta ve okyanuslar derinliğindeydi. "Bulduğumda bana güvenecek misin?"

Ön camdan önümdeki uzun otoyola baktım. "Bana güvendiğin kadar, sanırım."

Rey'azikeen uyudu. Gerçekten uyudu. Dört yıldır uyumamıştım.

ama arka koltuğumda oturdu ve yol boyunca uyudu. O kadar güzeldi ki ona bakmak acı veriyordu.

Ama o bir tanrıydı. Neden uykusu vardı?

Bunu yapmaktan ne kadar nefret etsem de, duş almak ve kıyafetlerimi değiştirmek için daireye uğradım. Reyes'i arka koltukta bıraktım, aceleyle daireme çıktım, dolabımı karıştırdım ve hâlâ soğuk olan duşa girdim.

Daha fazla zaman geçmeden Roket'e ulaşmalıydım. Başka birine saldırmadan önce rahibi çağırabilmek için o isme ihtiyacım vardı.

Dairemde bir kez daha gördüğüm karanlık vızıltıları görmezden gelerek -onlarla daha sonra ilgilenebilirdim- temiz bir kot pantolon, sweatshirt ve botlarımı giydim. Hava yaklaşık bir saattir kararmıştı ama Chuck'a gitmek için hâlâ yeterince erkendi.

E. Peynir.

Tam koridorun karşısındaki Cookie'yi kontrol etmek üzereydim ki onun sesini duydum. Yüksek sesini. Normalde bu kadar yüksek sesli değildi. Oturma odamıza girdiğimde benim dairemde olduğunu fark ettim.

"Neden, hayır, Ajan Carson, Charley şu anda burada değil." Kapımın önünde durdu ve elini arkaya doğru sallayarak geri dönmemi işaret etti.

"Cipi dışarıda."

"Doğru, şu anda çalışmıyor." "Çok sıcak."

"Bu şekilde oluyor. Termometre arızasıyla ilgili bir şey mi?"

Kit içini çekti. "Peki. Ben gideceğim, ama eğer ona benim onu bir an önce görmeye ihtiyacım var, çok memnun

olurum." "Olur. Sizi tekrar görmek güzel. Umarım kayıt olmasını umduğunuz her şey."

"Oh, öyleydi. Ve sonra biraz daha."

"Harika. Hoşça kalın." Cookie kapıyı kapattı ve Buna karşı.

Gözetleme deliğinden bakmak için aceleyle kapıya yöneldim. Gitmişlerdi. Onunla birlikte kapıya yaslandım. "Bunun için teşekkürler tatlım. Şu anda tutuklanamam. Rocket'ı buldum. Sanırım."

Doğruldu. "O nerede? O iyi mi? Peki ya o tatlı kız?"

"Strawberry'nin söylediğine göre, hepsi Chuck E. Cheese'de eğleniyorlarmış."

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Hangisi?"

Ona göz kırptım. "Ne demek hangisi? Birden fazla mı var?"

"Şehrin her iki tarafında da iki tane var."

"Lanet olsun. Söylemedi. Hangisini deneyeyim?"

Cookie bir an düşündü. "Tamam, Wyoming'deki çok daha yakın. Önce onu dene."

"Anladım. Sence gitmişler midir?"

"İçimden bir ses birilerinin senin Misery'ye dönüp dönmeyeceğini görmek için etrafta dolanacağını söylüyor."

Söndüm.

"Bir süre burada kalabilirsin. Biraz dinlen. Bugün sana ateş edildi. Bence iyi bir gece uykusunu hak ediyorsun."

Uyku kelimesi midemde derin bir özlem uyandırdı. Ve Rey'azikeen biraz daha nazik davranıyordu, sadece ortaya çıkıyor ve beynimi deşmiyordu. Merak ettim...

"Hayır. Hayır, bunu başkaları zarar görmeden önce yapmalıyım Cook. Sonrasında uyumak için bolca vaktimiz olacak."

"Denedim."

"Evet,
denedin."

"Misery'yi izliyor olabilirler. Benimkini al." Koridoru koşarak geçti ve anahtarlarını aldı.

"Amber nerede?" Ona seslendim.

"Kış tatilinden önce bir okul projesi üzerinde çalışıyor. Yakında döner." Oturma odama koşup üçüncü kitap *Stardust*'ı getirmeden önce bana anahtarlarını ve bir şişe su verdi. "Bilirsin, bir gözetlemeye gitmek zorunda kalırsan ya da trafiğe takılırsan diye. Bu kitabı okumalısın."

"Tamam. Umarım yakında su içmiş, iyi okumuş ve iyi haberlerle döneceğim."

"Bir daha vurulma."

"Tamam."

Başıma bir eşarp geçirdim ve arka çıkışı kullandım. Bir ışık direğini kıl payı atlattıktan sonra, Reyes'in hâlâ Misery'de uyuyup uyumadığını merak ederek binanın etrafından dolanıp Cookie'nin yaşlanan Taurus'una gittim. Davranışları hiç mantıklı değildi ama bunun için endişelenecek zamanım yoktu. Rahibi bulur bulmaz Rey'azikeen'i yakalayıp aklını başına getirmeye çalışmak için bolca zamanım olacaktı.

Anahtarı çevirmeye başlamıştım ki otoparkın çıkışında plakasız bir resmi araçta iki adam gördüm. Eğildim, sonra boynumu bükerek ikinci çıkışı ve tek kaçış noktamı kontrol ettim. İki adamın kahve içtiği başka bir plakasız araba. Dört G-men benim peşimdeydi. Ne oluyor lan? Kit onun emirlerine karşı geldiğim için biraz sinirlenmiş olmalıydı. Bu konularda çok hassastı.

Koltuğa çöktüm, hayal kırıklığına uğramıştım. Ters yöne gidip ara sokaktan sıvışabilirdim ama dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. Osh'u Nicolette'in ya da Garrett'i Pari'nin görevinden almaya cesaret edemedim. Rahibin ortaya çıkma ihtimaline karşı orada olmaları gerekiyordu.

Cookie benim tek umudumdu.

Kendini savunmak gerekirse, kafasına koyduğunda dikkat dağıtıcı olabiliyordu. Cook'un arabasında birinin saklandığı gerçeğine dikkat çekmemek için telefonumun parlaklığını kısıtım, sonra da numarasını çevirdim.

"Şimdiden yakalandın mı?" diye sordu.

"Siz küçük inançlılar. Arabanda gizleniyorum. Her iki çıkışı da tutmuşlar ama dikkatlerini dağıtacak bir şey bulursam ara sokaktan gizlice girip onları atlatabilirim. En azından planım bu."

"Plan yapmakta çok kötüsün."

"Aşçı."

"Tamam, tamam, bana yirmi dakika ver."

"Yirmi dakika mı? Ne yapacaksın?" "Bana bırak."

Telefonu kapatırken korkum omurgama yayıldı. Oh, neyse. Eğlenmekten başka bir şey elde edemezsem, buna değdi.

Aşağı yukarı yirmi dakikam olduğu için telefonumun ışığını açtım ve Jakartalı dahi Pandu Yoso'nun yazdığı üçüncü kitabı çıkardım. Bip hakkında *olduğu söylenen Stardust* adlı kitap.

İkinci kitabın kaldığı yerden devam ediyordu, karanlık oğul, diğer adıyla Karanlık Yıldız, diğer adıyla Reyes

Jehovahn'ın krallığındaki görevlerini yerine getirirken Birinci Yıldız. Jehovahn'ın yaratması için onu kandırdığı ışısız diyarın işkencesinden Karanlık Yıldız'ı kurtarmak için krallığından vazgeçmişti. Yıldız Camı ile kaplı olan.

Kitap temel olarak hayatının bazı bölümlerini anlatıyor, onu İlk Yıldız olarak adlandırıyor ve kayıtsız bir üvey anne, en iyi arkadaşının ihaneti ve onu koşulsuz seven bir amca da dahil olmak üzere fiziksel bir varlık olarak hayatında onu şekillendiren olayları anlatıyor.

Karanlık Yıldız'la ilk karşılaşmalarından, ondan hâlâ korktuğu zamanlardan, sonunda onun gerçek benliğini bulduğu zamana kadar. Onun fiziksel tezahürü, karanlık, güzel ve evcilleşmemiş. Aşık oldular ve çarpışarak Stardust'ı yarattılar. Beep'i yarattılar.

Doğduğunda gözlerinde galaksiler parlıyordu, çünkü o dünyadaki tüm krallıkların en güçlü iki yıldızının kızıydı ve kaderinde büyük işler yapmak vardı. Kaderinde Yehova'nın krallığını kurtarmak vardı.

İtiraf etmeliyim ki, çocuk tam üstüne bastı. Diğer kehanetlere göre, Beep'in kaderinde Lucifer'i yenmek vardı, bu da onun onu yok etme arzusunu ve bizim onu güvende tutma arzumuzu açıklıyordu.

Pencereden bir ses geldi. Yerimden sıçradım, sonra Cookie Kowalski Davidson adındaki evsiz kadına baktım ve kıkırdamamaya çalıştım. Kılık değiştirmiş bir halde duruyordu.

gerçekten paçavra olduğundan emin olduğum paçavralar. Alışveriş arabası bile vardı.

Camı indirdim. "O arabayı nereden buldun?"

"Saratoga Sally'den ödünç aldım."

"Saratoga Sally'yi tanıyor musun?" Etkilendiğim için sordum. Kadın pek konuşmazdı.

"Pek sayılmaz."

"Alışveriş arabasını ödünç almanıza izin mi verdi? Bu onun kalesi gibi."

"Aslında Saratoga Sally'den *kiraladığımı* söylemeliydim. Kendisi kurnaz bir iş kadınıdır, benden söylemesi."

"Ne kadar?"

"Yirmi. Ve on gün içinde ona geri vermem gerekiyor yoksa faiz işletmeye başlıyor."

"Ondan hoşlandığımı biliyordum."

"Saçına fıstık ezmesi attıktan sonra bile mi?"

"Harika bir saç kremi olduğunu söyledi. O sadece beni kolluyordu."

Cookie başıyla onayladı ve bana göz kırptı. "Hazırlan."

Ona bir başparmak işareti yaptım ve ne bekleyeceğimden emin olmadan işlerini yapmak için yürümesini izledim. Arabalardan birinin dikkatini dağıtabilirse, diğerinin ters yönüne dönebilirdim, böylece bina aramızda olurdu.

Ama ne yapardı? Arabalarına vurup taşınmalarını mı isterdi? Cama vurup Buffalo kanatları için para ister miydi? Yere düşüp yaralanmış gibi yaparak onları arabalarını terk etmeye zorlar mıydı?

Bana oradan kaçmam için bir fırsat mı veriyor?

Karar verdiği şey beni hem şaşırttı hem de acı içinde bıraktı. El arabasını arabanın diğer tarafına, benim karşıma doğru itti ve telefonunu çıkardı. G-menler bakarken birkaç tuşa bastı, sonra arabadaki yığının üstüne koydu, elektrik direğine döndü ve striptiz yapmak için onu bir striptiz direği olarak kullanmaya başladı.

Onlara sütyenli Pico'yu hızlıca gösterdiğinde, o kadar hızlı iki büklüm oldum ki alnımı direksiyona çarptım. Önemli değildi. Ölüyordum.

Direksiyona yapıştım ama gözyaşlarımın arasından onu zar zor izleyebildim. Hemen gitmediğim için beni öldürecekti ama nasıl yapabilirdim ki? Gösteriyi kaçırdığım için kendimi asla affetmeyecektim.

Omuzlarından yırtık pırtık bir eşarp çıkarıp bir daire çizdi, ardından ev ceketinin eteğini kaldırarak düzgün bir ayak bileği ve baldırı ortaya çıkardı ve direğin etrafına sarıp çocuklara bir öpücük kondurdu.

Adamlar şaşkına dönmüştü. Benim gibi.

Gözyaşlarımla dolu görüşümün bulanıklığı içinde telefonumun video ayarını bulmak için çabalarken pencereden bir ses daha geldi. Ayıldım ve camı indirdim.

Bob Amca arabanın yanında durmuş, yüzünde ciddi ve biraz da dehşete düşmüş bir ifade vardı. "Karım ne halt ediyor?"

Ben daha açıklama yapamadan Cookie kalçasını çıkardı ve üzerine bir el attı. Tekrar iki büklüm oldum ve

çaresizlik içinde konsola vurdu. "Onu kaydetmelisin," dedim soluk soluğa kahkahalar arasında.

Omzunun üzerinden bana bakma fırsatını değerlendirerek seksi bir dönüş yaptığında tekrar sürünerek yukarı çıktım. İşte o zaman kocasını gördü. Sakinleşti ve eğer oradan çıkmazsam, çıkamayacağımı biliyordum.

Hiçbir açıklama yapmadan arabanın motorunu çalıştırdım ve arkamda şaşkın ve biraz da rahatsız bir Bob amca bırakarak ara sokaktan Silver'a doğru hızla ilerledim.

* * *

Manyak gibi kıkırdayarak Wyoming'deki Chuck E. Cheese'e gittim ve müessesenin her köşesini didik didik aradım. Biri dışında giden olmadı. Ne yazık ki, iç çamaşırı ve motorcu şapkası giymiş orta yaşlı bir kadın aramıyordum. Cookie'nin yarasa arabasına geri bindim ve batı tarafına doğru yola çıktım.

Büyük bir sevinçle, trafiğin yoğun olduğu saatlerin çoğu dağılmıştı, bu yüzden yolculuk sadece yirmi dakika sürdü. Peanut'ı -yolda ona bir isim vermiştim- parka attım ve aceleyle içeri girdim. Onları fark etmem uzun sürmedi. Tıpkı Strawberry'nin dediği gibi, Rocket Whac- A-Mole'un üzerinde duruyordu. Ancak o anda kimse oyun oynamıyordu. Ağır bir iç çekişle döndü ve kenara oturdu, duruşu çökmüştü, zavallı şey üzgün ve umutsuzdu.

Ancak beni görür görmez neşelendi. "Bayan Charlotte!" Bana doğru koştu.

Bu konuda bir şey yapmadı. Kollarını bana doladı ve beni yerden kaldırdı.

Neyse ki sadece birkaç çocuk beni havada süzülürken gördü. Ailelerine anlatsalar bile onlara asla inanmazlardı, zavallılar.

Yerden kaldırılırken başımı çevirdim ve kızları gördüm. Blue ve Strawberry, Tanrı onları korusun, arka köşede atlıkarıncaya biniyor, gülüyor ve çok iyi vakit geçiriyorlardı. Blue'nun kabuğundan çıkması için tek gereken şeyin bir atlıkarınca olduğunu bilseydim, çok uzun zaman önce bir tane satın alırdım.

"Bayan Charlotte," dedi Rocket, sonunda beni tekrar sağlam bir zemine oturtarak. "Whac-A-Mole oynamaya mı geldiniz?"

Yumuşak bir şekilde güldüm. "Hayır, tatlım. Bir isme ihtiyacım var." "Ama gerçekten eğlenceli."

"Bir rahibin ismine ihtiyacım var. Bu düzleme yeni girdi."

Kaşlarını çattı ve başını öne eğdi. "Bu kuralları çiğnemektir, Bayan Charlotte. Kuralları çiğnemek yok."

"Roket," dedim, elimi koluna koyarak, kısmen güven vermek için, kısmen de ortadan kaybolmasını istemediğim için. "Rahip uzun zaman önce yaşadı ve başka bir uçaktan bu uçağa yeni geldi. İsmine ihtiyacım var."

Benden uzaklaşmaya çalıştı. Ona izin vermedim.

"Kuralları çiğnemek yok, Bayan Charlotte. Bunu biliyorsunuz."

Görünmez insanlarla konuşmamı ağzı açık izleyen çocukları görmezden gelerek ona çok yaklaştım. "Sana kuralları çiğnemeni emrediyorum, Roket. Sadece bu seferlik."

Yüzünde endişe dolu bir ifadeyle yana baktı. Mavi onun yanında duruyordu. Onun elini tuttu ve başını salladı; kısa, koyu renk saçları hareketle birlikte sallanıyordu.

Küçük bir işaret parmağıyla onu çağırdı ve o da önünde diz çöktü. Ben de diz çöktüm, bu şansı kaçırmak istemiyordum. Raket'i kaybedersem, onu tekrar bulmak günler sürebilirdi. Onu çağırmak zaten bağımlı olan beynini daha da kızdırırdı ve kızgınken Raket Adam'dan bilgi almak asla kolay olmazdı.

Raket Mavi'ye doğru eğildi ve kulağına fısıldadı. Bana baktı ve "Peder Arneo de Piedrayta" dedi.

"Ne? Adı bu mu?" Sersemlemiş bir halde telefonumu çıkardım ve nasıl yazılacağını bilmediğim bu ismi fonetik olarak yazdım. "Sen nasıl...?"

Mavi gülümsedi ve Strawberry ile birlikte atlıkarıncaya geri döndü.

Raket ayağa kalktı ve bana sırtıttı. "Mavi sadece bu seferlik demişti."

"Raket, isimleri takip etmene hep Mavi mi yardım eder?"

"Hayır," dedi gülerek. "İsimleri bilmiyorum. Sadece Mavi yapar. O bana fısıldar, ben de yazarım. Bu benim işim.

Onun için isimleri duvarlara yazıyorum."

O kadar şaşırmıştım ki, Rocket sıkıldı ve Whac-A-Mole'a geri döndü. Ama ben bırakamadım. Ona doğru yürüdüm ve sonunda Rocket'in zevkine göre oyun oynayan bir çocuğu kızdırdım.

"İsimleri bulduğunu gördüm. Onları kafanda aradığını gördüm."

Tekrar güldü. "Onları kafamda aramıyorum. Onları Blue'nun kafasında arıyorum. İsimleri sadece o biliyor."

Yanlış bir bilgeyle iletişim kuruyordum. Bütün bu zaman boyunca? Ona bir göz attım. Sırıttı ve şakağını, zihnini işaret ederek tüm isimlerin tam olarak nerede saklandığını bana bildirdi.

"Ama sana sorduğum bir ismi söylediğini hiç görmedim," diye itiraz ettim. "Her zaman sadece sen vardın."

Rocket'in yüzündeki ifade beni neredeyse ikiye katladı. Dudaklarını birbirine bastırdı, başını salladı ve sanki ben zavallı bir yaratıkmışım gibi dudak büktü. "Bayan Charlotte, birini göremiyor olmanız onun orada olmadığı anlamına gelmez."

Haklıydı.

"Teşekkür ederim, Rocket." Parmak uçlarımda yuvarlandım ve yanağından öptüm, çarptığım çocuktan bir bakış aldım. Rocket'ın yanında durduğu çocuk.

Çeteyi kendi eğlencelerine bıraktım. Dışarıda, saçları dökülmüş sarışın bir patenci olan daha büyük bir çocuk buldum ve ona içeri girip her şeyi Whac-A-Mole oynayarak kullanması karşılığında bir yirmilik teklif ettim.

"Elbette," dedi omuz silkerek.

Şansım yaver giderse, en az on dolar kazanırdım. Geri kalanını başka oyunlarda ya da pizzada kullanırdı ama o da iyiydi.

19

*Her seferinde bir gün geçirmeye çalışıyorum,
ama son zamanlarda birkaç gün birden bana saldırdı.*

-MEME

Kaybedecek zamanım olmadığı için hemen Peanut'a gittim. Diğer insanlardan uzak bir yere ihtiyacım vardı, her ihtimale karşı çevredeki herhangi biri doğaüstü âleme karşı duyarlıydı. Eğer benim yüzümden, rahibi çağırdığım için biri zarar görürse, kendimi asla affetmezdim.

Bir dizi terk edilmiş depoyu barındıran eski demiryolu sahasına gittim. Onları daha önce kullanmıştım. Terk edilmiş depoların benim işimde ne kadar faydalı olabileceği komikti.

Eğer rahibi buraya çağırırsam, etrafta başka kimse olmaz. Eğer o olsaydı, risk olmazdı. Olmayabileceği gerçeğini kabullenmek zorundaydım. Cehennem boyutundan bilmediğim başka bir şey çıkmadığı sürece şüphelilerim hemen hemen tükenmişti ama bu gerçekten rahip olduğu anlamına gelmiyordu. Umarım yakında her şey ortaya çıkar.

Yirmi dakika boyunca kapının kilidini açmaya çalıştıktan sonra -pratiğimi fena halde kaybetmiştim- bunun yerine bir levyeyle kilidi kırdım. Arabayı bahçenin içine sürdüm ve

Yakın zamanda bir kadının hayatını kurtarmak için kullandığım tanıdık bir depoya doğru ilerledim. Peanut'ı park ettim, depoya girmek için bir kilidi daha kırdım, sonra telefonumdaki el fenerini kullanarak devasa binanın ortasına doğru yürüdüm.

Ay ışığı yerdeki kırık cam parçalarının üzerinde ve tepedeki yüksek pencerelerde parlıyordu. Bu, önümde uzanan genişlik hakkında bir fikir edinmeme yardımcı oldu. Enkaz ve tek tük makine kalıntıları orada burada duruyordu. Evsiz insanlar geçmişte binayı kullanmışlardı ama şehir güvenliği artırdığı için artık böyle şeyler nadiren oluyordu.

Daha fazla uzatmadan telefonumdaki notları açtım ve adını yüksek sesle söyleyerek rahibi çağırdım. "Père Arneo de Piedrayta, *se présenter*. Öne gel."

Hiçbir şey olmayınca, orada neyin saklandığını daha iyi hissetmek için göksel âleme geçtim. Sepya tonları sert rüzgârlar ve şiddetli fırtınalarla dolu uçsuz bucaksız bir çölü gözler önüne seriyordu. Rahibi bulmaya çalışarak bir daire çizerken saçlarım yüzümün etrafında savruldu.

Sonra uzakta bir şey -birini- fark ettim. Cüppeli bir figür, körlemesine sendeliyor, yüzünü rüzgârdan korumaya çalışıyordu. Geriye kaydım ve öne gelmesini istedim.

"Père, *se présenter immédiatement*." Öne gel, hemen.

Sonunda önümde cisimlenmeye başladı. 1400'lerden kalma bir rahibi çağırıyor olmamın şaşırtıcı gerçeği gözümünden kaçmamıştı. Eğer insanları öldüren öfkeli bir deli değil de sakın biri olursa, onu kesinlikle Peanut'ta gezintiye çıkaracaktım. Çıldırırdı.

Göksel düzlemin parçaları onunla birlikte geldi, rüzgar onu bu düzleme tamamen yerleşene kadar savurdu. Yerde cenin pozisyonunda yatıyor, Fransızca'nın eski bir versiyonuyla dualar ediyordu, aksanı o kadar kalındı ki onu zar zor anlayabiliyordum.

"Père," dedim dikkatini çekmek için.

Artık fırtınaların içinde olmadığını anladığında başını kaldırdı. Yırtık pırtık ve sandaletli ayaklarının etrafında yanmış olan cübbesi etrafına dolanmıştı. Kısa kesilmiş saçları dağınık ve dağınıktı. Yüz hatlarına bakılırsa en fazla kırk yaşındaydı. Bu kadar genç birini beklemiyordum.

Geniş ve vahşi bakışları dehşet içinde sağa sola savruluyordu. Neredeyse onun için üzülecektim ama tüm o masum ruhları tanrı camının içine kilitleyen kötü niyetli rahip gerçekten oysa, benim sempatimi hak etmiyordu.

Üzerimde kaybolmaması için cübbesinden bir tutam aldım ve onunla konuşmak için diz çöktüm. Orada olduğumu fark edip bana odaklandığında irkildi ve geri çekilmeye çalıştı. Sıkıca tuttum ama paniklemeye başladı.

"Père," dedim onu sakinleştirmeye çalışarak. Ona ana dilinde de aynı şeyi söyledim. "Sakin ol. Sana zarar vermeyeceğim."

Bana baktığında ne gördüğünü bilmiyordum ama çok korkmuştu. Başını salladı ve bana tekme ve pençe attı, birkaç yumruk atmayı başardı. Sonra bana gerçekten bakmadığını fark ettim.

Arkamı döndüğümde Reyes'i ya da Rey'azikeen'i gördüm, kirişli bir sütuna yaslanmış, olan biteni ılımlı bir şekilde izliyordu.

İlgi. Sanki etkileşimimizden sıkılmış gibi manikürüne odaklanmak için yere baktı.

"Père," dedim, onu kendime çekmeye çalışarak. "O insanları cam kolyenin içine sizin gönderip göndermediğinizi bilmem gerekiyor. Siz miydiniz?"

Reyes hâlâ tırnaklarını incelerken, "Sana iyi şanslar," dedi.

Ama kirpiklerinin altından bana baktı, ağzında zarif bir gülümseme oynayıyordu, sonra işaret etti ve usulca, "Dikkatli ol. Sıcak."

Tam rahip çılgılık atmaya başladığında geri döndüm. Beni yakaladı, tırmalıyor ve tırmalıyor, yer altında açılırken yardım için yalvarıyordu.

Babam çukurdan çıkıp üzerime tırmanmak için elinden geleni yaparken ben sersemlemiş bir halde geriye doğru düştüm. Sonra ondan yükselen ısıyı hissettim.

Rahip, yarı üstümde, yüzüme ve göğsüme vurmaya başladı, ona yardım etmem için yalvardı, yanmayı durdurmam için bana yalvardı. Altımızdaki ateş dayanılmaz hale gelmişti ama ben ondan uzaklaşamıyordum. Her tarafımdaydı, parmaklarını tenime batırıyor, cehennem onu açıkça kendi dünyalarında isterken beni bu dünyada kalmak için bir çapa olarak kullanıyordu.

Artemis yanımda yerden yükselene kadar onu çıkarmak için dövüştüm ve tekmeledim. Öne doğru sıçradı ve vahşi bir hırıltıyla rahibe saldırdı, sonunda onu benden kopardı. Geri çekildim ve rahibi çevreleyen çukurun büyümesini ve ateşin yükselmesini izledim.

Çıgıllıkları duvarlarda yankılandı ve boğazımı sıktım, yardım etmek istiyordum ama edemiyordum.

Yine de her şey anlamlıydı. Kurbanlardaki çizikler ve çürükler. Yanıklar. Cehennem, adamını ele geçirmek için bu düzleme geçmişti. Masum insanları yakmıştı ama diğer yaralara rahip sebep olmuştu. Kendini bu düzleme demirlemeye çalışmıştı ve görebildiği tek insanlar onu görebilenlerdi. Cehenneme gitmemek için onlara tutunmuştu. Açıkça olmayı hak ettiği bir yere.

Rahip Artemis'i sıkıca kavradı, cehennem onu altına çekmeye çalışırken kollarını ona doladı. Şurup gibi siyah dokunaçlar etrafını sardı. Duman dallar halinde yükseldi.

Artemis bağırdı. İleri atılıp onu tuttum ama birkaç metre ötede bir şey dikkatimi çekti. Rahip Artemis'i bıraktı ve kolları boğulan bir yüzücü gibi çırpınırken neredeyse altında kalacaktı. Ama bakışlarım birkaç metre ötede duran bir figüre kaydı. Sonra bir başkasına.

Alanı taradım ve yırtık pırtık gri tüllerle örtülmüş en az yirmi figür buldum. Ellerini göğüslerinde kavuşturmuşlardı. Yüzleri yüz bile değildi. Gözleri yoktu. Burunları yoktu. Normalde ağızların olması gereken yerde sadece ağızlar duruyordu, yüzlerinin geri kalanı tamamen boştu. Kemikler kafalarından çıkıntı yaparak onları bir taç gibi çevreliyordu.

Ama onlar hakkındaki en korkutucu şey ağızlarıydı. Dudakları, eğer dişlerinin etrafındaki çatlak çizgilere dudak denebilirse, sonsuz bir gülümsemeyle dişlerinden geriye doğru çekilmişti. Dişlerinin rengi grilikleriyle bütünleşmişti.

Kare şeklinde ve küttüler ve olmaları gerekenin iki katı büyüklükteydiler.

Bir şekilde rahibi izlediler, yüzleri çığlık atan adama odaklanmıştı. O da onları fark etmişti. Onlar ortaya çıkınca dehşeti katlandı.

Ve sonra, hareket ettiklerini görmediğim kadar hızlı bir şekilde onun üzerine geldiler.

Reyes kollarımdan tuttu ve onlar vahşi hayvanlar gibi rahibin üzerine çullanırken beni yolumdan çekti. Etini parçaladılar. Yemek için parçalarını koparıyorlardı.

Rahibin çığlıkları, ondan geriye kalanlar cehennem çukuruna gömülürken azaldı ve kapı arkasından kapandı.

Wraithler canla başla yemek yiyor, etleri kemirirken ve kemikleri çıtırdatırken çıkardıkları sesler midemi bulandırıyordu.

İşlerini bitirdiklerinde, sanki koreografi yapılmış gibi tek bir sıvı hareketiyle durdular. Artemis yanımda inledi, sonra hırlayarak dövüşe hazırlandı.

Döndüler, boşlukta döndüler, ayakları yere hiç değmedi, hepsi bize bakana kadar. Başları hafifçe eğilip büküldüğünde yutkundum, bendenizin üzerine odaklanmışlardı.

Ciğerlerim tutuldu. Bazı şeylerle savaşabilirdim. Bunlardan kaçmayı tercih ederdim ama hareket edemiyordum. Ne oldukları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Daha önce onlar gibi bir şey görmemiştim. İblis olamazlardı. Işığım onlara bir şey yapmıyordu. Yine de öğrendiğim bir şey varsa o da evrendeki yıldız sayısı kadar iblis türü olduğuydu.

Ama bunlar hortlak benzeri, bedensiz gri varlıklardı, cüppeleri hafif bir esintide tül gibi sürükleniyordu.

Hâlâ yerde, hareket etmeye korkarak yatıyordum, dehşet kaslarımı ele geçirmiş ve eklemlerimi kilitlemişti.

Kalabalığın karşısına geçen Reyes, iki ayağının üzerine basarak bana sarıldı.

Başını eğip Wraith'lere hırlarken belimin yanından dumanlar yükseliyordu. Reyes'ten bana ve Artemis'e baktılar ve savaşı başka bir güne saklamaya karar vermiş olmalılar. Yine tek bir sıvı hareketiyle başlarını eğdiler, sonra dağıldılar ve sürüklenip gittiler.

Depo bizim dışımızda boş duruyordu. Hiçbir şey olmamış gibi tamamen normaldi. Tepemizdeki kırık camların arasından fısıldayan bir esinti nefesimi kesip korkuyla etrafıma bakmama neden oldu.

Reyes pozisyon değiştirdi. Arkasını döndü ve tekrar üstüme çıktı. Wraith'lerden etkilenmediğini sanıyordum. Yanılmışım. Göğsü ciğerlerine hava girip çıkması için mücadele ediyordu. Yumrukları iki yanında sıkılmıştı. Pazuları kaya gibi sert tümseklere dönüştü.

"Nerede?" diye on bininci kez sordu.

Şaşkınlıkla başımı salladım. "Reyes, o şeyler neydi?"

Ağırlığını kaydırdı ve çizmeli ayağını göğsüme indirerek beni yere sabitledi. "Nerede o?" diye sordu, sesi alçak ve ölümcül ciddiyetteydi.

Elimden geldiğince sakın konuştum. "Bırak beni."

"Kül nerede?" Hatırlamaya çalışır gibi gözlerini kapadı, sonra yeniden bana odaklandı. "Kor mu?"

Nerede o?"

"Size söyledim, neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Biliyorsun!" diye bağırdı. Beni yerden kaldırdı ve metal bir kirişe doğru itti. "O senin. Bilmelisin."

"Benimki ne?"

Beynini zorluyormuş gibi gözlerini tekrar kapattı, hayal kırıklığı dişlerini birbirine kenetledi. "Kor. Hayır." Sonunda, sanki her şey parça parça aklına geliyormuş gibi gözlerini açtı ve bir sonraki sözleriyle dünya başıma yıkıldı. "Yıldız Tozu." dediğinde ağzında zaferin en ufak izi belirdi.

Şaşkınlıkla göz kırptım, sonra inkâr ettim, sonra da dehşete kapıldım. Kitap. İki yıldız çarpıştığında, yıldız tozu oluştururlar. Bu, yazarın Beep hakkında yazma şekliydi.

Beep'in peşindeydi.

Artemis onun yanında hırladı. Ona bir bakış attı ve o kalp atışı kadar kısa sürede kollarından ayrılıp Garrett'in evine girdim.

Pari'yi izliyordu ve onu eve getirdi. Oturma odasında oturmuş, kanepesine kıvrılmış, kitap okuyordu. Onun mutfakta olduğunu duydum ve aceleyle mutfağa gittim.

"Bip," dedim, birden dehşete kapılmıştım. "Beep'in peşinde."

Ocağın başında durmuş yumurta çırpın Garrett telaşla bana döndü. "Ne demek istiyorsun?"

Pari de kafası karışmış bir halde odaya girdi.

"Rey'azikeen. Beep'in peşinde ama ona üçüncü kitaptaki gibi Stardust adını vermiş. Ama Reyes onun nerede olduğunu biliyor." Paniklemeye başladığımda sesim yükseldi. "Loehr'lerin nerede olduğunu biliyor."

Garrett bana doğru geldi ve kollarını omuzlarıma koydu. "Hayır, öyle değil."

Hava almak için savaştım. Görüşümün kararan kenarlarıyla savaştım.

Tutarlı düşünce için savaştı.

"Charley," dedi Garrett, beni hafifçe sarsarak. "Bana ne olduğunu anlattığın anda onları taşıdım."

Bunun ve gerektirdiği her şeyin içine işlemesine izin verdi. Biliyordu. Hazırlanmıştı. Ne yaptığını anladığımda kollarımı ona doladım.

"Aman Tanrım. Teşekkür ederim Garrett," dedim tişörtünün içine. Beni sardı ve sıkıca sarıldı.

"Teşekkür ederim," dedim, gözlerimin arkası yaşlarla dolmuştu.

Bir sonraki anda beni kendisinden uzaklaştırdı. Ya da en azından ben öyle sandım. Ama Reyes onu üzerimden çekip aldı. Garrett'ı duvara fırlattı, sonra bana baktı.

"Senin Rey'aziel'in. Koru benden saklamış. Her zaman çok zekidir. Bana senden daha fazla güvenmiyor. Ama şimdi onu nasıl bulacağımı biliyorum."

Garrett'a doğru yürüdü, adımları amaç doluydu.

Garrett geri çekilerek, "Reyes," dedi. Döndü ve ona karşı kullanabileceği bir silah aradı. Mutfak tezgâhının üzerinde bir bıçak görünce bıçağa doğru atladı ama daha yaklaşımadan Reyes üzerine atladı. Onu fırlattı.

duvara çarparak onu duvara yapıştırdı ve bu güç evi temelinden sarstı.

"Nerede?" diye sordu, ön kolunu Garrett'ın gırtlğına bastırarak.

Hava almak için çırpınan Garrett onu itmeye çalıştı, ama Reyes yerinden kıpırdayamazdı. En azından bir insanla dövüşürken.

Ama bana defalarca söylediğı gibi, ben insan değildim.

Onlara doğru koştum, kollarımı Reyes'e arkadan doladım ve bizi göksel düzleme kaydırdım. Reyes bizi hemen geri kaydırđı ama bu Garrett'ın onu tuttuğı yerden kurtulması için yeterli bir süreydi.

O an ne kadar zafer dolu olsa da, kocamın sahip olduğı inanılmaz hızı, hayret verici çevikliğı unutmuştum. Beni Pari'nin içine itti ve tekrar Garrett'ın peşinden gitti. Zihnimin kavrayabileceğinden daha hızlıydı. Tek umudum zamanı yavaşlatmaktı ama ben daha bu düşüncayı kafamda oluşturmamadan Reyes Garrett'a ulaştı, ellerini başına doladı ve Garrett'ın boynunu kıracak şekilde bükte.

Ardından gelen gürültülü çatırtı beni hareketsiz bıraktı. Pari'yle birlikte yere düşmüş ve en yakın arkadaşlarımdan biri olan Garrett Swopes'un yere yığılıp ölmesini şaşkınlık içinde izlemiştim.

20

*Şeytan kulağıma fısıldadı,
"Fırtınaya dayanacak kadar güçlü değilsin." Bugün ben
de fısıldadım, "Fırtına benim."*

-MEME

Ellerim ağızıma gitti ve dehşet içinde haykırdım. Sonra hiç düşünmeden Garrett'ı kafası yere çarpmadan yakalamak için hamle yaptım ama Reyes beni geriye savurdu, ciğerlerimdeki hava buhar olup uçtu.

Sonra Garrett'ın başında durup bekledi.

Ne yaptığını anlamadan önce hareketleri kafamı karıştırdı.

Reyes ve benim iki farklı gündemimiz vardı. O bir nöbetçi gibi durmuş, Garrett'ın ruhunun bedenini terk etmesini bekliyordu, zorlayabileceği ve tehdit edebileceği bir ruh, bense ruhunun bedeninde kaldığından emin olmak için hızlı hareket etmek zorundaydım, böylece onu tek kuralımı ihlal etmeden iyileştirebilirdim. Bu düzlemden atılmadan.

Reyes birkaç ay önce Garrett'ı farkında olmadan bir keşif görevi için cehenneme göndermişti. Bunu tekrar yapacaktı. Ya da en azından tehdit ederdi. Bunun olmasına izin veremezdim çünkü tüm bu senaryoda mutlak olan bir şey varsa o da

Garrett Swopes'un Beep'in yerini söylemeden önce cehennemde yanacağı gerçeği.

Ama hâlâ zaman vardı. İleri atıldım, Reyes'in savuruşunun altından eğildim ve parmak uçlarım Garrett'ın kolunu sıyırdı.

Sarsılarak uyandı ve Rey'azikeen'in gazabıyla tekrar yüzleşmek üzere ayağa kalktı. Ve yine, Garrett ondan kaçmayı bile düşünemedi, öfkeli tanrı boynunu kırdı.

Zamanı yavaşlattım ve Rey'azikeen benim zamansal hızıma yetişemedi Garrett'ı iyileştirdim. Artık zamanda donmuş olan Garrett'ı kenara sürükledim, sonra kocamla yüzleşmek için döndüm.

Neredeyse anında hızıma yetişti ve dedikleri gibi, savaşı hazırlanmak için meydan okuduk.

"Sonunda," dedi yüzünde bilmiş bir gülümsemeyle. "Tanrı yiyen ortaya çıkıyor. Benden önce pek çoklarını yediğın gibi kalbimi de yiyecek misin? Ruhumla ziyafet çekecek misin?"

"Bunu ciddi ciddi düşünüyorum," dedim, yarı yalan söyleyerek. Onu Beep'ten uzak tutmak için başka seçeneğim olmayabilirdi.

Ama şimdi yeni bir sorunun vardı. Rey'azikeen, Garrett'ın Beep'i nerede bulacağını bildiğinin acı bir şekilde farkındaydı. Rey'azikeen'in onu bulamaması için Garrett'ı nereye koyabilirdim? Ve bunu kana susamış kocamın haberi olmadan nasıl yapabilirdim?

Aklımı okumak gibi esrarengiz bir yeteneği var gibiydi. Garrett'ı nereye sakladığımı biliyordu. Ve eğer başka birini bu işe bulaştırırsam, o kişı de aynı derecede tehlikede olacaktı.

Hayır, Garrett Swopes'u saklamama gerek yoktu. Tanrı Rey'azikeen'i saklamam gerekiyordu. Sadece birkaç dakikalığına bile olsa.

İleri atıldım ve yer değiştirdim. Hazırdı ama ona doğru ilerlemeye başladığım anda aklıma başka bir dűřűnce geldi. Eđer zamanı yavaşlatabiliyorsam, hızlandıramayacağımı kim söyleyebilirdi?

Zaman tutuřumu tersine çevirdim, ařađı yukarı ıřık hızına çıkardım ve ona çarptım. Gűdűmlű bir fűzeye karřı hiçbir savunması yoktu. Benimkilerle birlikte onun molekűllerini de paraladım ve onu korktuđum tek yere gűtűrdűm. Kabuslarımın olduđu yere.

Onu gűneřin ortasına sűrűkledim.

Uzay bořluđunu saniyeler içinde geçtik, koronaya sıradık ve yanan gaz topunun çekirdeđinde durana kadar gaz katmanları arasında ilerledik. Sonra dűřűnűlemeyeni yaptım. Bizi beden ve ruh olarak dűnya dűzlemine geri dűndűrdűm ve ikimizi de sıcaklıđı yirmi yedi milyon dereceye ulařan bir ateř topunun merkezinde maddeleřmeye zorladım.

Onu řařırtmıřtım. Ben yok olmadan ve Reyes'i tozumun içinde bırakmadan bir mikrosaniye önce yűzűnde tam bir řok ifadesiyle bana baktı. Ya da gűneř gazlarımın içinde.

Geri dűnmem için geçen saniyeler içinde Garrett'ı gűvenli bir yere gűtűrmek için bir plan yaptım ve Reyes'i geri getirmenin bir yolunu bulmaya çalıřıyordum ki aklıma geldi. Bařarmıřtım. Kabusumla yűzleřmiřtim.

Belki de bu bir kabus deđildi. Belki de bir mesajdı, ama kimden? Birisi rűyalarım aracılıđıyla bu fikri - kazara gűneřin merkezinde cisimlendiđim fikri - kafama mı yerleřtirmiřti?

Daha garip şeyler de olmuştu. Belki benim başıma gelmemiştir. Hayatım tamamen ve mükemmel bir şekilde normaldi. Tanrım, *Gurur ve Önyargı'yı çok severdim.*

Garrett'ın dairesine geri döndüm, bir kez daha tamamen çıplaktım, üzerimden dumanlar yükseliyordu.

"Chuck!" Pari öne atıldı ve umarım benden hoşlandığı için saçlarımı okşadı. Saçlarımın yanmaya tahammülü yoktu. Bu hafta zaten çok şey yaşamıştı.

"Yine mi?" Garrett inanamayarak sordu.

"Onu güneşin ortasına bıraktım ama orada uzun süre kalacağını sanmıyorum."

Bir dakika boyunca suskun kaldılar.

"Bu bir şeyin metaforu mu?" Garrett sordu.

Onlara bakakaldım. "Cidden çocuklar, fazla zamanımız yok. Sizi buradan çıkarmalı ve bu kez siz nerede olduğunu bilmeden Beep'i taşımalarını sağlamalıyız."

Bana aceleyle bir tişört ve ipli bir şezlong pantolonu getirdi. Onları rekor sürede giydim. Hâlâ üzerimden sarkıyorlardı ama en azından düşmüyorlardı.

"Ayakkabılar?" diye
sordu. "Hayır, ben
iyiyim. Hadi gidelim."

"Charles, Loehrs'e gitmen gerek. Onları bilmediğim bir yere götürmelisin."

"Düşüncelerimi okuyabiliyor. Onu bunu yaparken birden fazla kez yakaladım."

Garrett koltuğunun koluna çöktü. "O zaman kaybettik. Onu bulacaktır."

"Hayır. Reyes'i geri getirene kadar seni saklamamız gerek. O içeride Garrett. Beep'i sır olarak saklıyor. Rey'azikeen'in onu görmesine bile izin vermiyor. Sanki onun hatırasını engelliyor. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama o içeride. Tek yapmam gereken onu bulmak ve dışarı çıkarmak."

Başını salladı. "Diğerlerine haber vereceğim. Sadece güvende olmak için."

Loehr'leri bu gece tekrar hareket ettireceğiz. Uzakta değiller."

Ayağa kalktı ve kapıya yöneldi, ancak Rey'azikeen'in yolunu kestiğini gördü. Tamamen çıplak, ateşler içinde, etrafında dumanlar tüterken ve teninde şimşekler çakarken Rey'azikeen Garrett'ın boğazını tuttu ve gözlerinin içine baktı.

Ama Garrett'ı hazırlıksız yakalamıştı. Ve almaya geldiği şeyi aldı.

"İşte," dedi usulca, Garrett'ın boynunu tekrar kırıp ortadan kaybolmadan bir mikrosaniye önce.

Koştum ve Garrett yere yığılırken onu yakaladım, üçüncü kez iyileştirdim ve bunu yapmasının bir nedeni olduğunu fark ettim. Rey'azikeen. Garrett'ın boynunu yine bir sebepten dolayı kırmıştı. Beni yavaşlatmak için. Kızımızı nerede bulacağını biliyordu ve benim müdahale etmemi istemiyordu.

Garrett tam da Rey'azikeen'in gözlerinin içine baktığı anda konumu düşünüyordu. Onu gördü. Garrett'ın onu nereye sakladığını gördü. Ve ona ilk o ulaşmak istedi.

"Garrett," dedim, sesim korkudan soluk soluğaydı, "nerede o? Onu nereye sakladın?"

Başını salladı, temizlemeye çalıştı. "Yine boynumu mu kırdı?"

"Evet ve o biliyor. Gözlerinde onun yerini gördü. Nerede o?"

Göz kapakları yuvarlandı. "Santa Fe'de. Loretto Şapeli'nde."

"Kilise mi? Merdivenli olan mı?" Santa Fe'deki Loretto Şapeli daha çok 1870'lerde orada inşa edilen bir merdiven nedeniyle ünlenmiştir. Merdiveni çevreleyen çeşitli anormallikler nedeniyle, birçok kişi onu inşa eden marangozun Aziz Yusuf, hatta İsa'nın kendisi olduğuna inanmaktadır.

Başını salladı. "Onu arka odada tutuyorlar. Bilirsin, kutsal topraklar diye düşündüm."

Zihnimin gözünde ünlü kiliseyi gördüm ve bir anda orada cisimlendim. Rey'azikeen'in Beep'i beşiğinden kaldırıp kucağına aldığını görmek için tam zamanında ortaya çıktım. Bir düzine zebaninin yerden yükseldiğini ve duvarların arasından hırlayarak ve dişlerini gıcırdatarak çıktığını görmek için tam zamanında ortaya çıktım. İntikamcı tanrının etrafında yüz meleğin cisimlendiğini görmek için tam zamanında geldim, Michael onlara liderlik ediyordu, kılıçlar çekilmiş, kanatlar açılmıştı.

Sonra hala dünyevi ve göksel düzlem arasında gidip geldiğimi fark ettim, çünkü içinde bulunduğumuz oda çok küçüktü. Etrafımızda yüz değil, yüz bin melek vardı. Göksel âlemde göz alabildiğine yayılmışlardı.

Tanrı ordusunu göndermişti.

Rey'azikeen'e en yakın melekler yaklaştı, kılıçları hazırды. Cehennem köpekleri, Beep'in yaşam koruyucuları, başları eğik, dişlerini göstererek ilerlediler. Ve Rey'azikeen arbedenin ortasında duruyordu, kızımız kaslı kollarında inanılmaz derecede güzeldi.

Etrafında dalgalanan duman onun daha cinsel kısımlarını örtüyordu ama sadece benim için. Eğer başka bir insan içeri girerse, gözlerini alabilirlerdi. Dumanı, ilerleyen cehennem köpeklerinden ya da intikam meleklerinden daha fazla göremezlerdi.

Elimi avuç içi aşağı bakacak şekilde yere indirdim ve Artemis'i elime aldım. Hırıldayarak ayağa kalktı, kalçalarının üzerinde gerileyerek kendini mücadeleye atmaya hazırlandı.

Bir sonraki anda, güçler hücumu geçerken zaman yavaşladı. Tek amaçları kocamı parçalamak olan kılıçlar her yönden fırladı. Üç zebani onu parçalayacak kadar yaklaştı. İleri atıldılar, dişleri etini parçalamaktan santimetrelerce uzaktaydı.

Her şey bir rüya gibi gelişti. Bir kabus. Kısmen hâlâ kocam olduğu için, kısmen de kızımızı kucağında tuttuğu için.

Ellerimi kaldırdım ve zamanı daha da yavaşlattım. Her şeyi durdurdum. Her şey çok hızlı gidiyordu. Dünya kontrolden çıkıyordu. Ve intikamcı bir tanrı kızımı tutuyordu.

Artemis emrimi bekliyordu. Kendi generalim, Bay Wong adını verdiğim göksel bir varlık, yanımda cisimlendi, elinde kılıç, başı eğik bir şekilde emrimi bekliyordu.

Ama öylece kalakalmıştım. Önümde donup kalan resim o güne kadar gördüklerimin en gerçeküstü olanıydı.

Bir düzine kılıç havada asılı duruyordu, jilet gibi keskin uçları Rey'azikeen'in derisinden kıl payı uzaktaydı. Ana arterleri. Kalbine. Hatta kılıçlardan biri Reyes'in omurgasını boynundan ayırmak için aşağıya doğru yönelmişti.

Ama etrafını saran melekler emrime itaat etmişlerdi. Nedenini anlayamadım. Daha fazla talimat bekleyerek zaman içinde askıya alındılar.

Aynı şey cehennem köpekleri için de geçerliydi. Çeneleri ardına kadar açık, eti ve kemiği parçalamaya hazırdı. Ama dişleri sabit duruyor, iğne gibi uçları sabırsızca derisine bastırıyordu. Tazılardan biri başının üzerindeki dolabın üzerinde durmuş, devasa çenesi Rey'azikeen'in kafatasının çevresine yayılmış, ısırarak için ağzından salyalar akıtıyordu.

Kollarındaki bohçaya bakarak ilerledim. Yumuşak yanaklarına ve iri, koyu gözlerine. Babasınıninkilere çok benziyordu.

"Rey'azikeen, lütfen," dedim usulca. "Lütfen bunu yapma." Bakışlarını ondan ayırdı ve bana dikti.

"Peki benim ne yaptığımı düşünüyorsun?"

"Reyes onun yerini senden sakladı. Bu bana ona zarar vermek istediğini söylüyor."

"Öyle mi?"

"Val-Eeth," dedi en güvendiğim danışmanım Bay Wong yanımda, beni göksel unvanımla çağırarak: tanrı. "Her an ortadan kaybolabilir. Onu hemen ele geçirmeliyiz yoksa Elwyn Alexandra'yı kaybetme riskiyle karşı karşıya kalırız."

Haklı olduğunu bilerek başımı salladım. Ama kocamın parçalanmasına neden olacak emri veremezdim. Kızımın hayatını riske atacak bir emir. Onun yerine başka bir şey yaptım. Ona ulaşabileceğini umduğum tek varlığı çağırdım. Kardeşini çağırdım.

Karşı tarafımda belirdi, gücü şaşırtıcıydı. Seçtiği form Reyes'inkine o kadar şaşırtıcı derecede benziyordu ki, bunun belki de gerçek formu olduğunu düşünmek zorunda kaldım. Belki de kardeşine şaşırtıcı derecede benziyordu. O kadar güzel değildi ama yine de benziyordu.

Rey'azikeen alay etti ve bana ters ters bakarak azarladı. "Bana püriten mi diyorsun? Bundan daha zevkli olduğunu sanıyordum."

Onu görmezden geldim ve Yehova'yla konuştum, kendim de O'na biraz kızgındım. "Ordunu gönderdin. Göndermeyeceğine yemin etmiştin."

Ağzının bir köşesinde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Ordumu ben göndermedim, Elle-Ryn-Ahleethia. Sen gönderdin, tıpkı söylediğim gibi."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çatmıştım.

Rey'azikeen gözlerini bana dikti, sonra dikkatini Kardeşine odakladı.

"Beni kandırdın. Beni hapsettin. Hain Lucifer'in oğlunu yaratmak için benim enerjimi kullanmasına izin verdin." Reyes'in yüzünde tiksinti vardı. Hayal kırıklığı.

"Can aldın Rey'azikeen. Öfken kontrol edilemedi."

Başını eğdi ve kalın kirpiklerinin altından kaşlarını çattı. "Yanılıyorsun. Mükemmel bir kontrolüm vardı."

Beep bir gıcırtı çıkardı ve battaniyesinin bağlarına tekme attı, ama acı verecek kadar mükemmel olan yüzü onu tutan varlığa bakmak için yukarı döndü. Ve büyülenmiş görünüyordu. Hatta mutluydu.

Yehova derin bir nefes aldı. "Bu sınavlar sayesinde tüm yaşamın değerli olduğunu öğreneceğini umuyordum."

"Bilmediğimi mi sanıyorsun?" Bana baktı, öfkesi hissediliyordu.

Sonra El Paso'ya giderken cipte bana söylediklerini hatırladım. Zamanı geldiğinde ona güvenilebilir miydim? Aradığı nesneyi bulduğunda?

Beep büyülenmişti. Zerre kadar korkmamıştı. Aslında, odada halinden memnun olan tek kişi oydu.

Tekrar ciyakladı ve ben de rahatlamaya başladım, bana güvenecekse benim de ona güvenmem gerektiğini fark ettim, tıpkı kızımız gibi.

Yaklaştım ve blöfünü gördüm. "Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum."

Şüpheli bir kaş çattı. "Reyes'i sevdin. Rey'aziel Hatta. Ben değil."

"Yanılıyorsun," diyerek daha da yaklaştı. "Seni o hapishaneye göndermemesi için Yehova'ya neden yalvardığımı sanıyorsun?"

"Beni gönderdiğin aynı hapishane mi?" Sırıttım. "İsrar ettin."

Dişlerini sıktı, uzun kirpikleri parlayan ıslaklığı aralarında hapsetti.

"Benim için yarattığın cehennemden beni kurtarmak için Lucifer'in ateşini çaldın. Seni. Reyes değil. Rey'aziel değil."

Gözlerini kapadı ve başını eğdi, yavaş ve memnun bir gülümseme ağzını genişletirken rahatlama vücudundaki her hücreyi sular altında bıraktı.

"Onu arayacağımı biliyordun," dedim şaşırarak. "Kardeşin."

Enfes ağzının bir köşesi kalkarak gülümsemesini orantısız bir sırtışı dönüştürdü.

Kardeşinin burada tanıklık etmesini istemişti. Tüm bunları O'nunla yüzleşmek, ne hale geldiğini O'na kanıtlamak için yapmıştı.

Ama Ağabeyinin onunla işi henüz bitmemişti. "İşte böyle Öfkenizi kontrol edebiliyor musunuz? Davranışlarını?" Tanrı ona sordu. "Yakıp yıkarak mı? Yağmalayarak mı?"

Rey'azikeen'e komplocu bir gülümseme sundum ve hepimizin orada bulunmasının gerçek nedenini açıklaması için onu cesaretlendirdim.

"Hayır, kardeşim. Bununla."

Sağ elini tuttu ve avucunu Michael'ın kılıcına doğru açtı. Zengin, koyu kan aktı ve avucunu Beep'in alına koydu, sonra kendi avucunu indirdi ve eski bir göksel dilde bir koruma duası fısıldadı. Bir büyü. Bir büyü.

İşini bitirdiğinde avucunu kaldırdı. Beep'in teni bir ışık parıltısıyla kanı emdi. Kan onun içinde kayboldu ve babasının az önce onun üzerinde güçlü bir koruma büyüğü yaptığını kabul ettiği tek şey yumuşak bir ciyıklama ve ona sokulmuş gibi sevimli bir kıpırdanma oldu.

Yüzü aydınlandı ve ona doğru gülümsedi. "Ne yaptın sen?" Ona sordum, ben de büyülenmişim.

"Ona zarar verecek herkes için onu görünmez yaptım. Düşmanlarımız, o bulunmayı isteyene kadar onu bulamayacaklar." Kardeşine baktı. "Onu hayatım pahasına koruyacağım. Ve bununla kim olduğumu kanıtlayacağım. Buna layık olduğumu kanıtlayacağım-"

"Bağışlama," dedi Yehova, yüz ifadesi şaşkınlık ve bilginin bir karışımıydı. "Her zaman oradaydı Rey'azikeen, bekliyordu. Hazır olduğunda onu alacağını biliyordum."

Bana baktı, yüzündeki sırtış şakacı bir hal almıştı. "Bana Reyes de."

Yehova başını salladı ve başka bir şey söylemeden ortadan kayboldu.

Sadece kocama ve kızıma daha yakın olmak istiyordum, bu yüzden melek kanatları, cehennem köpekleri ve kılıçlar arasından yolumu seçtim, heykellerin arasından geçerken ikincisini yana kaydırdım, hala hazırdım.

"Dikkatli ol," dedi Reyes. "Bir meleğin kılıcı çok güçlüdür." Sırttım. "Kocam da öyle."

Koyu renk gözlerinde mizah ışıltısı parlıyordu. "Belki de onları geri çağırabilirsin?"

Hiç düşünmeden ortadan kayboldular. Onlar kaybolmadan bir saniye önce Michael bana döndü ve başını sallayarak iyi olduğumuzu onayladı. Sonra da gitti. Bay Wong hariç hepsi gitmişti.

Ona döndüm. "Teşekkür ederim."

Derin, saygılı bir selam verdi ve sonra parıldayan bir ışık denizinde kayboldu. Adam çok havalıydı.

Geri döndüm ve kollarımı kocama ve kızıma doladım.

"Bana güvenmene ihtiyacım vardı," dedi Reyes. "Tüm enkarnasyonlarımda. Ve onun güvende olmasına ihtiyacım vardı."

Elindeki bohçaya baktım. Pembe yanaklarına ve pembe ağzına.

"Gelecekte olacaklar için," diye ekledi.

"Peki bu nedir?"

"Bir iblis sürüsü."

Kaşlarımı kaldırdım. "Senin mi?"

Utanç içinde başını öne eğdi. "Evet. Tanrı camını ve içindeki cehennemi yarattığımda yüz binlerce muhafız yarattım. Wraith iblisleri. Ahlaksız. Kana susamış."

"Çünkü birkaç bin goblinsiz bir cehennem nasıl olur?" Ona takılarak sordum.

"Uyandığımı hissettiler. Onu güvende tutmak için bulmak zorundaydım ama bir parçam bunun olmasına izin veremezdi. Her ihtimale karşı onu bulmama izin veremezdi."

"Reyes."

Başını salladı. "İnsanın kendine güvenmemesi tuhaf bir duygu."

"Eminim öyledir. Gördüğüm kadarıyla, son birkaç günü bu kadar hasarsız atlatabilsek, birlikte olduğumuz sürece her şeyin üstesinden gelebiliriz."

"Aldattığım için özür dilerim."

Güzel kızımıza baktım. "Bana daha önce söyleyebilirdin."

"Bunu sana kanıtlamam gerekiyordu. Güvenilir olabileceğimi kanıtlamak için."

"Belki de bunu kendine daha fazla kanıtlaman gerekiyordu."

"Belki de. Zamanı geldiğinde buna ihtiyacımız olacak. Bu bağı. O koşulsuz güvene."

"Hangisi ne zaman olacak?"

Bileğindeki hayali saate baktı. "Her an olabilir." Bana baktı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Korkarım sonumuz yaklaştı."

Yüksek sesle iç çektim. "Eğer bir gece değilse, başka bir gece."

"Yani," dedi Beep'in başının üstündeki küçük koyu renkli bir kıvrımla oynayarak, "güneşin merkezi mi?"

"Doğru. Bu konuda-"

O küçük külçenin nereden geldiğini açıklayamadan ve Reyes'in onu rüyalarımaya yerleştirip yerleştirmediğini sormadan Bayan Loehr odaya girdi. "Charley?"

"Oops. Durun Bayan Loehr." Garrett'in bana verdiği şezlongdan kayarak indim, tişörtüm en değerli varlıklarımı örtecek kadar uzundu ve Reyes'in ayaklarının dibine eğildim. Bacaklarına bastı ve ben de onları yukarı kaydırıp belinden bağladım.

Kızımıza bir süre daha baktık, sonra onu şaşkın ama müteşekkire Bayan Loehr'e geri verdik.

Garrett'in evine gittiğimizde bizi bekliyordu. Ya da Rey'azikeen için hazırды. Sayılır. Ortaya çıktığımız anda silahını kaldırdı ve namluyu Reyes'in kalbine doğrulttu. Bir işe yarayacağından değil, ama önemli olan düşünce.

"Sorun yok Swopes," dedim ellerimi teslimiyetle kaldırarak. "O yine Reyes. Ve Rey'aziel, ve Rey'azikeen. Ama şimdilik sadece Reyes adını kullanıyor."

Garrett'in şezlonglarında duran Reyes boğazını temizledi ve pişmanlık dolu bir ifadeyle baktı.

"Reyes," dedim, "Garrett'a söylemek istediğin bir şey var mı?"

Reyes bir omzunu kaldırdı. "Seni öldürdüğüm için özür dilerim. Defalarca."

"Garrett," dedim, uyarıcı dikkatimi Dünya gezegenindeki en anlayışlı adama çevirerek, "Reyes'e söylemek istediğin bir şey var mı?"

Ben onu durduramadan Garrett silahı sol eline aldı ve savurdu, iri yumruğu Reyes'in çenesine temas etti. Çıkan ses korkunçtu, sert, çıtırtılı bir sestir ve Reyes'in çenesinin mi yoksa Garrett'ın yumruğunun mu daha çok acıdığını bilmiyordum.

Ama erkek gibi adamlar olarak ikisi de oyunu bırakmadı. İkisi de zayıflık göstermedi. Garrett "Bira?" diye sormadan önce, aşağı yukarı elli beş dakika, bir saat boyunca birbirlerine burun buruna bakarak durdular.

Reyes tek başına başını salladı, sonra her şey yoluna girdi. Bir anda uçak kendini düzeltmişti.

Reyes'in Garrett'ın pijama altlarını nasıl aldığı da dahil olmak üzere şapelde olan her şeyi anlatırken masada Reyes'in kucağına oturdum.

Pari büyülenmiş gibi oturuyordu ve Garrett da bunu oldukça iyi karşıladı, çünkü güneşin merkezi meselesi onu hayrete düşürmüştü. Bu hikayeyi üç kez tekrarlamak zorunda kaldım, ben de biraz şaşırmıştım.

Ancak Garrett'ın iptal etmeyi unuttuğu randevusu lazanya ve

Ekmek çubukları. Hope Hristiyan Akademisi'nden Zoe. Garrett etrafındakileri tanıştırdı ama Pari'ye geldiğinde iki kadın arasında geçen bakışlar ancak şaşkınlık olarak tanımlanabilirdi.

Kolumu kocamın boynuna dolayarak gözlerinin içine baktım ve "Dairemizdeki karanlık, vınlayan şeyler, etrafta vınlayan sen değildin, değil mi?" dedim.

Başını iki yana salladı. "Wraith iblisleri. Dairemiz sıfır noktası. Cehennem boyutu katlanarak genişliyor ve eğer onu durdurmazsak bu dünyayı ele geçirecek. Tüm bu boyutu."

"Mütevazı evimizin içindeki tanrı camını paramparça etmeden önce bunu düşünmedin mi?"

Seksi bir sırıtış ağzının bir köşesini kaldırdı. "Özür dilerim."

"Beni bir daha asla böyle bırakma." Ellerimi boğazına doladım ve onu boğacakmış gibi yaptım. "Söz veriyorum."

Bakışları ağzıma düştü ve "Önce sen" derken orada oyalandı.

Tam da bin yıldır sevdiğim adamı öpmek üzereyken çantamdaki telefonum çaldı. Pari, Zoe'ye tabak çanak konusunda yardım etmekte ısrar edince telefonu çıkardım. Zavallı Garrett. Yine de haklıydı. Çocuğunun annesiyle arasını düzeltmesi gerekiyordu.

Telefonu kontrol ettim. Arayan Cookie'ydi ve onu daha önce aramadığım için sessizce kendimi azarladım.

"Hey, Cook. Hepimiz hayattayız. Aramak istemiştin-" "Ch-Charley?"

Cookie'nin sesi omuzlarımı dikleştirdi. "Cook, sorun ne?"

"Charley, bir şey... bir şey oldu. O..." Cookie telefona hıķıra hıķıra aēlamaya başlamadan önce telefon bir süre sessiz kaldı.

Reyes'in kucaēından fırladım. Deşet sistemime kova dolusu adrenalin boşalttı. "Cookie, ne oldu? Neredesin?"

"Neler oluyor?" Garrett sordu.

"Okul," dedi Cookie, sesi çatallaşarak. "O burada. Albuquerque'deki okulunda olduēunu sanıyordum."

Reyes yanımda durdu ve beni dinledi.

"Hangi okul? Amber mı? Cookie, Amber'a bir şey mi oldu?"

"Saēırlar Okulu."

Zoe'yi ve bunun ona ne yapacaēını hiç düşünmeden, anında maddeden ayrıldım ve Santa Fe'deki New Mexico İşitme Engelliler Okulu'nda yeniden maddeleştim. Etrafımda her şekil ve büyüklükte acil durum araçları yüzüyordu. Işıklar karanlıēın içinde parlıyordu. Çocuklar ve yetişkinler acil durum ekiplerinin oluřturduēu bir sınırın etrafında duruyordu. Yanıp sönen işıkları takip ederek spor salonunun yanındaki otoparka gittim.

İleriye doēru yürüdüm, dünya tam olarak doēru hareket etmiyordu. Her şey çok sertti. Çok yakıcıydı. Sesler sanki su altındaymış gibi boēuktu ama yine de çok yüksekti, duyularıma saldırıyor ve başımı döndürüyordu.

Yan tarafa baktıēımda, Bob Amca'nın Cookie hıķıra hıķıra aēlarken onu kucaēında tuttuēunu gördüm. Bir an onunla mücadele etti.

İngiliz anahtarı serbestti ve bunu bir süredir ara sıra yaptığı izlenimini edindim. İfadesi ciddiye, elini daha da sıktı ve bir acil yardım görevlisine başıyla işaret etti.

Cookie, Bob Amca'nın göğsüne doğru feryat ederken genç teknisyen bir iğne yaptı.

Daha küçük bir başka kalabalık, yerde yatan bir çocuğun etrafında toplanmıştı. On altı yaşlarında sarışın bir çocuk dizlerinin üzerine çökmüş, kollarını başına sarmış iki büküm oturuyordu.

Quentin.

Bir polis tercüman aracılığıyla onunla konuşmaya çalışırken birkaç kız yanına oturmuş sırtını sıvazlıyordu. Ama o konuşamayacak durumdaydı. Dizlerinden kollarına doğru ileri geri sallanıyor, başını kucaklıyordu, o kadar perişan haldeydi ki kaldırıma kusmuştu.

Sonra beni gördü. Hayır, beni hissetti. Başını kaldırdı ve ben yerdeki muşambayla kaplı cesede doğru yürürken yüzünde pişmanlık dolu bir ifade belirdi. Ve ıstırap. Ve keder.

Normalde otoparkın ortasında yatan cesede yaklaşmam mümkün olmazdı ama yer değiştirmiş ve her iki düzlemi de kaplamıştım. Eğer biri beni durdurmaya çalışırsa, ki çalıştı, kolları yarı bedensel bedenimin içinden geçiyordu. Bir sonraki polis memuru öne atılıp bir şans verene kadar, tekrar denemeyecek kadar şok olmuş bir halde bana bakakalıyorlardı.

Ayaklarımın yere bastığından tam olarak emin olmadan yürürken Reyes'i sırtımda hissettim. Onun duygularını hissettim. En az benimki kadar şaşkın ve kederliydi.

"Charley?"

Cookie'ye döndüm. Beni fark etmişti ve bir kez daha kocasından kurtulmaya çalıştı.

Bob Amca'nın ifadesi kalbimi parçaladı. Cookie'ninki bir umuda dönüşürken, onunki çok daha az iyimserdi. Bakışlarını teslimiyetle indirdi.

Cesedin yanına diz çöktüm ve muşambayı çekerek Amber'in değerli yüzünü gördüm, ağzı morarmış ve şişmişti, kocaman mavi gözleri açıldı, sanki diğerlerinin bilmediği bir şeyi biliyormuş gibi cennete bakıyordu.

Sonra göz ucuyla onu gördüm. Çocukları tehdit eden yardımcı koç. Uzaktan usulca konuşan bir grup öğretmen arasında duruyordu.

Ayağa kalkıp yanına gitmeye ve boynunu kırmaya başladım ama Quentin bir şekilde çevre korumalarını da atlatmıştı. Başımda dikildi, göğsü duygusallıkla kabarıyordu.

Tekrar yere çöktüm ve bir açıklama bekleyerek ona baktım ama gözleri sevdiği kıza kilitlenmişti, yüzü gözyaşları ve kanla ıslanmıştı. Sonsuzluktan sonra konuştu.

"Onu durdurmaya çalıştım," dedi, işaretleri cansızdı, zorlukla okunabiliyordu. Şok içindeydi. "Bir adam. Bir rahip. Onu durdurmaya çalıştım. Onu yakaladı, yardım etmesi için yalvarır gibiydi ama kadın onu anlayamadı. O da ona vurdu. Ateş yerden yükselirken tekrar tekrar. Onu altına çekmeye çalıştı. Onu kızıdan uzaklaştırmak için tekmeledim ve vurdum ama o sadece-" Yanımda dizlerinin üzerine çöktü. "Ortadan kayboldu."

Hayır. Başımı salladım. Onu durdurmuştum. Onu çağırdım ve-

"İki saat," dedi Cookie, diğer yanımda hıçkırarak. Ona göz kırptım. Bob Amca rozetini göstermiş ve ona çevreyi geçmesi için eşlik etmişti. "Biz buraya gelmeden önce iki saat önce gitmişti. Dövülmüş ve yakılmış. Diğerleri gibi." Tekrar yıkıldı.

Onu çağırdığımda rahip ona saldırmanın tam ortasında olmalıydı.

"Beş dakika önce," dedim, sesim inançsızlıkla yumuşamıştı. "Beş dakika daha erken gelseydin. Depolara gitmemiş olsaydım. Adını öğrendiğim anda onu çağırıyordum."

Potansiyel kurban listemi hazırlarken Amber'ı düşünmemiştim bile. Durugörü belirtileri göstermişti ama onu bir aday olarak bile düşünmemiştim. Quentin ve hatta Pari gibi ölmüşleri görmüyordu. Asla o dünyanın bir parçası olmamıştı. Bu şekilde değil.

"Neden bu kadar geç geldiler?" Cookie'ye sordum.

Bob Amca onun yerine "Basketbol maçı," diye cevap verdi. "Playofflar."

Ciğerlerim çimentoyla doldu ve gözlerimdeki ıslaklığın ötesini zar zor görebiliyordum. Ama beni yıkan Cookie'nin ıstırabıydı. Kararımı vermemi sağlayan onun dayanılmaz ıstırabıydı.

Michael sanki baş melek her düşüncemi izliyormuş gibi göründü. Beni uyarıcı bir bakışla kısırdı.

Reyes'e, son günlerde uğruna çok mücadele ettiğim güzel kocama döndüm ve fısıldadım

bir geri dönüş yolu. Söz veriyorum."

Düşüncelerimin nereye vardığını hemen fark ederek ileri atıldı ama beni yakalayamadan, beni durduramadan parmaklarımı Amber'in solgun yanağına koydum. Göz kapakları dalgalandı ve yüzünde yumuşak pembe bir ton belirdi. Dünya elimden kayıp gitmeden bir mikrosaniye önce ciğerlerini havayla doldurdu.

Eterde tamamen kaybolmadan önce hissettiğim son şey, ışıksız bir âleme fırlatıldığım sırada Reyes'in anlaşılmaz öfkesinin sıcaklığı, kör edici sıcaklığıydı.

Darynda Jones tarafından da

Ay Işığında On Birinci Mezar

Onuncu Mezarın Laneti

Dokuzuncu Mezarın Kirleri

Karanlıktan Sonra Sekizinci

Mezar

Yedinci Mezar ve Ceset Yok

Altıncı Mezar Sınırda Ölüm

ve Sevdığı Kız Beşinci Mezar

Işığın Ötesinde Ölüm,

Kıyamet ve Gözaltı Dördüncü

Mezar Ayaklarımın Altında

Ölüm ve Komşu Kızı Üçüncü

Mezar Dead Ahead

Soldaki İkinci Mezar Sağdaki

Birinci Mezar

Yazar Hakkında

Donita Massey Privett

New York Times ve *USA Today* çoksatan yazarı **DARYNDA JONES**, *First Grave on the Right* adlı el yazmasıyla Altın Kalp ve RITA kazandı. Doğuştan bir hikâye anlatıcısı olan Darynda, insan ve hayvanların canını sıkan talihsiz ruhlar için atılğan genç kızların ve zor durumdaki kahramanların hikâyelerini anlatarak büyüdü. Darynda, New Mexico olarak da bilinen Büyü Diyarı'nda kocası ve iki güzel oğlu, Kudretli, Kudretli Jones Çocukları ile birlikte yaşıyor.

Darynda'yı www.daryndajones.com adresinde ziyaret edin veya e-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolun.

**Bu St. Martin's Press e-
kitabını satın aldığınız için
teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerik almak için,
ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar
hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize
kaydolun.

Sign Up

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm karakterler, organizasyonlar ve olaylar
Bu romanda tasvir edilenler ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da
kurgusal olarak kullanılmıştır.

ON İKİNCİ MEZAR'IN SORUNU. Telif hakkı © 2017 Darynda Jones'a aittir. Tüm hakları
saklıdır. Bilgi için adres: St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY
10010.

www.stmartins.com

Herman Estevez'in kapak illüstrasyonu

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

İsimler: Jones, Darynda, yazar.

Başlık: On ikinci mezarla ilgili sorun / Darynda Jones. Açıklama:

İlk baskı. | New York: St. Martin's Press, 2017.

Tanımlayıcılar: LCCN 2017032067 | ISBN 9781250147554 (ciltli) | ISBN
9781250147578 (e-kitap)

Konular: LCSH: Davidson, Charley (Hayali karakter)-Kurgu. | Kadınlar

Özel Dedektifler-Kurgu. | Kadın medyumlar-Kurgu. | GSAFD: Okült kurgu.

Sınıflandırma: LCC PS3610.O6236 T76 2017 | DDC 813/.6-dc23

LC kaydı <https://lccn.loc.gov/2017032067> adresinde mevcuttur

e-ISBN 9781250147578

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın
alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 800-221-
7945, dahili 5442 numaralı telefondan veya

MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime
geçin.

İlk Baskı Ekim 2017

İçindekiler

Başlık Sayfası Telif
Hakkı Bildirimi
İthaf Teşekkür

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Ayrıca Darynda Jones
Yazar Hakkında Telif Hakkı